GAYRİMİLLÎ MİLLİYETÇİLİK: YAHUDİ KEPİNİ ÖRTEN BÖRK

Türkçülüğün ve Kemalizm'in babası
Munis Tekinalp takma adlı Moiz Kohen
Sürekli Türklüğü öne çıkaran,
Kemalizme vurgu yapan, İslam'ın emri
olan Şeriat'a "kahrolsun" diyen,
Halifeliğin ve Padişahlığın kaldırılmasını
savunan ve sonunda Fransa'da Yahudi
mezarlığına gömülen bir yahudi

GAYRİMİLLÎ MİLLİYETÇİLİK: YAHUDİ KEPİNİ ÖRTEN BÖRK

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2024

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

MİLLİYETÇİLİK BİR DEĞER MİDİR, YA DA MİLLİYETÇİ OLMASI BİR İNSANA DEĞER KAZANDIRIR MI?

“Bir ideolojiden bağımsız olarak ‘**millet (kavim), dil ve kültürler**‘in İslam’ın reddetmediği birer realite olduğunu söylemek yanlış mıdır?” sorusunun cevabı bellidir; yanlış değildir.

Bununla birlikte, birşeyin **realite** niteliği taşıması, onun **ideal** olarak benimsenmesi için gerekçe olamaz.

Mesela, domuzun varlığı bir realitedir, fakat bu, onun haramlık hükmünü ortadan kaldırmaz ve domuzculuk yapılmasını haklı hale getirmez.

Irklar da bir realitedir, fakat ırkların realite olması ırkçılık ve/veya milliyetçilik yapılmasını gerektirmez.

Kaldı ki, milliyetçilik çoğu yerde bir realite olmaktan çok ‘**inşa**’dır, bir ‘**toplum projesi**’dir.

*

Şayet milletleri bir realite olarak kabul ediyorsak, kendi milletimiz dışındakilerin milliyetini de realite olarak kabul etmemiz gerekir.

Halbuki milliyetçiler, kendi devletlerinin hâkim olduğu topraklarda buna razı olmazlar, kabullenmek istemezler.

Mesela, bazılarının savunduğu “**Türküm diyen Türktür**” anlayışı, milleti bir realite olmaktan çıkarıp, **inanç/din** gibi benimsenen birşey haline getirmektedir.

Benim Türk olmam bir realiteyse, bir diğerinin başka bir ırktan olması da realitedir; acaba farklı ‘realite’leri tanımaya hazır mıyım?

İşte tam da bu noktada **milliyetçiler, aslında milliyet konusunda realiteyi tanımayan, tanımak istemeyen insanlar** olarak karşımıza çıkmaktadırlar.

*

Millet bir '**olgu**' ya da realite olarak kabul edilebilir, fakat milliyetçilerin zannettiğinin aksine '**değer**' değildir; diller de öyledir, olgudur, değer değil.

Arapça, ***Kur'an***'ın dilidir; ama bu dili konuşuyor olmak Ebu Cehil ile Ebu Leheb'e hiçbir şey kazandırmadı.

Milliyetçilik, millet olgusunu değere dönüştürme çabasıdır, ama mahiyeti itibariyle hiçbir zaman evrensel bir değer haline gelemez.

Eğer milliyetçilik bir değerse, Türkiye'de bir Kürt'ün Kürtçülük yapmaması "değer"sizlik anlamına gelir.

Dürüst, merhametli, yardımsever, mütevazı, doğru sözlü, insaflı, hakka ve hukuka saygılı olan bir kişi hangi ırktan olursa olsun, saygı duyarız. Buna karşılık, bir insana sırf milliyetçi olduğu, milliyetçilik yaptığı için saygı duymamız beklenemez.

Şayet milliyetçilik 'değer'li bir tutum olsaydı, **Yunan ve Ermeni milliyetçilerini de takdir etmemiz gerekirdi.**

*

İnsanın kendi milliyetçiliğini iyi, başkasınınkini kötü sayması ise, kendi bencilliğini beğenmesi, başkasının bencilliğini yermesi gibi bir tutumdur.

İyi şeyler, herkeste iyidir. Mesela cesaret, dürüstlük, alçakgönüllülük, yardımseverlik vs. gibi niteliklere sahip olan herkes takdir edilir.

Martin Buber, her milliyetçiliğin büyük bir umutla başladığını ve sonunda **kutsallaştırılmış bir bencillik** haline geldiğini söyler.

Onun ifadesiyle, kollektif bencillik, bireysel bencillikten daha az kötü değildir.

Kitlesel (millî ya da ulusal) enaniyet ve kibir, ferdî enaniyet ve kibirden daha değerli olamaz.

*

İnsanlar ancak, kendi çabalarıyla kazandıkları niteliklerle gerçek bir 'değer' kazanabilirler. **Hiç kimse çaba sarf ederek şu veya bu ırkın mensubu olarak doğmaz.**

Fakat ancak bir çaba sarf ederek, kendisiyle/nefsiyle mücadele ederek adil, bilgili ve ahlâklı hale gelebilir.

İşte ancak böylesi nitelikler insana bir değer kazandırır.

*

Gerçekte milliyetçilik sadece uluslararası aktörler için önem taşıyan bir araçtır, gündelik hayatta karşılığı yoktur.

Hiç kimse, günlük yaşamda bir soyguncuya, bir hortumcuya, bir ırz düşmanına, bir kapkaççıya, bir hırsıza, bir rüşvetçiye, bir soyguncuya, bir caniye, salt kendi milletinden olduğu için değer vermez.

Acı çeken masum bir insanı gördüğümüzde de, onun milliyeti aklımıza bile gelmez, acımamız için 'insan' olması yeterlidir.

Milliyetçiliğin gündelik yaşamda karşılığı olsaydı, milliyetçi olduğunu söyleyen her insanın öncelikle anne ve babasına, kendisinin o milletten olmasına vesile olmalarından dolayı büyük bir saygı duyuyor olması gerekirdi.

Oysa insanlar ancak ya '**insanî**' gerekçelerle ya da '**inanç**'ları nedeniyle anne ve babalarına hürmet ederler.

Siz hiç, "**Türk olarak doğmama vesile oldukları için ana ve babama büyük saygı duyuyorum**" diyene rastladınız mı?!

Gündelik hayatta millet yoktur, fertler vardır.

Fertlerin de milliyetlerine değil, ahlâk, karakter ve şahsiyetlerine bakılır.

Kapkaççı, yankesici, ırz düşmanı bir Türk genci, hiç kimse tarafından "dünyaya bedel" kabul edilmez.

MİLLİYETÇİLİKTEKİ OMURGASIZLIK, SİYASAL SÜRÜNGENLİK VE SEYYAR KIBLELİLİK

Ahmet Turan Alkan, bir yazısının başlığında şu soruyu yöneltiyordu: "**Milliyetçilik bir dünya görüşü müdür?**" Cevabı yine kendisi veriyordu:

> "Milliyetçilik, icabında her türlü doktrin ile bağdaşabilen bir siyasi duruş ve kültür yorumudur. Meselâ liberalizmle, kapitalizmle, otoriter ve totaliter yönetim anlayışıyla, demokrasiyle, baasçılıkla, solculukla pekâlâ imtizac eder. Milliyetçilik, bir dünya görüşü içinde bir terkib unsurudur, başlıbaşına dünya görüşü teşkil etmesine tabiatı yeterli değildir."
>
> (Ahmet Turan Alkan, "Milliyetçilik bir dünya görüşü müdür?", ***Zaman Gazetesi***, 14 Ocak 2002.)

Gerçekte Alkan'ın tespiti, milliyetçiliğin bir ideoloji olmadığını göstermeye yetmez.

Sadece, onun yetersiz bir ideoloji sayılabileceğini ortaya koyar. Milliyetçiliğin ideoloji olduğunu, onun yurtseverlik değil, "yurtseverlikçilik" olması ispatlar.

Milliyetçilik bir millete aidiyet de değildir; bir millete "aidiyetçilik"tir. O nedenle bir ideolojidir.

*

Bizler, Osmanlı'nın son dönemindeki siyasal akımların oluşturduğu kategorilere bağımlı olmak veya bağlı kalmak zorunda değiliz.

Geçmiş, bugünümüzü mutlaka belirleyecekse, o siyasal akımları oluşturanların da kendilerinden öncekilerin görüşlerine itibar etmeleri, eski köye yeni adet getirmemeleri gerekirdi.

Batıcılık ve milliyetçilik, çökmekte ve dağılmakta olan sorunlu bir siyasal yapının ürettiği olağandışı çözüm arayışlarıydı.

Osmanlı'da yaşananlar, "milliyetçilik ideolojisinin doğmasının esas itibariyle toplumun kolektif bilincinin yaralanmasına bağlı olduğunu" söyleyen düşünce tarihçisi **Isaiah Berlin**'i doğrulamaktadır.

Ona göre, tarihsel olarak milliyetçilik, büyük ölçüde, "**yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesi**"nden doğmuştur. (Mustafa Erdoğan, "Milliyetçilik İdeolojisine Dair", ***Liberal Düşünce Dergisi***, C. 4, Sayı: 15.)

*

Cumhuriyet dönemi, Türkçülük ve İslamcılık diye adlandırılan yaklaşımlarının bir terkibine de sahne oldu: Türk-İslam Sentezi. Sözkonusu "sentez" kavramı, farkında olunmadan bir Marksist gibi akıl yürütüldüğünü ortaya koyuyordu.

Diyalektik mantık çerçevesinde sentez, bir tez ve antiteze muhtaçtır; sentez, tezin de, antitezin de aşılması durumudur.

İslam ile Türklüğün tez ve antitez olması muhaldi.

Bu, elma ile armudu toplamak gibi bir şeydi. Buna bir sentez denilebilirse, İslamcılık diye adlandırılan görüşlerin belli bir bölümü ile Türkçülük akımının sentezi olduğu söylenebilirdi ve bu yeni yaklaşım ne saf anlamıyla İslamcılık diye adlandırılan fikirler bütününden oluşuyordu ne de Batı'dan ithal edilen milliyetçilikten.

Böyle olmakla birlikte, tabiî ki, dileyen dilediği kavramla kendisini nitelendirebilir. Ancak, Allahü Teala c.c. hiç kimseyi, insanları milletine davet ettiği ve "Ben milliyetçiyim" dediği için ödüllendirmeyecektir:

“(İnsanları) Allah’a çağıran, salih (sevaplı) amel yapan ve ‘Ben müslümanlardanım’ diyenden daha güzel sözlü olan kimdir?!”
(Fussılet, 41/33)

*

Milliyetçiliği, bugün insanlar tarafından önemsenen sosyal bilimlerin yaklaşımları açısından değerlendirmek, mesela “yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesi” gibi kavramlarla ele almak, konuyu “tartışılabilir” bir zemine çekmektir.

Unutulmamalıdır ki, sosyal bilimlerin doğruları mutlak değildir, izafîdir ve ancak belirli teoriler çerçevesinde geçerli sayılabilirler; dolayısıyla bunlar kesin değildir, tartışılabilirler. Birtakım konuları sosyal bilimlerin kavram ve kuramları açısından tartışmak, itiraz kapısını açık tutmak anlamına gelir.

Buna karşılık ayet ve hadîslerin dili kesindir, bunlar tartışılamaz; kişi inanmıyorsa o başka... *Kur’an* ve Sünnet’in öğrettikleri, (bu dünyada “Ben müslümanlardanım” diyenler, öbür dünyada ise herkes açısından) mutlak doğrulardan başkası değildir.

Tartışılmaz doğrulara bir örnek: Ebû Dâvud ve Tirmizî, şu hadisi nakleder:

“Allahu Teala, cahiliyet gururu ve cahiliyetin atalar ile övünmesini sizden kaldırdı. Mümin müttekî ve facir de şakîdir. Sizler Adem’in çocuklarısınız, Adem de topraktandır. (O kimseler,) ya Cehennem kömürlerinden ibaret olan milletleri ile övünmeyi terk ederler, ya da Allah indinde, burnu ile hayvan tersi iten mayıs böceğinden daha kıymetsiz olurlar.”

(***Seçme Hadîsler***, Haz.: İbrahim Atay ve diğerleri, Diyanet İş. Baş. Yay., t.y., s. 90.)

Günümüzde, mayısböceğinden kıymetsiz ne çok insan var!.

Bunlara, “siyasal sürüngen” demeyeceğiz de, ne diyeceğiz!..

MEŞRUİYET VE MİLLİYETÇİLİK

Eski MHP milletvekili Prof. Özcan Yeniçeri, bir zamanlar, kendisini "MHP AR-GE Uzmanı" şeklinde takdim ederek şunları yazmıştı:

> "Milliyet duygusunu 'adalet' ve 'demokratik yönetim' prensipleriyle bağdaştıran, meşruiyet ve egemenliğin kaynağını millet olarak tespit eden düşünce sistematiği milliyetçilik olmuştur."
>
> (Özcan Yeniçeri, "Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik", ***Türkiye ve Siyaset Dergisi***, Sayı: 5 [Milliyetçilik ve Küreselleşme Özel Sayısı], Ankara, Kasım-Aralık 2001.)

Görüldüğü gibi, yazar tarafından milliyetçilik, "**meşruiyet ve egemenliğin kaynağının millet olarak tespit edilmesi**" şeklinde tanımlanmaktadır.

Fakat bu iddia yanlıştır.

Meşruiyet konusu özellikle siyaset sosyolojisinin ilgi alanına girer. Siyaset sosyologları ve siyaset bilimciler, meşruiyetin kaynağı olarak "**ideoloji**"lere ve "**inanç sistemleri**"ne (dinler) başvurulduğunu belirtirler.

Duverger'ye göre meşruiyet, bir "değer sistemi", "inanç sistemi" veya "ideoloji" üzerine kurulur. (Maurice Duverger, ***Politikaya Giriş***, çev. S. Tiryakioğlu, 3. b., , İstanbul 1978, s. 91, 168; M. Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. Ş. Tekeli, 2. b., İstanbul 1982, s. 154-155.)

Lipset ise şunu söyler:

> "Meşruluk ise, sistemin, varolan siyasal kurumların topluma en uygun kurumlar oldukları inancını yaratmak ve yaşatmak yeteneğiyle ilgilidir."

(S. Martin Lipset, ***Siyasal İnsan***, çev. M. Tunçay, Ankara 1986, s. 59.)

Claessen ile Skalnik'e göre de meşruiyet, ideolojik inanç ve ikna üzerine kurulur. (Henri J. M. Claessen ve P. Skalnik, ***Erken Devlet***, çev. A. Şenel, Ankara 1993, s. 26.)

Benzer şekilde Sarıbay da, meşruiyetin ölçütü olarak siyasal inanç sistemini ve ideolojiyi gösterir. (A. Yaşar Sarıbay, ***Siyasal Sosyoloji***, 2. b., , İstanbul 1994, s. 81.)

Millet değil, fakat **milliyetçilik**, bir ideoloji olması itibariyle meşruiyet üretmek için kullanılabilir ve kullanılmaktadır. Richard Jay, "milliyetçiliğin politik meşruiyetin özgül bir teorisini sağladığını" belirtir. (R. Jay, "Nationalism", ***Political Ideologies***, ed. R. Eccleshall, 2. ed., London 1985, s. 185-186.)

*

Milliyetçilik bir meşruiyet temeli sağlıyorsa, neyi meşru göstermektedir peki? Bu sorunun cevabını Huntington'da buluruz: *"Modern zamanlarda otoritarizm, milliyetçilik ve ideoloji ile haklı gösterilmiştir."* (Samuel P. Huntington, ***Üçüncü Dalga***, çev. E. Özbudun, Ankara 1993, s. 44.)

Müslümanlara göre meşruiyetin kaynağı **Şeriat**'tir. Bu o kadar öyledir ki, meşruiyet kelimesi bile Şeriat'ten türetilmiştir.

Bir şeyin meşru olması demek, Şeriat'e uygun olması demektir.

Bununla birlikte millet (ya da ümmet), yöneticilerini "**biat**" yöntemiyle seçer.

En azından ilke düzeyinde böyledir bu ve Dört Halife dönemindeki uygulama budur. İslam'da "egemenliğin" kaynağının bu anlamda millet (daha doğrusu ümmet) olduğu söylenebilir.

*

Batı’da egemenliğin (**meşruiyetin değil**) kaynağı olarak “millet”in gösterilmesi, iktidarın ruhbanların (Kilise) ve soyluların (Feodalite) elinden alınıp sermaye sahiplerine (Burjuvazi) teslim edilmesi anlamına geliyordu.

Ruhban sınıfının ve Batı’daki biçimiyle soyluların bulunmadığı

Doğu’da ise, egemenliğin kaynağının millet olarak gösterilmesi, iktidarın Batılılaşmış seçkinlere (millî burjuvazi ve laik aydınlar) devredilmesinin gerekçesini oluşturdu.

Ancak, millete dayalı egemenlik anlayışı Doğu’da, iktidarın, Batılılaşmayı reddeden ve milletin değerlerine sahip çıkan insanların eline geçmesine de yol açabilirdi.

Bu yüzden egemenlik laiklikle kayıt altına alınmış, millet bu konuda “**sınırlı sorumlu ya da yetkili**” ilan edilmiştir.

Kısacası **millet, laik nitelikte taleplere sahip olmak kaydıyla egemenliğin kaynağı kabul edilmiştir**.

Aksi yaşanırsa, Türkiye, Pakistan ve Cezayir gibi ülkelerde görüldüğü üzere, egemenliğin kaynağı aniden “zinde güçler” haline gelir.

*

Bunun anlamı, milletin hiçbir zaman egemenliğin kaynağı olmamasıdır.

Bu, **laikçi meşruiyet** anlayışının zorunlu sonucudur. **Meşruiyetin kaynağı eskiden Şeriat’ken, şimdi laikçiliktir, millet değil.**

Bugün laikliğe aykırılık, meşru olmamak anlamına gelmektedir. Mesela geçmişte başörtüsü konusunda milletin ne düşündüğünün önemsenmemesi, laik(çi)liğin neyi gerektirdiğine bakılması, bu meşruiyet anlayışından kaynaklanıyordu.

*

Sözkonusu AR-GE uzmanının bir başka iddiası şöyle:

> “Millî egemenlik öğretisinin yaygınlık kazanması ile birlikte ‘millî öz’, ‘millî şuur’a dönüşmüş ve egemenliğin kaynağını siyaseten de teşkil etmeye başlayan millet, millî öz ve şuurun şekil verdiği kurumsallaşmış bir yapıya, yani millî devlete kavuşmuştur.”

Millî egemenlik öğretisi denilen şey Fransız Devrimi’nin ürünü olduğu için, yazar aslında şunu söylemiş olmaktadır:

“Fransız Devrimi sayesinde ‘millî öz’, ‘millî şuur’a dönüşmüş ve egemenliğin kaynağını siyaseten de teşkil etmeye başlayan millet, millî öz ve şuurun şekil verdiği kurumsallaşmış bir yapıya, yani millî devlete kavuşmuştur.”

Yazarın haklı olduğu nokta**, millî öz ve şuur dediği şeylerin aslında Fransız özü ve Fransız şuuru olmasıdır**.

Haksız olduğu nokta ise şu: Egemenliğin kaynağı çoğu yerde “**güç**”tür, millet değil.

Mesela askerî darbeleri millet desteği değil, sahip olunan güç mümkün kılar. Darbecilere egemenliği bahşeden, şu üç şeydir: Silahlar, sıkı disipline sahip bir örgütlenme ve savaşma kararlılığı.

Kaldı ki darbeler için millet desteğinden ziyade dış desteğe ihtiyaç duyulur; Pakistan’da Müşerref darbesinde olduğu gibi.

Ama darbeyi yapanlar daha sonra millete gittiklerinde genellikle yüzde 90’dan fazla destek alırlar. Çünkü milletin desteğini almak “zorundadırlar”.

Millet, onların destek almak zorunda olduklarını “hisseder”. Silahlı olmak, haklı olmaktan daha ikna edici olmuştur her zaman.

*

AR-GE uzmanının haklı olduğu bir tespiti şöyle:

> "Üzerinde dikkatle durulması gereken nokta, millet ve milliyetçilik gibi kavramların (...) hiçbir prototip içine kolaylıkla oturtulamayacak kadar toplumdan topluma farklılaşan anlam ve değerler ihtiva etmeleridir."

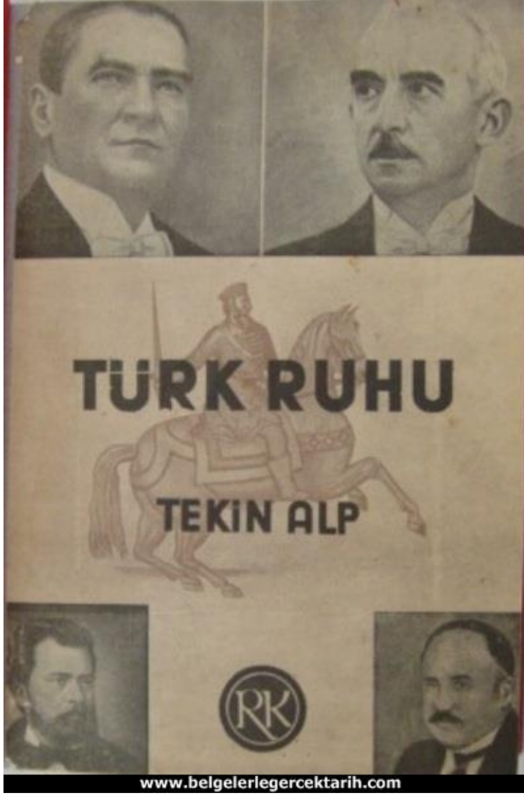
Böylece yazar, millet ve milliyetçilik kavramlarının bir gerçeklik veya olgudan ziyade bir zihnî inşa olduğunu söylemiş olmaktadır.

Bu tespit milliyetçilik için daha geçerli görünmektedir; tümden insan düşüncesinin ürünü olduğu için toplumdan topluma, hatta insandan insana farklılaşması kaçınılmazdır.

Bu, milliyetçiliği hem savunulamaz, hem de her şartta savunulabilir hale getirmektedir.

Çünkü bir milliyetçilik tanımının kusurlarını gösterseniz bile, yeni ve farklı bir milliyetçilik tanımı icat edilmesine engel olamazsınız.

Böylece milliyetçilik, insanların kendilerinin yontup kendilerinin taptığı bir **put** haline gelmektedir..

“YENİ DÜNYA DÜZENİ” MİLLİYETÇİLİĞİ

Yeni Dünya Düzeni tabiri, Sovyetler Birliği’nin 1991’de dağılmasından sonra gündeme geldi.

Kızıl tehlike ortadan kalkmıştı, Batı’ya yeni bir düşman lazımdı.. Buldular: Yeşil tehlike.

Evet, Yeni Dünya Düzeni’nin kendisine seçtiği düşman, hep söylendiği gibi, İslâm’dı.

İngiltere Başbakanı Margaret Thatcher’ın 12 Şubat 2002 tarihli ***The Guardian*** gazetesinde yayınlanan "İslamcılık Yeni Bolşevizmdir" başlıklı makalesi, bu bakış açısını yansıtan açıklamalardan biriydi.

*

Devleti komünistleştirme ihtimali olmadığına göre, solculuğun İslam ülkelerindeki başlıca işlevi artık insanları laikleştirme ya da dinsizleştirme olabilir.

İkinci bir işlevi ise, Yeni Dünya Düzeni'nin İslam'la savaşında ona işbirlikçi piyonlar yetiştirmesidir.

Bu, Türkiye'deki milliyetçiliğin ulusalcılık adı altında solculaştırılması çabalarının yöneldiği amacı gösterir.

*

Palmer şöyle der:

> "Osmanlı İmparatorluğu'ndaki çürüme belirtilerini teşhis etmek kolay, ama nasıl bu kadar dayandığını anlayabilmek zordur. O canlılık ve hayatiyetin kaynaklarından biri kesinlikle, yönetici seçkinlerle ulema arasındaki Osmanlı İmparatorluğu'nun mutlak İslam olduğu yolundaki inançtı."
>
> (Alan Palmer, ***Osmanlı İmparatorluğu: Bir Çöküşün Yeni Tarihi***, 6. b., İstanbul 1997, s. 35.)

Din ayrı devlet ayrı sayılınca, **cihad** anlamsızlaşıyor, müslüman olmayan sömürgeci bir yönetim de kabul edilebilir bir olgu haline geliyordu.

Asaf Hüseyin'in işaret ettiği gibi, *"sömürgeciler batılılaşmış İslam'dan büyük kazançlar sağladılar ve 'ümmet'i zamanı geçmiş bir kavram, 'cihad'ı ise Haçlılar zamanından sonra önemini kaybetmiş, bireysel ve süreklilik içermeyen bir kavram olarak gösterdiler".* (Bkz. Asaf Hüseyin, ***Oryantalistler ve İslamiyatçılar***, çev. Bedirhan Muhib, 2. b., İstanbul: İnsan Yayınları, s. 22.)

Gösterdiler, çünkü bundan büyük kazançlar elde ettiler.

Eğer İslam ülkelerindeki milliyetçilik hareketleri olmasaydı, bugün Ortadoğu petrollerini Batılılar sömürüyor olamazlardı.

*

Batılılar ve onların yerli işbirlikçisi Batıcı laikler, müslümanların birlik ve beraberliğini savunanları, çağdışı fikirlere sahip ümmetçiler olarak adlandırıp aşağıladılar.

Buna karşılık, milliyetçilik yapmayı çağdaşlık ve vatanseverlik gibi gösterdiler.

İslam ülkelerindeki işbirlikçileri de canla başla çalıştı. Moiz Kohen'in "***Türk Ruhu***" adıyla kitap yazıp İslam düşmanlığı yapması tesadüf değildi. (Bu kitabın ilk baskılarının kapağında bozkurt kafası yer alır. Burada Moiz, İslam Şeriati düşmanlığı yapmakta ve yahudi usulü bir Türklük icat etmektedir.)

Türklük kavramının arkasına saklanarak İslam'a hakaret etmesi bir ahlâksızlıktı, ama asıl adını gizleyip Tekin Alp mahlasını kullanması ve İslam düşmanlığını Moiz'lere değil de Tekin'lere özgü bir şey gibi göstermesi daha büyük bir ahlâksızlıktı.

Ziya Gökalp'le birlikte Türkçülüğün fikir babalığını yapan Moiz, "**Kemalizm**" adıyla bir kitap daha yazarak, Atatürk'ü bir ideolojiye dönüştürdü. Atatürk Türk gençliğine Cumhuriyet'i emanet etmişti, Moiz de Kemalizm'i emanet etti.

*

Milliyetçilik sömürgecilerin İslam ülkelerindeki Truva atıdır, bir değer değildir.

Milliyetçiliği bir değer kabul edenlerin, mesela Iraklı Kürtler'e milliyetçiliği bırakma çağrısı yapmaları gülünç olur, çünkü bu, onlara "değersizlik" çağrısı yapmaları anlamına gelir.

Müslüman toplumlar “**Müminler ancak kardeştir**” (Hucurat, 49/10) hükmünü unutup parçalanırken, Avrupalılar AB çatısı altında tek devlet olma yolunda bugün.

> "Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir topluluk bulamazsın ki, Allah'a ve Peygamberi'ne düşman olanlarla dostluk etsin. İsterse o muhalifler babaları veya oğulları veya kardeşleri veya aşiretleri olsun. İşte Allah, bunların kalplerine imanı yazmış ve kendilerini tarafından bir ruh ile kuvvetlendirmiştir. Onları altlarından ırmaklar akan cennetlere koyacak, orada ebedî olarak kalacaklardır. Öyle ki, Allah onlardan razı, onlar da Allah'tan razıdır. İşte bunlar Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin! Hiç şüphesiz Allah'ın tarafında olanlar, kurtuluşa erenlerin ta kendisidir." (Mücadele 58/22.)

İKİ ZIT VE PUT KAVRAM: MİLLİYETÇİLİK VE LAİKLİK

Gerçek bir hukuk devleti olmak için gerekli yeni bir anayasayı yapmakta zorlanıyor olmamızın nedenlerinden birini, eski vesayetçi düzeni sürdürmek isteyen statükocu ve yeniliğe kapalı zihniyet damarının ülkemizde çok güçlü olması oluşturmaktadır.

Bu statükocu zihniyet yüzünden, mevcut Anayasa'mızda yer alan kimi kavramlar hakkında ülkemizde bir konsensüs ya da uzlaşma sağlanması mümkün olmamaktadır.

Bu kavramlardan birisi, **milliyetçilik**.. CHP'nin milletin bağrına ve böğrüne saplanan "altı ok"undan biri.. 1924 Anayasası'nın 1937 yılında geçirdiği değişiklikle, *Cumhuriyet'in nitelikleri* arasında milliyetçilik ilkesine yer verilmiş olduğu hâlde, 1961 Anayasası'nda bunun yerine **millî devlet** ifadesinin kullanıldığını görüyoruz.

1961 Anayasası'nın Kurucu Meclis'te görüşülmesi sırasında bu konu, uzun tartışmalara yol açmıştır.

Millî devlet tabirini savunanlar, **milliyetçiliğin anlamı açık olmayan bir kavram olduğunu,** mesela Almanya ve İtalya'da kurulmuş bulunan **Nasyonal Sosyalist ve Faşist rejimlerin de kendilerini milliyetçi olarak adlandırdıklarını** ifade etmiştir.

*

Sonunda, orta yolcu bir formül olarak 2. maddede "millî devlet" deyiminin kullanılması, buna karşılık Başlangıç bölümünde Türk Milliyetçiliği'nin uzun ve ayrıntılı bir tanımının verilmesi kabul edilmiştir.

Böylece milliyetçilik ilkesinin, yanlış anlama ve yorumlara yol açması tehlikesi önlenmek istenmiştir.

1982 Anayasası ise aynı gaye doğrultusunda 2. madde metninde "**Atatürk milliyetçiliği**" ifadesini kullanmıştır.

"Atatürk tipi Türk milliyetçiliği" de *"ilerleme ve gelişme yolunda ve milletlerarası temas ve ilişkilerde, bütün çağdaş milletlere paralel ve onlarla uyum içinde yürümekle beraber, Türk toplumunun özel karakterlerini ve başlı başına bağımsız kimliğini korumaktır"* diye tanımlanmıştır.

Muğlak ve kendi içinde çelişkili olan bu tanım, **"Ateş ile su bir arada bulunsun, ne şiş yansın ne kebap"** demek gibi bir şeydi, ne millîlikten vazgeçiyordu, ne gayri millîlikten..

Kısacası, bir milliyetçilikten söz ediyoruz, bundan ne anlaşılması gerektiği başlı başına bir sorun oluyor. Millî devlet diyoruz olmuyor, Atatürk milliyetçiliği diyoruz, tutmuyor.

*

Ama bundan daha kötüsü, devletimizin laik niteliğinin ne demek olduğu konusunda bir kafa karışıklığı var.

Milliyetçilik iyi kötü, az buçuk tanımlanmış, laiklik ise tanımlanmadan bırakılmış.

Bugün dünyada **çok az sayıda devletin anayasasında laiklik ilkesi** yer alıyor. Mesela ABD'de, Almanya'da, Avustralya'da, İsviçre'de, Norveç'te, anayasalarda laiklik diye bir hüküm yer almıyor. Meksika anayasasında, çok *çağdaş* bir devlet olduğu için herhalde, yer alıyor.

Fakat aslında, **laiklik ile milliyetçiliği bir arada savunmak mümkün değildir**.

Çünkü, bir devletin, vatandaşlar arasında bölünme yaşanmasın, kavga çıkmasın diye *bütün dinlere eşit mesafede* olmasını savunuyorsanız, **aynı mantıkla, devletin bütün etnisitelere ya da ırklara eşit mesafede olmasını da savunmanız gerekir.**

Ancak, CHP'nin "altı ok"unun mantığa ve tutarlılığa ihtiyacı bulunmamaktadır.. Onlara mantığı katledip mezara gömmüş mantık edebiyatı, bilimin defterini dürmüş "Hayatta en hakiki mürşit ilimdir" sloganik ezberi yetip de artmaktadır.. Milletin mantığa meyli yoksa da göz kamaştırıcı safsataya karşı zaafı var.. CHP'nin ihtiyaç duyduğu iklim ve atmosfer de zaten bu.

Halkımızın yüzde 99'unun müslüman olduğunu söylüyoruz, **"Yüzde 1 ile yüzde 99 belki kavga eder, müslüman olmayanları küstürmeyelim"** diye bunlar arasında tarafsız kalıyoruz, fakat, bu ülkede kimisi kendisini Çerkez, kimisi Boşnak, kimisi Kürt, kimisi Gürcü olarak tanımlarken, **"Devlet bunlar arasında tarafsız olsun, hiçbiri öne çıkmasın, biri öne çıkarılıp da diğerleri küstürülmesin, belki kavga çıkar"** demiyoruz.

Bir ara bu memlekette hiç Kürt yoktu, herkes Türk'tü.

Şurası önemli: **Bu ülkenin tarihinde yaşanmış bir din savaşı yok. Mesela, laik olmayan Osmanlı'da Ermenilerle dinimiz için savaştık mı? Hayır, Ermenilerle son dönemde etnik nedenlerle anlaşmazlık yaşandı**.

Ermeniler hiçbir zaman "Bizim din hürriyetimiz yok" demediler, diyemediler.

Bu memlekette Osmanlı'da bir Alevî-Sünnî kavgası bile yaşanmadı; devlet, İran yanlısı ve yandaşı olup da devlete isyan eden Alevileri Yavuz Sultan Selim döneminde biraz takip etmiştir, onun dışında birşey yok.

Yeniçeri ocağının kendisi bir defa Bektaşî-Alevî..

Ama laik Türkiye'de Çorum, Sivas, Kahramanmaraş olayları yaşandı.

Hani laiklik, din ve mezhep kavgalarını önlüyordu, barışı sağlıyordu?

*****

Bugün Türkiye'deki terör olaylarının temel nedeni din ve mezhep farklılığı mıdır, yoksa **devletin bir dönem aşırı bir etnik milliyetçilik gütmüş olması mıdır?**

Milliyetçiliği savunursanız, adam milliyetçi oluyor; ama kendisini Kürt olarak görüyorsa, Kürt milliyetçisi oluyor. Ondan sonra da al başına belayı.

Din bu ülkenin çimentosuyken, birleştirici unsuruyken, sen tutar pratikte dinsizlik ve din düşmanlığı anlamına gelen bir laiklik propagandası ve uygulaması yaparsan, adam tam laik olur, üstüne de Marksizm sosu döker, biraz da devrimcilik ekler, ondan sonra "Ben bu terör sorununu nasıl çözerim" diye düşünür durursun.

*

Devletin din kurallarına uydurulmaması ifadesi de yanlış yorumlanmaya ve **istismara açık** bir düşünceyi yansıtmaktadır.

Din sana "İnsanların canına, malına, namusuna göz dikme, tecavüz etme" diyorsa, sen de **devlet olarak bu kötülükleri yasaklamaya çalışıyorsan, bu, laikliğe aykırı mıdır?**

Devleti din kurallarına uydurmak mıdır?

Peki neden **devletin dinsizlik kurallarına uydurul*ma*ması** diye bir düşünceyi dile getirmiyoruz?

*

Öte yandan, bugün, Batı'da "sosyal devlet" kavramı geliştirilmiş bulunduğu için bunu alıp anayasamıza eklemişiz.

Bu kavram ya da anlayış, 20. yüzyılda ortaya çıktı.

Kapitalist sistemin düşünce temelini oluşturan liberal felsefeden esinlenen "jandarma devlet" anlayışı, devletin görevlerini ülkeyi dışarıya karşı savunma ve yurt içinde düzen ve güvenliği sağlamaktan ibaret görmekte; devletin ekonomik hayata müdahalesini sadece gereksiz değil, aynı zamanda ekonominin doğal kanunlarının işleyişini bozucu nitelikte saymaktaydı.

Batı toplumlarının 19. yüzyıl içindeki değişimi, "devlet kontrolünden uzak biçimde kendi kurallarına göre işlemeye terk edilen" piyasa ekonomisinin sanayileşmeyi büyük ölçüde gerçekleştirdiğini, fakat **ağır sosyal sorunlara** yol açtığını, gelir ve servet eşitsizliklerini arttırdığını, **sınıf çatışmalarını** yoğunlaştırdığını ortaya koymuştur.

Bu durum karşısında Batı toplumları, klasik **jandarma devlet** anlayışını terk ederek, gerekli sosyal tedbirleri almaya başlamışlardır.

*

Ancak İslam, bu sosyal tedbirleri zaten çok önceden zekât, fıtır sadakası, kurban, sadaka vs. gibi mekanizmalarla kurmuş olduğu için biz Batı'daki türden sosyal çatışmaları yaşamadık.

Bazılarına göre, Hristiyanlık ile İslam farklı, o halde Türkiye'nin laikliği kendisine göre olmalı, Müslümanlara, Batı'da Hristiyanların sahip olduğu hakların benzeri verilmemeli, çünkü İslam, Hristiyanlığın aksine sosyal ve siyasî düzenlemeler de getirmiş bir din.

Din "İlim Çin'de de olsa gidip alınız", "Hikmet, müminin yitiğidir, nerede bulursa alır" diyorsa, bu, **geniş görüşlülüktür, ileri görüşlülüktür, akla ve hikmete uygun** davranıştır.

Peki laik devlet neden, "**İyi şeyler dinde varsa, onu da alırız**" diyememektedir?

Laikliğe göre, dinde hiç mi iyi birşey bulunmamaktadır?

Evet, laikliği, **"devletin din kurallarına asla uydurulmaması" olarak anlamak,** bağnazlıktır, dar kafalılıktır, elindeki nimetin kıymetini bilmemektir.

Açıkça dini aşağılamak, bütün kötülüklerin başı gibi görmektir.

*

Bugün anayasamızda "eşitlik" ilkesi de yer almaktadır. ***"Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir"*** deniliyor.

Bizdeki laiklik ilkesi ile **bu eşitlik hükmü de çelişmektedir.**

Çünkü bizdeki laiklik, başka siyasî düşüncelere, felsefî inançlara, bu milletin dini olan İslam karşısında **ayrıcalık ve üstünlük tanıyor.**

Devletin din kurallarına uydurulmasını yasakladığın zaman, bundan kastedilenin İslam olduğu biliniyor. Ama, **başka siyasî düşünceler ve felsefî inançlar için böyle bir yasak yok.**

Şimdi bu, eşitlik midir?

Eşitlik buysa, eşitsizlik nedir?

Bugün Türkiye'de cuma gününün tatil olması istenilse, hemen bazıları, bunun laikliğe aykırı olduğunu söyleyeceklerdir.

Peki, **Hristiyan'ın pazar günü tatil olduğu halde neden bu, laikliğe aykırı kabul edilmiyor?**

Neden **Yahudi'nin cumartesi** gününün tatil olması laikliğe aykırı değil?

*

Anayasamızda bu eşitlik hükmü vardı, fakat daha yakın zamanlara kadar, bu ülkede birilerinin kendilerinin **Kürt olduğunu söylemeleri suçtu.** "Türkiye'de Kürt var" diyen **hapse atılıyordu.**

Demek ki, anayasada parlak ve güzel ifadelerin yer alması tek başına yetmiyor.

Eşitlik Batı'da gözde bir kavram olduğu için aynen alınıyor, fakat uygulamaya yansımıyor.

Üstelik, 2010 Anayasa değişikliği ile, özellikle kadınlar için **pozitif ayrımcılığı** kabul etmişiz. "Çocuklar, yaşlılar, özürlüler, harp ve vazife şehitlerinin dul ve yetimleri ile malul ve gaziler için" pozitif ayrımcılık yapılmasının eşitlik ilkesine aykırı kabul edilemeyeceği hükmünü getirmişiz.

Yani **eşitlik ilkesi, birçok yerde faydasız ve gereksiz;** pozitif ayrımcılık altında eşitsizlik kurmak gerekiyor.

Eşitliğin faydalı ve gerekli olduğu yerde de, çoğu zaman Türkiye Cumhuriyeti olarak bunu uygulamıyoruz.

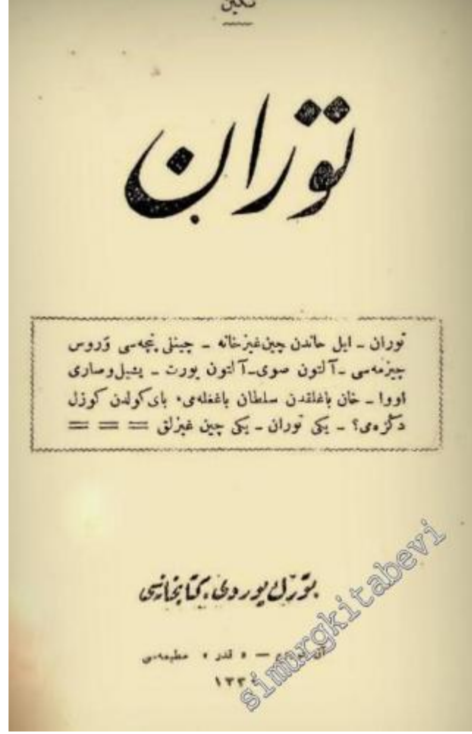
George Orwell'ın* "*Hayvan Çiftliği" romanındaki anayasa hükümlerine benzer bir durum ortaya çıkıyor: **"Bütün hayvanlar eşittir, domuzlar daha eşittir."** Türkiye'de de böyle bir eşitlik var:

"Bütün siyasî düşünce, felsefî inanç ve dinler eşittir, ama **İslam dışındakiler daha eşittir."**

"Bütün dinler eşittir, ama **Hristiyanlık ve Yahudilik, İslam karşısında daha eşittir."**

"Bütün milliyetçilikler eşittir, ama **benim milliyetçiliğim daha eşittir."**

"Bütün ırklar eşittir, ama **benim ırkım daha eşittir."**

Tekin Alp takma adını kullanan Moiz Kohen’in “***Turan***” adlı kitabı

NEVRUZ VE BOZKURTÇULUK

Türkiye’deki laik (siyasal dinsiz) Kürtçü hareket, mecusiler gibi her yıl “**nevruz ateşi**” yakmayı, taşkınlık yapmayı ve kargaşa çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş durumda.

Bilindiği gibi devlet yetkilileri bu “nevruz” belası ile epeyce mücadele etmiş, başa çıkamayınca bunun aslında **eski Türk kültürü**nün bir parçası olduğunu söyleme yoluna gitmişlerdi.

Böylece, devletin “temscilcileri” de (valiler vs**.) ateş üstünde atlamaya ya da demir dövmeye** başlamışlardı.

Her ne kadar nevruzu şu anda ülkemiz Türkçüleri ile Kürtçüleri paylaşamıyorlarsa da, **Farsça** nev-ruz (yeni gün) kelimesinin de gösterdiği gibi, **Mecusî** İranlılar bu icadın patentini ellerinde tutuyorlar.

Türkler'de nevruz geleneğinin hangi tarihlere kadar uzandığı konusunda bilinen fazla birşey yok. Ancak, Peygamber Efendimiz s.a.s.'in **Medine**'ye hicreti sırasında bu şehirde **nevruz** ile **mihrican** günlerinin kutlandığı bilinmektedir.

Sünen-i Ebu Davud*, *Sünen-i Nesaî ve Ahmed bin Hanbel'in ***Müsned***'inde şöyle bir hadîs yer almaktadır:

> "Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine'ye geldiklerinde, Medinelilerin eğlendikleri iki günleri (nevruz ve mihrican) vardı. Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, 'Bu iki gün nedir?' diye sordu. Medineliler, 'Biz câhiliyet devrinden beri bu günlerde eğleniriz' dediler. Bunun üzerine Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: 'Şüphesiz Allah size, o iki gün yerine daha hayırlı olan ikisini vermiştir: **Kurban bayramı ve Ramazan bayramı**'."
>
> (Medineliler, nevruzu neyruz olarak, mihr-gân/mihregân'ı da mihrican olarak Arapçalaştırmışlardı. Bkz. Sargon Erdem, "Bayram", ***TDV İslam Ansiklopedisi***, C. 5, s. 258; İbrahim Bayraktar, "Bayram", ***TDV İslam Ansiklopedisi***, C. 5, s. 259.)

Buradan hareketle, nevruz kutlamalarının tam anlamıyla bir **irticaî faaliyet** olduğunu, geriye (cahiliye dönemine) dönüş anlamına geldiğini söylemek gerekir.

İşin ilginç tarafı, **devlet görevlileri** de bu irticaî faaliyete katılmakta ve destek vermektedir. (Aslında sözde **çağdaş uygarlık** tutkunu devlet büyüklerinin eksik bıraktığı bir tane bile **irticaî faaliyet** yok ama, burada saymayalım.)

Konuyla ilgili hadîsten de anlaşılabileceği gibi, İslam, **cahiliye**nin bu nevruz kutlamasını kaldırıp atmış, yerine **hayırlı** olanı koymuştur. (Günümüzde de nevruzun tek işlevi, teröristçe taşkınlıklara ve yakıp yıkmalara kalkan olmasından ibarettir.)

Nevruz konusu, itikad kitaplarımıza da girmiş durumdadır. Âliyyü'l-Kârî konu hakkında şunları yazmaktadır:

> **"*el-Hülasa*'**da şöyle varid olmuştur: Kim ki, bir mecusiye nevruz günü (ilkbaharın birinci günü ki, martın dokuzuncu günüdür) bir yumurta hediye etse kâfir olur. Çünkü böyle yapmakla **küfründe ona yardım**etmiş, azgınlığını teşvik etmiş olur. Yahut hediye vermekle onlara hediyeleşmekte **benzemiş** olur.
>
> Bunun aksi ifadesi şöyledir ki, eğer aynı günde müslümana hediye verse kâfir olmaz. Bu meselenin incelenmesi gerekir, çünkü bunda da **benzemek** vardır. Ancak **bu güne mahsus olmasında kasıt** bulunmazsa bu durum hariç.
>
> **"*Mecmaü'n-Nevazil*'**de varid olmuştur ki, mecusiler nevruz günü eğlenmek için toplanırlar, bunları gören müslüman da, "Koydukları bu adet ne güzel bir adettir" derse, o kimse kâfir olur. Çünkü o kimse, bunun **İslam sîret ve adetini çirkin göstermesini** tazammun etmesiyle beraber küfrün koyduğu ve kâfirlerin benimsedikleri şeyi güzel görmüştür. [Böylece, hadîste bildirildiği şekilde Allahu Teala'nın yaptığı değişikliği kötü görmektedir.]
>
> ***"Fetava-yı Suğra*'**da varid olmuştur ki, kim ki nevruz günü birşey satın alsa, bundan evvel aynı şeyi satın almazdı ise ve bu satın alışı ile**nevruz gününe tazim ve hürmeti murad** ederse o kimse kâfir olur. Çünkü o kimse **kâfirlerin bayramına tazîm** etmiştir. Eğer alışı o güne tesadüf eder de, o günün nevruz günü olduğunu bilmezse kâfir olmaz. Şârih, "O günün

nevruz olduğunu bilirse ve fakat başka bir sebepten dolayı satın alırsa, bu sebepler de ziyafet vermek ve benzeri gibi hususlar olursa, o kimse kimse kâfir olmaz derim” diyor.

“Bir kimse birine nevruz günü hediye verse ve bununla o güne tazim etmeyi murad ederse o kimse kâfir olur. Eğer bir kimse, nevruz gününe ait olan birşeyi isterse onun küfre düşmesinden korkulur.

“*el-Yetîme*’de zikredilmiştir ki, bir kimse nevruz günü hiçbir müslümanın satın almadığı birşeyi o güne tazim için satın alırsa kâfir olur.

“Ebu Hafs el-Kebîr’den rivayet edilmiştir: Bir adam Allah’a elli sene ibadet edip nevruz günü gelir de o güne tazim etmeyi kastederek bazı müşriklere birşey hediye ederse, o kimse yüce olan Allah’a küfretmiş olup, elli sene içinde yapmış olduğu ibadet ve taat boşa gider. Çünkü o toplantıda **küfrü ilan** etmek vardır. Ve oraya çıkan da onlara yardım etmiş gibi olur. Kâfirlerin toplantı yerine çıkmaya kıyas etmekle, mecusilerin nevruz gününe çıkmayı, o günde onların yaptıklarına uymayı da ele alarak, bu hususun da küfrü mucip olduğunu söyleriz.

(***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, İstanbul: Hisar Y., s. 479-480.)

Zamane müslümanları için bu ifadeler **şaşırtıcı** ya da **aşırı**görünebilir.

Gerçekte bu ifadeler ne şaşırtıcıdır, ne de aşırı.. Aşırılık, zamane müslümanlarının İslam anlayışındadır. Şaşırtıcı olan da onların**şaşkınlığı**dır.

“Nevruz kalabalığına katılmakta ne var canım?!” diyenler, bu ülkede birçok subayın bir **zikir meclisi**ne ya da **dinî sohbet**e katıldıkları için palas pandıras ordudan atıldıklarına şahit olmadılar mı?!

Demek ki, bir toplantıda bulunmak bu kadar **önemli**..

Şimdi tam hatırlamıyorum, neredeydi, İsparta ya da Denizli gibi bir yer olmalı, orada **Kutlu Doğum haftası** münasebetiyle Peygamber Efendimiz s.a.s.'i anma toplantısı düzenlenmesi, anlı şanlı bir hukukçu tarafından, iktidar partisinin kapatılma gerekçeleri arasında sayılmıştı.

O süreçte iktidar partisi adeta can çekişmiş, kapatılmaktan kılpayı kurtulmuş, hazine yardımından mahrum bırakılmıştı.

Böylesi **kutlamalar** bu kadar önemlidir.

Birileri, "Mevzu vatansa, gerisi teferruattır" der ve genellikle vatan kavramı ile kendi **keyif ve tutkuları**nı kastederler.

"Mevzu Allah'ın emri ise, gerisi teferruattır" diyemeyen bir kimse de, kendisini müslüman kabul etse bile, **iman ile küfrü ayıramayan bir şaşkın**dır.

*

Şeâir (şiarlar) konusu, dinde çok önemlidir.

Bu yüzden, Şah Veliyyullah Dihlevî rh. a., muhalled eseri ***Hüccetullahi'l-Baliğa***'da bu konuya özel bir bölüm ayırmış bulunmaktadır.

Aynı şekilde Bediüzzaman da, şeâir konusu üzerinde özellikle durmuştur:

> "Sünnet-i seniyyenin içinde en mühimi, İslâmiyet alâmetleri olan ve şeâire de taallûk eden **sünnetler**dir. Şeâir, adeta **hukuk-u umumiye**nevinden**, cemiyete ait** bir ubudiyettir. Birisinin yapmasıyla o cemiyet umumen istifade ettiği gibi, onun terkiyle de umum cemaat mesul olur. Bu nevi şeâire riya giremez ve ilân edilir. Nafile nevinden de olsa,**şahsî farzlardan daha ehemmiyetli**dir."

Mesela **ezan**, şeâir arasında yer alır ve aslına uygun şekilde okunması çok büyük önem taşır.

Bayramlar, şeâirdendir.

Her inanç grubunun kendine özgü şeâiri (**sembol**leri, **simge**leri) bulunur. O inanç grubuna mensup olmanın göstergesi, şeâire olan**hürmet**tir.

Gamalı haça hürmet ediyorsanız, Nazisinizdir.

Sıradan bir **haç**ı saygıya lâyık görüyorsanız, hristiyansınızdır.

Bozkurt da aynı şekilde bir semboldür. Bozkurtun **simge** niteliği, ***Hayat Larousse***'da "Bozkurt" maddesinde vurgulanmaktadır:

> "BOZKURT, birçok türk destanında konu denilen **kutsal yaratık**. Türkler'in **bozkurttan türediği**, bozkurtun **yol gösterici**, **koruyucu**,**kurtarıcı** olduğunu anlatan efsaneler vardır....
>
> "Göktürkler'in Bozkurt destanı'nda anlatıldığına göre, Batı-denizinin (Hazar denizi ?) batı kıyısında oturan bir türk boyunu komşu bir ulus bir baskınla yok eder, küçük bir oğlanı öldürmezler, ayaklarını kollarını kesip bir bataklığa bırakırlar. Bir dişi kurt gelip çocuğa bakar, ondan gebe kalır, on çocuk doğurur. Göktürkler, böylece yeniden çoğalırlar.
>
> "Uygurlar'ın Türeyiş destanı'nda anlatıldığına göre de Uygur Türkleri, hakanın iki güzel kızının bir erkek kurtla birleşmesinden türemişlerdir.
>
> "Eski Türkler'de **totem** olarak bilinen bozkurt, Türkiye'de milliyetçilik akımının doğmasından sonra bir **simge** olarak kullanıldı...."

Burası önemli.. Türkler müslüman olunca bu boz ve bol kurtlu, yoz kurtlu saçmalıkları bir kenara bırakmışlar.

Ne zamana kadar?

Milliyetçilik akımının doğmasına kadar.

Milliyetçilik akımı **irtica** olarak ortaya çıkmış.. İslam'ın bin 400 yıllık aydınlığını ve nurunu terk edip, 2 bin 400, 3 bin 400 yıl öncesinin karanlığının, zulmetinin, şaşkınlığının, hayvanlarla cinsî münasebet sapıklığının misyonerleri, pazarlamacıları zuhur etmiş.

*

Milliyetçilerin (en azından bir kısmının) bu hayvanî ve sapık "birleşme" ve **türeme** palavralarından **utanç** duyduklarını sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Tam aksine, bunu bir **övünç** kaynağı olarak görenler var. (Zaten utansalar, bozkurt lafının geçtiği her yerde, bu efsanelerin unutulması için konuyu kapatmaya çalışırlardı. Ancak bu bozkurt efsanesinin, Türk milliyetçiliği hareketinin gerçek mucitleri olan **Yahudiler ve dönmeler** tarafından ahmak Türkçüler'e atılmış esaslı bir "kazık" olduğunu belirtmek gerekiyor.

Kendisini Tekin Alp ismiyle tanıtan **boz kurtçu** Moiz Kohen'in ***Türk Ruhu*** adlı kitabının kapağında bir bozkurt kafası yer alır.

Moiz'in başka kitapları da var: ***Türkün Yeni Amentüsü, Kemalizm, Turan.***

Bunlar, bir yahudinin Türk milliyetçiliğine ve milliyetçilerine seçmece hediyeleri.

Türk milletine attığı yağlı kazıklar.

İLBERKOS ORTAYLICAKİS'TEN "PUTPERESTLİĞE SON ÇAĞRI"

Osmanlıca'yı doğru dürüst bilmeyen (mesela tahfîf ile istihfâfı karıştıran) Osmanlı tarihçisi Prof. **İlber Ortaylı** da bozkurta bir "**idol" (put)** olarak saygılarını sunmuş.

Sözleri şöyle:

> "Türk tarihinde 'Bozkurt' bir semboldür, idoldür. Öyle sadece bir partinin, grubun sembolü değildir. Biz çöl takımından değiliz, steplerden gelen bir milletiz. O yüzden kurt bizim için mühim ve manalı bir semboldür. Destanları, hikâyeleri var. …
>
> "Millî Mücadele'de de sembol olarak vardır. Devlet çok kullandı. Eserlerde vardır. Kimseyi alakadar etmez. Gamalı haç ve Naziler ile bir benzerlik kurmak saçmalıktır. Bozkurt birinin kafasından çıkmış, sonradan üretilmiş bir sembol değildir. Bir milletin mücadele azmi ve kararlığını ifade eden tarihi bir derinliği vardır. Roma'nın (Remus ve Romulus'u büyüten) kurduyla bağlantısı var mıdır bilemem ama başka milletler de kullanmıştır onu. Macarlar mesela. Ayrıca Volga Nehri boyunca kullanılır o sembol. Ecnebiler de Atatürk'e 'Bozkurt' diyordu. Atatürk de bozkurt sembolünü benimserdi. Paraların üzerinde kullanıldı, hatırlayın o dönemi. Başka yerlerde de semboldü. Dönemin siyasi ortamı gereği İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra kalktı o semboller."
>
> (https://www.hurriyet.com.tr/gundem/bozkurt-turk-milletinin-semboludur-42485401)

Görüldüğü gibi sözlerinin başı ile sonu birbirini tutmuyor.

Lafa "**Türk tarihinde 'Bozkurt' bir semboldür, idoldür**" diyerek girmiş.

Diyelim ki doğru.. Türk tarihinde bozkurt **her zaman** mı semboldü, idoldü?!

Bu bir..

İkincisi, tarihte olan herşey, sırf tarihte yer aldığı için değerli midir, iyi midir, faydalı mıdır?!

Fî tarihinde bir eşeklik yaptın diyelim, o andan itibaren artık eşeklik her zaman için değerli birşey haline mi gelir?!

*

Bozkurtun bir **idol** olduğunu söylüyor.

Türk Dil Kurumu'nun ***Güncel Türkçe Sözlük***'üne göre, "idol" şu anlama geliyor: "**Çok tanrılı dinlerde tapınılacak nesne.**"

Yani put..

Tanrı diye tapınılan nesne.

Dolayısıyla, Ortaylı şunu demiş oluyor: ""**Türk tarihinde 'Bozkurt' bir semboldür, tapınılan bir nesnedir.**"

Yani, Türk tarihinde bir putperestlik dönemi varmış ve akılsızca kurta tapıyorlarmış..

Kurtun bozu, bozarmış kızarmışı daha makbulmüş.

İyi halt etmişler..

Senin akılsız deden bir halt yedi diye senin de aynı haltı yemen mi gerekiyor?!

İlla da atalarının izinden gitmek istiyorsan daha geriye git.. **Nuh** aleyhisselamın gemisindeki atalarına tabi ol!..

Daha da geriye git, ilk deden **Adem** aleyhisselamın “**tevhid**” inancına sımsıkı sarıl!

*

Ortaylı’nın ikinci cümlesi: “**Öyle sadece bir partinin, grubun sembolü değildir.**”

Yani, geçmişte akılsız atalardan biri kurta tapmış diye, günümüzde kendisine Türk diyen herkes, "Benim kafam basmaz, ben bilmem dedem bilir; dedelerimden de muvahhid olan değil müşrik olan bilir" diyerek kurtu **idol (tapınılan tanrı)** bellemeliymiş.

Kafaya bak!

Sadece bir partideki üç beş kafasız değil, bütün bir millet, put diye kurta “kul” olmalıymış.

Allah seni bildiği gibi yapsın e mi!

*

Sonraki cümleler:

“**Biz çöl takımından değiliz, steplerden gelen bir milletiz**. O yüzden kurt bizim için mühim ve manalı bir semboldür. Destanları, hikâyeleri var.”

Tamam da, o steplere nerden gittin?..

Nuh aleyhisselam’ın gemisinden..

Daha geriye gidersek, asıl vatan, Cennet.. İlk ana ve babamızın yurdu Cennet’ti.. (Belki sen bunlara da inanmıyorsundur ya, neyse.. Diyelim ki en eski ataların olarak maymunları ya da maymunsuları kabul ediyorsun, sence nerde yaşıyor olabilirlerdi?)

Ha çölde olmuşsun, ha steplerde, ne farkı var?

Yaşadığın yerde **hangi hayvandan korkuyorsan** onu tanrı bellemen mi gerekiyor?!

*

Bozkurtun **destanları, hikâyeleri** varmışmış..

Zannetmiyorum ki Anadolu'nun bir Türkmen ya da yörük köyünde kurtlu masallar, hikâyeler anlatılmış olsun.

Gerçekte Türk kültüründe (halk kültüründe) ne kurt var, ne de boz kurt denen hayvan.

Hele böyle, "**Ninemiz bir erkek kurt tarafından becerilmiş**" ya da "**Dedemiz bir dişi kurtu becermiş**" şeklinde "**destan**" anlatılmış olabileceğine hiç ihtimal vermiyorum.

Bu kurt masalının Türk kültüründe bir yeri olsa, halk kültürünü araştıranların "Yaşayan Türk Masalları" vs. şeklindeki derlemelerinde bunların yer alması ve hemen her ilde **kurtlu rivayetlere** rastlanması gerekirdi.

Yok!

Anladığım kadarıyla Türkiye'deki Türkçülüğün mucidi **Yahudiler** bu millete yoz boz kurt üzerinden esaslı bir "**kültürel kazık**" atmış durumdalar.

Türkler'e "Hayvanoğlu Mehmet, Hasan, Hüseyin" demenin kurnazca bir yolunu keşfetmişler, tepe tepe kullanıyorlar.

*

İlber efendi çok zeki ya, **Milli Mücadele**'ye atıfta bulunmayı da ihmal etmemiş..

"**Millî Mücadele'de de sembol olarak vardır**" diyor.

Nerde var, göster!

Hadi göster, bekliyorum.

Milli Mücadele'deki sembollere bu kadar değer veriyorsun madem, asıl değer verilen semboller **hilafet**ti, **ezan**dı, TBMM'nin açılışında okunan ***Sahîh-i Buharî*** idi, **besmele**ydi, **dua** idi, **Şeriat**'ti.

Erzurum Kongresi kararlarında hilafet mi geçiyor, yoksa kurt mu?

TBMM zabıtlarında kurta kaç kere atıfta bulunulmuş?

İlber efendi, masal anlatma!. Lütfen!

*

Bir defa gaza gelmiş, kim tutar İlber'i!.. "**Gamalı haç ve Naziler ile bir benzerlik kurmak saçmalıktır**" da diyor.

Ya, öyle mi?

Hangi açıdan benzemez sence?

Ben söyleyeyim: Naziler'in gamalı haçı **tabiatta bulunmayan, insan eliyle çizilmiş bir figür**..

Kurt ise steplerde, dağlarda yiyecek arayan, açlık canına tak etmiş zavallı bir hayvan.

Şunu mu demek istiyorsun: Tapınılan put olmaya kurt, gamalı haçtan daha uygun.

*

İlber efendinin bir sonraki cümlesi, dört dörtlük bir saçmalığın nasıl olması gerektiği konusunda fikir veriyor.. “**Bozkurt birinin kafasından çıkmış, sonradan üretilmiş bir sembol değildir**”miş.

Birinin kafasından çıkmadıysa neresinden çıkmıştır sence?

Neresinden çıkmış olması sana uyar?

“**Sonradan üretilmiş bir sembol değildir**”miş.

Sonradan üretil**me**miştir de, bir “tanrı” olarak **ezelden beri** varola mı gelmiştir?

Sonradan üretilmemişmiş..

Ağzından çıkan lafı kulağın duyuyor mu?

Bunu duyan biri, “Bu laf birinin kafasından çıkıyor olamaz, illa ki başka bir yerinden çıkıyordur” diye düşünmesin de ne yapsın!

İlber bey, kendini rezil kepaze etmeye niye bu kadar düşkünsün?

Türk'ün yolunda cihat ettiği Allahu Teala için asla gayrete gelmez, öfkelenmez, şiddet ve celal göstermezsin, fakat sıra bir puta, bir hayvana gelince sende ne bu şiddet bu celal?

*

İlber efendinin bir sonraki zırvası şu: “**Bir milletin mücadele azmi ve kararlığını ifade eden tarihi bir derinliği vardır.**”

Tarihteki kurtla bugünkü kurt arasında bir fark yok ki tarihî derinliği olsun.

Sonra, bir milletin mücadele azmi ve kararlılığının tespitinde aynı coğrafyada yaşayan bir hayvan ölçü olamaz.. Önemli olan o milletin karakteri, eserleri ve yaptıklarıdır.

Diyelim ki sen evine aslan kaplan resimleri astın, aslan ve kaplanı idol (tanrı) belleyip tapmaya başladın, bu, senin "mücadele azmini ve kararlılığını ifade eden tarihî derinlikte" gıpta edilecek bir meziyet mi olur, yoksa kafayı resmen sıyırmış olduğunun belgesi mi?

Bence sen bunu bir psikoloğa sor..

Yalnız sen bu kafayla psikolog diye tutup şişirilmiş balon boş davul Celal Şengör'e başvurabilirsin, sakın yapma!

*

Son söz:

Hayvana tapan, **hayvandan aşağı**dır.

Çünkü, daima, tapınılan nesne, tapandan daha üstündür.

"Yoksa gerçekten onların çoğunun (söz) dinleyeceklerini veya akıl erdireceklerini mi sanıyorsun? Onlar ancak hayvanlar gibidir; hattâ onlar yolca daha sapıktırlar." (Furkan, 25/44)

"ÇILGIN TÜRK" DEVLET BAHÇELİ COŞMUŞ

1988 yılıydı. Ağustos ayı.

Memleketim Gürün'de, doğudan gelip İstanbul'a giden bir yolcu otobüsüne binmiştim.

Otobüsün en arkasında, en büyükleri 12-13 yaşında gösteren çocuklar tıkış tıkış yerleşmişlerdi.

İstanbul'a yaklaştığımızda otobüs, yolda inenlerden dolayı biraz tenhalaştı.

Yanımdaki koltukta oturan yolcu, 40-45 yaşlarında sakallı, takkeli bir yolcuyu göstererek, "**PKK'dan kaçıyor**" dedi, "**yanındaki de amcasının oğlu.. Arkadakiler de çocukları**."

Bunun üzerine o sakallı yolcunun yanına gittim, boş koltukları göstererek "Şurada biraz konuşabilir miyiz?" dedim.

Oldukça edepli bir şekilde oturan bu mahzun yüzlü yolcu, evini, bağını bahçesini, tarlasını bırakmış kaçıyordu.

Bunu ve amcasının oğlunu PKK'lılar dağa kaçırmışlar, "Bize katılacaksınız" demişler, eziyet etmişlerdi.

Sakallı yolcu, "**Ben onlara dedim ki**" diye sözlerini sürdürdü, "**Eğer Şeriat için savaşıyorsanız ben sizinle birlikteyim, yoksa ben bu işin içinde yer almam.** Böyle dedim diye bizi ölümle tehdit ettiler, karar vermemiz için de süre verdiler. O yüzden herşeyi bıraktım, çoluk çocuğumla İstanbul'a gidiyorum."

Pendik'e geldiğimizde sakallı-takkeli yolcu ve ailesi otobüsü terk ettiler.

Bagajdan aldıkları eşyalarına pencereden baktım, bir yatak ve birkaç denk vardı.

Otobüs onları yol kenarında bırakıp hareket etti.

Yüreğimden kopan bir parça onlarla birlikte kaldı.

*

İki ay sonra..

Almanya'dayım..

Münster şehrinde üniversiteye kaydımı yaptırıyoruz.

Buraya önceki yıl gelmiş olan İstanbul Siyasal'dan sınıf arkadaşım Hacı Murat tercümanlığımı yapıyor.

Memure hanım, bir kâğıda birşeyler yazıp Hacı Murat'a veriyor.

Çıktığımızda kâğıdı göstererek, "**Arkadaşın Kürt'se bu vakıftan burs alabilir dedi bana**" diyor.

Sonra fark ediyorum ki bu şehir Kürt "öğrenci" kaynıyor.

*

19 yıl sonra.

Gürün'e gitmek için Harem'de bir Malatya otobüsüne biniyorum.

Kırşehir civarında otobüsümüz arıza yapıyor. Tamiri için birkaç saat beklemek üzere minibüslerle yakındaki bir dinlenme tesisine götürülüyoruz.

Yolculardan bazılarının bir grup halinde oturmuş sohbet etmekte olduklarını görünce yanlarına yanaşıyorum.

Konuşmalarına vakıf olunca hayrete düşüyorum, "**Memleket bölünmüş, haberim yok**" diye düşünüyorum.

Bu arada oradakilerden biriyle tanışıyorum. Cağaloğlu'ndaki seçkin okul **İstanbul Erkek Lisesi'nde öğretmen**.

*"Kürtler Birinci Dünya Savaşı'nda **fıkhen (İslam hukukuna göre) doğru, siyaseten yanlış** hareket ettiler"* diyor. *"Her millet, hatta Araplar'da her aşiret kendi devletini kurarken Kürtler hâlâ eski kafada hareket ettiler, ulusalcılıktan, milliyetçilikten uzak durdular, böylece bugünkü perişan halleriyle yüzleşmek zorunda kaldılar. Hakları çiğnendi, gaspedildi, üçüncü sınıf insan sayılmalarını geçtik, Kürt kimlikleriyle insandan bile sayılmadılar."*

Siyasal İslamcı diye nitelendirilen taifeden olduğum, **fıkıhsız siyaseti** de (ithal adı laiklik olan siyasal dinsizliği de), **siyasetsiz fıkhı** da (siyasal'ı kesilip budanmış uydurma İslam'ı da) kabul etmediğim için ona itiraz ettim.

*"O günün Kürtler'i **siyaseten de doğru** hareket ettiler"* dedim. *"Bak şimdi **Avrupa'nın Hristiyanları Avrupa Birliği adı altında tek devlet** olma yolundalar. Hedefleri ortak bayrak, tek para birimi, ortak parlamento, Avrupa Konseyi adlı ortak bakanlar kurulu, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi diye ortak bir üst mahkeme, üst yargı.. Bizde ise milliyetçilik olmasını, hatta mikro milliyetçiliklerle daha fazla bölünüp parçalanmamızı istiyorlar."*

Konuştuklarımız kelime kelimesine böyle değildiyse de ana fikir bunlardı.

Yol arkadaşım itiraz etmedi.

Fakat ikna olmamıştı.

*

İmdi, milliyetçilik Kürt'te kötü, Türk'te iyi olamaz.

Kürtler, Çaldıran'da 10 bin kişiyle **Yavuz Sultan Selim**'in yanında yer aldılar.

Yeniçeri Ocağı **Bektaşî** olduğu, Rumeli akıncıları da Alevîliğe temayül gösterdikleri için Yavuz en çok Kürtler'e güveniyordu.

Çaldıran'a geldiklerinde **Şah (Şıh/Şeyh) İsmail**'in ordusunun aksine çok yorgun oldukları halde, beklemeleri durumunda ordusundan karşı tarafa geçenler olabilir diye Yavuz savaşı hemen başlattı.

Kürtler, Osmanlı egemenliğini ulemadan **İdris-i Bitlisî**'nin tavassutuyla kendiliklerinden savaşsız kabul etmişlerdi.

O güne kadar Osmanlı'nın doğuda esamesi okunmuyordu. Elbistan ve civarı bile **Dulkadiroğulları**'nın elindeydi.

Osmanlı, Tanzimat'a kadar doğudaki sosyal yapıya dokunmadı. Mesela **Evliya Çelebi**, Van Valisi (bir dönem sadrazam olan) **Melek Ahmet Paşa**'nın **Bitlis Hanı** ile olan savaşını anlatır.

Evet, Bitlis'te bir "han", Osmanlı'ya bağlı olarak hüküm sürüyordu.

Çelebi'ye göre, teyzesinin oğlu olan Paşa, Bitlis Hanı'na zulmetmiş, haksızlık yapmıştı.

*

Devlet Bahçeli, MHP'nin bugünkü (26 Aralık 2023) TBMM grup toplantısında esip gürlemiş, mangalda kül bırakmamış.

Sözlerinde bazı önemli doğrular varsa da bazıları da resmen saçmalık.

Bahçeli kafası ile devlet yönetilemez. Batar.

İyimser bir yaklaşımla, devletin topluma karşı "**iyi polis - kötü polis**" oyununda kötü polis rolünü üstlenerek iyi polisin hedefine kolayca ulaşmasını sağlamak istediği düşünülebilir, fakat kullandığı dil tehlikeli.

Siz kurusıkı tabancayla karşınızdakini korkutmak isteyebilir, blöf yapabilirsiniz, fakat karşınızdaki bunu gerçek zannedip sizi kurşun yağmuruna tutabilir.

*

İmdi, **Selanikli Mustafa Kemal**'in İstiklal Harbi sırasında Erzurum ve Sivas Kongrelerinde millete verdiği bütün sözleri sonradan ayaklarının altına aldığı biliniyor.

Millet egemenliğinden bahsediyordu fakat yaptığı aslında milleti hiçe saymaktı.

Şeyh Said'in Selanikli'ye karşı ayaklandığı, isyan ettiği doğrudur. Millete verilen sözlerin tutulmasını istiyordu.

Kürtlük ya da Kürtçülük için hareket etmiyordu.

Arkasında İngilizler de yoktu.

İngilizler'le asıl anlaşan (bu blogdaki diğer yazılarda ortaya koyduğumuz gibi) **Selanikli**'nin ta kendisiydi.

Şeyh Said İngiltere Kralı'nı Diyarbakır'da ağırlayıp, o karşısında ayak ayak üstüne atıp burnundan kıl aldırmaz havalarda otururken bir yanaşma edasıyla ona şirinlik yapmadı.

Bunu yapan Selanikli'ydi.

Belge mi istiyorsunuz?..

Fotoğraflar ortada..

Beden dili uzmanlarına o fotoğrafların analizini yaptırın bakalım ne diyorlar..

*

Sonra, sen İngiliz'le anlaşınca iyi, başkası anlaşınca kötü olamaz.

Sen milliyetçilik yapınca iyi, başkası yapınca kötü, bu da olamaz.

Kürtler'e milliyetçiliği bu devlet öğretti..

Atatürk ilkelerinden birisi ne?.. Milliyetçilik.. İşte adamlar Selanikli Mustafa'dan bunu öğrendiler, Kürt milliyetçiliği yapmaya başladılar.

Unutmayın, ısırgan otları da, güller lâleler de aynı topraktan bitiyor, aynı suyla sulanıyor.

Tarlaya ısırgan otu tohumu ekecek fakat buğday hasat etmeyi umacaksın, böyle bir dünya yok.

Bu "devlet idaresi" tarlasına milliyetçilik tohumu ekersen Türk milliyetçiliğinin yanı sıra Kürt milliyetçiliği de boy verir.

Tutup Şeyh Said'i aşağılamak, bütün Kürtler'i PKK saflarına itmek demektir.

Akıllı bir adam düşman saflarını kalabalıklaştıracak şekilde konuşmaz.

Kürtler'le Boşnakları, Arnavutları vs. de aynı kefeye koymamak gerekir.. Kürtler, bu coğrafyaya sonradan gelmediler.. Dedelerinin yurdu burası.

Bu insanların dilini ve kimliğini aşağılamaya kimsenin hakkı yok.

*

Şeyh Said ayrı bir devlet kurmak için isyan etmemişti, Hükümet'le "rejim" konusunda pazarlık yapmak istiyordu. Laikleşen Kürtler ve onların sözcüsü PKK ise ayrı devlet istiyor.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Şeyh Said'in istediği türden bazı adımları atmış, **Tek Parti** diktası yanlışlarının önemli bir bölümünden vazgeçmiş olduğunu söylemek varken onu aşağılamanın kime ne faydası olabilir diye sormak gerekir.

Faydası PKK'ya olur.

Varsa bir yiğitliğin, PKK'nın arkasındaki ABD'ye, Fransa'ya, Almanya'ya laf sokuştur.

Bahçeli gibi konuşmalarında "haddi aşan" kişiler, kırdıkları potlarla PKK'nın ekmeğine yağ sürdüklerini görmüyorlar mı?

Tamam sen böylesi tehditlerle **içerideki "silahsız"ları korkutabilirsin**, fakat, dışarıdaki silahlıların, içerideki silahsızlara, "İşte görüyorsunuz, biz olmasak size daha neler neler söylerler" demelerini de sağlıyorsun.

Nitekim, "Bizim silahlı mücadelemiz olmasaydı bugün Türkiye'de hâlâ Kürt yoktu, dağ Türkleri vardı. Biz olmasaydık bugün de kazara Kürtçe bir şarkı söyleyen, Türkiye'yi bölmek isteyen bir hain kabul ediliyor olacaktı" diyorlar.

Demiyorlar mı?!

*

Bahçeli'yi konuşturan "derin"ler yanlış yapıyorlar.

Bu derinlerde bir numara olsaydı zamanında elemanları Apo'ya PKK'yı kurdurup da milletin başına bela etmezlerdi.

Yine, bunlarda bir numara olsaydı, Fethullah'ın önünü açıp **Fethullahçı Takiyye Örgütü**'nü kurdurarak yüz binlerce Anadolu gencinin dolaylı yoldan yabancı istihbarat servislerinin hammadde kaynağı haline gelmesine yol açmazlardı.

PKK ve FETÖ gibi "yerli, yerel" örgütlenmeleri yabancı istihbarat servisleri **sıfırdan oluşturamazlar**.

Onlar ancak, yerli-milli akılsızların kurdukları taşeron örgütlerden gelişip palazlananları yarı yolda satın alır, "liderlik" düzeyinde devreye girip dümene geçerler.

*

Son olarak..

Bahçeli büyük konuşmak yerine büyük lokma yemeyi tercih etmeli..

Sen ki daha dokuz sene önce CHP ile birlikte cumhurbaşkanı adayı (Ekmeleddin İhsanoğlu) çıkarmışsın.

Erdoğan'a akla hayale gelmedik hakaretleri sıralamışsın.

17-25'e ayarlanmış duran saat odandaki baş köşeyi süslemiş.

Benim gibi Fethullahçılar'a 28 Şubat'tan beri tepki gösterenlerin aksine Fethullah hakkında olumlu laflar etmişsin.

28 Şubat'ta da (Muhsin Yazıcıoğlu'nun aksine) sende bir dürüstlük ve kahramanlık görülmemiş.

Arkasında ABD'nin ve İsrail'in yer aldığı bu projeye duruşunla destek vermişsin.

"**Ürkeklere değil erkeklere oy verin**" demişsin, fakat yaptığın ilk erkeklik, partindeki Antalya milletvekili başörtülünün başını açtırmak olmuş.

Sabıkan sayılıp dökülse bir ansiklopedi hacmini bulur.

Herkese parmak sallayıp had bildirmek sana kalmadı.

Tamam, sözlerin tümden boş ve yersiz değil, laflarını fazlasıyla hak edenler de var.

Fakat, vatanını milletini gerçekten seviyorsan, **bu "millet"in Türk'ü, Kürd'ü, Çerkez'i vs. ile kardeş olarak yaşaması** gerektiğine inanıyorsan Şeyh Said gibi zatları rahat bırak.

Ayrıca, **devlet** kurumunu bir **eşkıya çetesi**nden ayıran temel özelliğin "**hukuk**" olduğunu öğren.

Mafyayla objektiflere poz vermekten hukuku da, kanunu da unutmuşsunuz.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİ

ABD Başkanı **Franklin Roosevelt**, 1930'larda başlattığı New Deal gibi yenilikçi ve statukoyu zorlayan politikalarını eleştirenlere, İngiliz tarihçi ve yazarı Macaulay'dan bir alıntı yaparak şöyle cevap vermişti:

> "Büyük hadiseler bize sesleniyor: **'**Muhafaza etmek istersen reform yap.' Akıllı ve basiretli insanlar, zeki muhafazakârlar uzun zamandır, değişen bir dünyada, değerli müesseselerin, ancak bu müesseseleri değişen zamanlara uydurmakla korunabileceğini biliyorlardı.... Ben böylesine bir liberal/yenilikçi olduğum için böylesine bir muhafazakârım."

Güneydoğu sorununa, sadece demokratikleşme çabaları ile çare bulunacağını zannedenler olayı basite indirgiyorlar.

Salt bir Kürt kimliğinin tanınması meselesi olarak görenler de, bu kimliğin önemsenmesinin yeni bir olgu olduğunu unutuyorlar.

Hiç kuşkusuz bütün bu aksaklıkların meselede belirli birer payı bulunmaktadır, fakat sadece bu açılardan yaklaşıldığında, çözüm çabasının sorunu daha da büyütmeyeceği garanti edilemez.

Mesela 'tek başına' demokratikleşmenin, ayrılıkçı eğilimleri güçlendirmeyeceği garanti edilemez; doğal olarak bu, demokratikleşmenin faydasız/gereksiz olduğu anlamına gelmez, sadece tek başına yeterli olmayacağını, demokratikleşmenin dokunduğu her sorunu çözen bir sihirli değnek niteliği taşımadığını gösterir.

Buna karşılık, salt askerî çözüm önerilerinin gerçekte sorunu içinden çıkılmaz hale getirmeyeceğini de kimse söyleyemez.

*

Sorunun salt iç etkenlerden kaynaklanmadığı, dış boyutunun bulunduğunu Mısır'daki Sağır Sultan bile duydu.

Bununla birlikte, meseleyi sadece dış provakasyona indirgemek, kendi zayıflığımızı görmezden gelmek olur.

Hastalıkların nedeni virüslerdir, ama önemli olan, 'bu virüslerden niçin korunulamadığı veya bağışıklık sisteminin neden çalışmadığı' sorusuna cevap bulmaktır.

Böyle bir soru, konunun özüne yaklaşmamızın önünü açar.

Türkiye'nin bölücü eğilimleri etkisiz hale getirmede yetersiz kaldığı bir gerçektir, aksi halde Güneydoğu sorunu yaşanmıyor olacaktı.

Bu yetersizliğin birçok nedeni var, ama en önemlisi, teamül ya da alışkanlıklar olarak gösterilebilir. Bu "alışkanlık"lar, doğal olarak, bazen kendisini hukuk sisteminde göstermekte bazen de 'derin devlet' tepkisi olarak ortaya çıkmaktadır.

Bununla birlikte 'hasta' için en kolay yol, kendi hijyen ve beslenme alışkanlıklarını sorgulamak ve değiştirmek yerine, virüsleri suçlamaktan ibaret gibi görünmektedir.

*

Öte yandan, konu tartışılırken, dış güçlerin oyunlarını gözardı etmek diplomasinin gereği olabilir, fakat bu, gerçeklere gözünü kapamak anlamına gelir.

Nitekim Türkiye bugün, Avrupa ve ABD'nin PKK politikasını resmî platformlarda açıkça eleştiremezken, medya aracılığıyla mesaj vermeye çalışmaktadır.

Fakat mesele sadece bundan ibaret değildir ve dış etken, iç zayıflıkların görülmesini ve sorgulanmasını engelleyecek biçimde tek başına öne çıkarılmamalıdır.

Bu sorgulama sadece Cumhuriyet'in ilk yıllarına değil, sorunun tam anlaşılabilmesi için Osmanlı, hatta Selçuklu dönemine kadar uzanmalıdır.

Konuya tarihî derinlik içinde yaklaşmak, Türkiye'deki Kürtler ile mesela Çerkezler'i aynı kategoride değerlendirmemek gerektiğini anlamamızı sağlar.

Çünkü Çerkezler veya Boşnaklar için Türkiye, sığınılan yeni bir vatandır. Dış güçlerin bir Çerkez'e veya Boşnağa Türkiye'de ayrılıkçılık yaptırabilmeleri mümkün değildir; bu, eşyanın tabiatına aykırıdır.

Selçuklular'la birlikte Anadolu'ya Türkler gelmeden önce bölgede Araplar ve Kürtler yaşıyordu, o nedenle bölge halkından Boşnak veya Çerkezler gibi Türkiye'ye vatan borçlu olduklarını düşünmeleri istenemez.

*

Tuğrul Bey zamanında, Silvan merkezli Mervanoğulları hanedanı bütün Güneydoğu Anadolu'ya hâkimdi ve batıya doğru hakimiyet alanını genişleten Tuğrul Bey bu devleti egemenliği altına aldı.

O günden itibaren bölgede Türkler'le Kürtler arasında kimi zaman dostluk, kimi zaman gerilim yaşandığı görülmektedir.

Bunun yanı sıra, bazı Kürt aşiretlerinin zaman içinde Türkleştiği, kimi Türk aşiretlerinin de Kürtleştiği bir vakıadır.

Selahaddin-i Eyyubî'nin Kürt mü yoksa Türk mü olduğu tartışması da göstermektedir ki, bölgede Türkler'le Kürtler arasında bir ihtilat yaşanmıştır.

Onun kökeninin ne olduğundan daha önemli olan husus budur.

Bu, Selçuklu politikalarının sonucudur. **Tuğrul Bey**, barışçı yöntemlere ve diplomasiye büyük önem veriyordu. Bu çerçevede, gerçekte hiçbir siyasal gücü kalmadığı halde Abbasî halifeliği makamına büyük saygı ve bağlılık göstermiş, bu

sayede de bu coğrafyadaki halk kitleleri üzerindeki nüfuzunu güçlendirmiş ve meşruiyet üretmiştir.

Benzer şekilde onun dedesi **Selçuk Bey** de, kendi aşiretine, istikballerinin müslüman olmakta yattığını belirtmiş ve onların müslüman olmalarına vesile olmuştu.

*

Selçuk Bey'in, ─ister siyasî mülahazalarla böylesi bir yaklaşımı sergilemiş bulunsun, isterse kabilesini ikna için onların çıkarlarını ön plana çıkarmış bulunsun─, her halükârda büyük bir siyasî deha örneği sergilediği ve vizyon sahibi devlet adamlarına özgü liderlik yeteneklerine ve esnekliğe sahip olduğu görülmektedir.

Selçuk Bey, belirlediği vizyonun başarısını göremediyse de, onun bu kararının Büyük Selçuklu Devleti'nin temellerini attığı ve Türkler'in Anadolu'ya yerleşmesinin, ardından da Viyana'ya kadar uzanmasının önünü açtığı kesindir.

Şu görülmektedir ki, Türkler'in bu coğrafyaya ve daha önce İran'a kadar uzanması İslam sayesinde olmuştur.

İslam öncesinde, Türkler İran Sasanî Devleti ile Çin arasında sıkışmış bulunuyordu.

Şayet İslam'ın yayılması ve **Hz. Ömer** döneminde Sasanî Devleti'ni yıkması olayı yaşanmasa ve 751 yılında Talas'ta Arap-Türk müttefik ordusu Çin'in ilerleyişini durdurmasaydı, Türkler hiçbir zaman İran'a ve Anadolu'ya uzanamayacaklardı.

Uzansalar bile, zaman içinde eriyip asimile olacaklardı.

Nitekim İslam öncesinde Karadeniz üzerinden Avrupa'ya kadar yayılan Türkler, medeniyet kurucu vasıf taşımak yerine salt savaşçı nitelikleriyle varlık gösterdikleri

için, kimi zaman ardı arkası kesilmeyen savaşlarda imha olma akıbetiyle karşılaşmışlar, kimi zaman da yerleştikleri bölgede asimile olmuşlardır.

*

Bu nedenle Türkiye'de elitlerin İslam'ı 'irtica' adı altında aşağılama politikası en azından nankörlüktür ve elindeki mücevherin kıymetini bilmemektir.

İslam, 1400 yıllık bir miras olduğuna göre, mesela ondan eski ve 3-4 bin yıllık mazisi olan Nevruz ve Nevruz'da demir dövme, ateş üzerinden atlama seremonisi neden irticaî eylem kabul edilmemektedir de Kürtler'in kazanılması için ortak miras olarak gündeme getirilebilmektedir?

Türkiye'de irtica kavramının içeriğindeki bu keyfîlik ve tutarsızlığı kimileri dış güçler ile içerdeki uzantılarının oyunlarına bağlamaktadır.

Diğer taraftan, bürokrasinin yüksek kademelerinde olup da irtica karşıtlığı ve laikliğin meziyetlerini keşfetme şampiyonluğu yapmayanların 'Türkiye Cumhuriyeti'ne sadakat'inin tartışılır hale getirildiği, bunun sonucu olarak da, hemen herkesin bu 'Kral'ın mahir terzisi elinden çıkmış gerçekte var olmayan elbiseleri görme' yarışında gönüllü veya gönülsüz yer almak zorunda kaldığı gözlemlenmektedir.

Birçok üst düzey bürokratın, çözüm için kafa yormak yerine, konuşmalarında irtica ve bölücülüğe karşı hassasiyet vurgusu yapmayı, bir üst makamı elde etmeyi garantilemenin kestirme bir yolu olarak görmesi önemli bir sorundur.

*

Bu durumun, bir dereceye kadar anlaşılır olmakla birlikte, son tahlilde, bireylerin bencil kişisel gelecek kaygıları ya da ideolojik önyargı ve paranoyaları için Türkiye'nin bölünme ve parçalanmasına zemin hazırlayan bir körler sağırlar diyaloğuna hizmet ettiği açıktır.

‘Türklük düşmanı’ ya da ‘irticacı’ damgasının Demokles’in kılıcı gibi insanların üstünde sallandığı bir tartışma ortamından verimli sonuç alınması mümkün değildir.

Türkiye’de Türkler ile Kürtler arasındaki ortak bağlara, ‘irtica’ suçlaması ve ‘din istismarının istismarı’ yapılmadan vurguda bulunulması imkanı sağlanmalıdır.

Aksi takdirde, Türkiye’nin sözkonusu sorun için elindeki en önemli kozu heba edeceği ve bunun bedelini ödemek zorunda kalacağı söylenebilir.

Bir taraftan Türk ile Kürt’ü kardeş ilan edip, diğer taraftan onlar arasındaki ortak din bağını irtica olarak adlandırır ve bunun söylenmesini tehlike olarak görürseniz, adeta şunu istemiş olursunuz: ‘Hem kutuplarda yaşayalım, hem de hava sıcaklığı Ekvator’daki gibi olsun, muz yetiştirelim.’

Böyle bir muz hiçbir zaman yetişmeyecektir, anayasalara, ‘Kutuplarda muz yetişir’ diye yazsanız bile.

*

Selçuklular’dan bu yana bölgeye Türkler hâkim olmakla birlikte bu coğrafyada kimi zaman bağımsız Kürt beyliklerinin ortaya çıktığı görülmektedir.

Anadolu Selçuklu Devleti döneminde de durum buydu, devletin otoritesi doğuya uzanmıyordu.

Osmanlılar’ın ilk iki asrı boyunca da aynı durum devam etti.

Yavuz Sultan Selim zamanında iki güçlü Türk devleti arasında kalan Kürt beylikleri, Kürt âlimi **İdris-i Bitlisî**’nin çabaları sonucu Osmanlı hakimiyetini kabul ettiler.

Bu, gönüllü bir birliktelikti.

Osmanlı döneminde **Celalî** isyanlarının genellikle Türkmen menşeli olmasına karşılık, Kürtler'in nispeten sakin durdukları görülür.

Bununla birlikte, kendi iç işlerinde nisbî olarak bağımsız Kürt beyliklerinin varlığı sürmekteydi.

Evliya Çelebi, 1600'lü yılların ortalarında Osmanlı'nın Van valisi **Melek Ahmet Paşa** ile Bitlis Hanı arasında yaşanan savaşı anlatır. IV. Murat'ın Bağdat'ı fethi sırasında **Bitlis Hanı** onu tebrik etmediği için, Padişah'ın Melek Ahmet Paşa'ya, Han'dan intikam almasını adeta vasiyet ettiği görülür. Evliya Çelebi (ki Melek Ahmet Paşa'nın teyzesinin oğludur ve onun maiyetinde bulunmaktadır), Padişah'ın ölümünden sonra onun kızı **Kaya Sultan** ile evlenen Melek Ahmet Paşa'nın, Bitlis Hanı'na haksızlık ettiğini ileri sürer.

Böyle olmakla birlikte, bugünün devlet yapısı çerçevesinde konuya bakıldığında Bitlis Hanı'nın oldukça başına buyruk hareket ettiği görülmektedir ve Evliya Çelebi bu durumu doğal karşılamaktadır.

*

Osmanlı'daki bu merkezî otorite zayıflığının veya bilinçli adem-i merkeziyetçiliğin, toprak sisteminin de bozulmasıyla 1700'lü yıllarda çığırından çıktığı, ülkeyi neredeyse 'ayan'ların yönetir hale geldiği görülmektedir.

1808 tarihli Sened-i İttifak ile ayanların gücü zirvesine ulaşmış ve hukukî bir görünüm de kazanmıştır.

Bunun ardından **II. Mahmut** ile birlikte tam aksi yönde bir sürecin yaşanmaya başladığı, devletin merkezî otoritesinin güçlendirilmeye çalışıldığı görülmektedir.

Bununla birlikte, ayanlar güçlerini Cumhuriyet dönemine kadar sürdürebildiler.

1700’lü yıllarda İç Anadolu’ya hakim olan **Çapanoğulları**’nın ancak İstiklal Savaşı sırasında tarih sahnesinden silindiği görülmektedir.

Türkiye’deki adem-i merkeziyetçi eğilimin güçlü tarihsel temellerinin bulunduğu ve bir yöndeki aşırılığın zamanla diğer yönde tepkilere yol açtığı akıldan çıkarılmamalıdır.

*

Güneydoğu’da Kürt kimliğini tanıma açısından son derece liberal ve özgürlükçü yaklaşımlara ihtiyaç vardır, fakat bunun siyasal alanda bir federasyon çağrısına dönüşmesini istemek yersizdir.

Çünkü federasyon, ayrı parçaları bir araya getirmesi ve entegrasyon niteliği taşıması bakımından bir anlam taşır.

Mesela Almanya ve ABD böylesi bir birliği kurmuştur; parçalanarak federal yapı oluşturmuş değillerdir.

Üniter bir yapıyı aksine yönde parçalamak mantıklı değildir ve bu her ülkede çok başka devasa sorunlara yol açar.

Türkiye’de de bugünkünden daha büyük ekonomik, sosyal, adlî ve siyasal sorunlar yaşanması kaçınılmazdır.

Neticesi de bölünme olur.

Sırbistan ve Bulgaristan Osmanlı’dan doğrudan kopmadılar, önce özerk eyaletler haline geldiler.

Türkiye, Suriye ve Irak’ın bir federasyon oluşturması düşünülebilir ve bunun bir mantığı vardır, ama bu ülkelerin kendi içlerinde federasyon şeklinde parçalanması mantıksızdır.

Yapılması gereken, iç sorunların (yerel dillerin kullanımı, kültürel talepler vs.) başka yöntemlerle çözülmesidir.

Ve bu çözümlerin gerçekleştirilememesi, bu konularda bencil davranılması, uzun vadede federasyon ya da bölünme yanlılarının güçlenmesine hizmet edecektir.

Bugüne kadar yaşanan da budur.

*

Cumhuriyet'in ilk yıllarında yaşanan **Şeyh Said** isyanının bölge için büyük bir şanssızlık olduğu bir gerçektir.

Bu isyan, rejim açısından çifte tehlike olarak algılanılmıştır; hem 'irtica', hem de Kürtçülük.

Şeyh Said isyanı ile oluşan korkunun, bölgeye yönelik politikalarda belirleyici olduğu ve sorunun bugün aldığı şeklin bir ölçüde bu politikalar tarafından oluşturulduğu bir gerçektir.

Bölgedeki dinî kurum ve otoriteler (tarikatlar, medreseler, şeyhler, âlimler) ile sosyal yapı ve güç odakları (aşiretler ve ağalar) zayıflatılmaya çalışılmıştır.

Ancak, o gün için **Şeyh Said**'in statukoyu temsil ettiği ve onun bölgedeki düzenin eskiden olduğu gibi devam etmesini ve rejimin de yine önceki gibi şer'î nitelik taşımasını istediği bilinmektedir.

Ki bu şer'î nitelik, hem 1921 hem de 1924 anayasalarının gereğiydi.

Kısacası **Şeyh Said** isyanı devlete değil rejime, daha doğrusu anayasal rejimin değiştirilmesine yönelik bir tepkiydi.

*

Bugünkü Kürtçülük hareketi ve PKK'ya gelince, bunun sadece rejim değil aynı zamanda devlet sorunu olduğu ortadadır.

Ayrıca, **Şeyh Said** isyanı gibi en azından coğrafî açıdan yerel değildir, dış uzantıları ve bağlantıları mevcuttur.

Onun dış bağlantıları konusunda ortaya atılan suçlamalar, bu suçlamaları yapanlara da yöneltilebilecek kadar önemsiz nitelikteyken, PKK hareketi tamamen uluslararası bir nitelik taşımaktadır.

Şeyh Said'in çok büyük bir çaba harcamadan belirli bir kitleyi etrafına toplamış olması teşkilatçılığı, etkili propaganda gücü, ideologluğu veya karizmasından değil, bölge halkının ülkede yapılan radikal devrimleri yadırgamasından kaynaklanıyordu.

O, halkın nabzını tutmayı belki başarıyordu, fakat iç ve dış konjonktürü tam olarak okuyabilme ve ona göre bir vizyon geliştirebilme, güç ve zaaflarını görebilme, dış ve iç müttefikler bulma yeteneğinden yoksundu.

PKK içinse aynı şeyler ne yazık ki söylenemez.

*

Churchill'in ifadesiyle, "Bütün büyük şeyler basittir, ve çoğu tek kelimeyle ifade olunur: Hürriyet, adalet, şeref, vazife, merhamet, ümit".

Bu, büyük ve fakat basit gerçeklerden birisi şudur: Tabiat, boşluk kabul etmez.

Medrese ve tekkelerin bu bölgede, gerek **Şeyh Said** isyanının yol açtığı tepkici politikalar ve gerekse yeni rejimin amaçları doğrultusunda zamanla yok edilmiş olmasının, PKK'nın ve ayrılıkçı hareketlerin yeşermesini sağlayan ortamı hazırladığını görmezden gelmek, sosyal bilimleri hiçe saymak olur.

Martin van Bruinessen, Türkçe'ye '***Ağa, Şeyh ve Devlet***' adıyla tercüme edilen doktora tezinde, Osmanlı döneminde bölgede bu üç güç odağının birbirlerini dengelemekte olduklarını belirtir.

Mesela ağaların gücünün artması durumunda mülkî amirler ile şeyhlerin onlara karşı ittifaka girdikleri veya herhangi bir gücün öne çıkması durumunda diğer ikisinin işbirliği yaparak diğerini dengeledikleri görülmektedir.

'Kuvvetler ayrılığı'nı hatırlatan bu yapının işlevsel olduğu ve sorunları çözmeyi sağladığı bilinmektedir.

Cumhuriyet döneminde ise ağalar ve şeyhler tasfiye edilmeye çalışılmış ve etkisiz hale getirilmişlerdir.

Ağaların ve aşiret yapısının zayıflaması aidiyet duygusunun aşiretten Kürtlüğe kaydırılmasını amaçlayan odakların işini kolaylaştırmıştır.

Dolayısıyla, bölgeye yönelik toplum mühendisliği çabalarının bugünkü sorunu ürettiği söylenebilir.

Gelinen noktada ortaya çıkan sonuç şudur: Bölgede **Şeyh Sait** isyanı türünden 'irticaî' diye adlandırılabilecek bir tehdidin tekrar yaşanması mümkün değildir, onun yerini laik-Marksist nitelikte bir ayrılıkçı/bölücü hareket almış bulunmaktadır ve ne yazık ki sözkonusu isyan gibi saman alevini andırır şekilde bir anda yanıp sönen/sönecek bir hareket de değildir.

Güneydoğu'da aşiret ağalarının yerini PKK ağaları, şeyhlerin yerini de ırkçı ve laik zihniyetli Kürt aydınları almış bulunmaktadır.

*

Bu noktada önümüze ideoloji ve dünya görüşü meselesi çıkmaktadır. İdeoloji ve dünya görüşü önemlidir ve meşruiyeti "yasal-ussal (aklî), geleneksel ve

karizmatik" olarak üçe ayıran Weber'den bu yana da özellikle siyaset sosyologları tarafından önemsenmiştir.

Duverger'ye göre meşruiyet, bir "değer sistemi", "inanç sistemi" veya "ideoloji" üzerine kurulur.

Şu husus yadsınamaz bir sosyo-politik vakıadır ki, bölge halkına Şeriat, Marksizm ve Kürtçülük cazip gelebilmekte fakat resmî ideoloji tepki toplamakta veya etkisiz kalmaktadır.

Bu ideolojik kriz, meşruiyet sorununa yol açmaktadır.

Bunun nedenleri şöyle sıralanabilir: Bizzat sorunun kendisinden anlaşıldığı gibi, resmî ideoloji (Türklük söylemi ve laiklik) "bütünleştirici" bir ideoloji ve "evrensel" dünya görüşü sunmakta yetersiz kalmıştır.

Laiklik, doğası itibariyle, değişik inançlar arasında tarafsız kalmayı sağlayabilir, ama insanların taraf olmasını sağlamaya yetmez.

Bireyler belirli bir devlete sadakat duyuyorlarsa bir resmî ideolojileri var demektir ve bu resmî ideoloji de laiklik ve tarafsızlık çağrısı üzerine inşa edilemez.

Bu çelişki olur, çünkü devlete sadakat bizatihî taraf olmaktır, tarafsızlığa tarafgir olmak ise bir çelişkidir, muhaldir.

Ne var ki, laiklik Türkiye açısından tartışılması mümkün olmayan bir tabudur ve bugün 'veri'li bir durumla karşı karşıyayız.

Bir yandan, Türk ile Kürt'ü bir araya getirecek evrensel bir dünya görüşüne ihtiyaç duyuyoruz, diğer yandan da, bir veri olarak, bunun tam zıddı yönde bir resmî ideolojiye mahkumuz, onu tartışmak 'vatana ihanet' suçlamalarına bile neden olabilmektedir.

Hatta bazen, bu tür konuları tartışma gündemine getirmek, bir siyasal parti için kapatılma tehlikesiyle yüzleşmek anlamına da gelebilmektedir.

Oysa tarihçi Palmer şöyle der:

> "Osmanlı İmparatorluğu'ndaki çürüme belirtilerini teşhis etmek kolay, ama nasıl bu kadar dayandığını anlayabilmek zordur. O canlılık ve hayatiyetin kaynaklarından biri kesinlikle, yönetici seçkinlerle ulema arasındaki Osmanlı İmparatorluğu'nun mutlak İslam olduğu yolundaki inançtı."
>
> (Alan Palmer, ***Osmanlı İmparatorluğu: Bir Çöküşün Yeni Tarihi***, 6. b., İstanbul 1997, s. 35.)

Bugün de, Türkiye'nin bütün iç ve dış oyunlara karşı bütünlüğünü nasıl devam ettirebildiği sorusuna cevap aradığımızda, halk arasında İslamî kardeşlik anlayışının devam ediyor oluşunu en önemli etken olarak buluyoruz.

*

Gerçekte, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucuları bu evrensellik ve kuşatıcılık eksikliğinin farkındaydılar ve evrensel içeriğe sahip bir Türklük tanımı geliştirmeye çalışmışlardı.

Birçoklarının işaret ettiği gibi, "Ne mutlu Türk olana!" değil, "Ne mutlu Türk'üm diyene!" denilmiş olması anlamlıdır.

Bu ifadeyle Türk olmak değil, "Türk'üm" demek önemli hale getirilmektedir.

Anayasa'da da, Türkiye Cumhuriyeti'ne vatandaşlık bağı ile bağlı olanların Türk olduğu ifade edilmektedir.

Kısacası, Türk olmak, doğuştan sahip olunan bir nitelik olarak kabul edilmemekte, bir nevi sonradan edinilebilen inanca ya da dine dönüştürülmekte veya dinin yerine ikame edilmeye çalışılmaktadır. Lapidus şöyle der:

> “Türklük düşüncesi, laiklik ve modernizme olan temayülü daha da güçlendirdi. Çünkü bu düşünce, Doğu-Batı kimliklerini birbirleriyle uzlaştırmak gibi bir zahmete gerek kalmaksızın, Türkleri toptan İslam’dan uzaklaştırmayı mümkün kılmaktaydı. Türk kavramı, Türkler’in tarihî kimliğini ifade edebilen, fakat İslamî olmayan; modern olan, fakat Batılı olmayan yeni bir medeniyet tarifi ortaya koyabilmekteydi.”
>
> (Ira M. Lapidus, ***Modernizme Geçiş Sürecinde İslam Dünyası***, çev. İ. S. Üstün, İstanbul 1996, s. 71.)

Müslüman doğmayan bir insanın ‘Müslümanım’ demekle müslüman olması gibi, ‘Türk’üm’ demek de Türk sayılmak için yeterli kabul edilmektedir.

Anayasa’daki Türk tanımından hareketle sosyolojik bir anlama çabasına girişilemeyeceğinin farkında olmayanlar, yasalardaki normatif ilkelerin her zaman sosyolojik gerçekliğe tekabül etmediğini anlayamamaktadırlar.

‘Bundan böyle kışın kar yağmayacak’ şeklindeki bir maddeyi anayasalara yerleştirmekle, karın yağmasına engel olamazsınız.

Bir devlet, anayasası ile, normatif hedefler gösterebilir, ‘olması istenen’e işarette bulunabilir; şayet bu, ‘olan’ ile, yani sosyolojik gerçeklik ile örtüşmezse o ülkede sorunlar yaşanır.

Türkiye’de yaşanan da budur.

O nedenle, Güneydoğu sorunu ile ilgili olarak Anayasa ve yasalara atıfta bulunanların, ‘olan’ı anlamak istemedikleri ve çözümün bir parçası olmayı kabullenemedikleri için sorunun bir parçası haline geldikleri ve sorunu derinleştirdikleri görülmektedir.

Burada, “Abdestsiz namaz olur mu” şeklindeki soruya verilen gülünç cevaba benzer bir anlayışla karşılaşmaktayız.

Sosyolojik gerçekliği anlamak yerine yasa ezberciliği yapmaya dayanan "Ben kıldım, oldu"cu bu çözüm yolunun başarıya ulaşması mümkün değildi ve nitekim ulaşmamıştır.

Tam aksine, ayrılıkçı hareketlerin tersinden meşruiyet arayışlarının gerekçesi olarak kullanılmıştır.

*

Böylesi yapay bağlar yerine gerçek bağlara vurguda bulunulsaydı belki sorun bu şiddette yaşanmayacaktı: Aynı dini paylaşıyor olmaya vurgu yapıldığında bunun, bu defa da laik-antilaik çatışması için bir potansiyel oluşturduğu ve tabiri caizse irtica paranoyasını harekete geçirdiği görülmektedir.

Hiç değilse coğrafya ve tarih birliğine vurgu yapılması daha işlevsel olabilirdi.

Aynı topraklarda yüzlerce yıldır birlikte yaşamış olmanın bir çokları için bir değeri vardır ve bu, kâğıt üstündeki normatif bir ifade de değil, bir gerçekliktir.

Ayrıca böylesi ortak bağlar, insanlar arasında bir kimlik krizi ya da sorgulamasına yol açmaz.

Fakat Türk veya Kürt olmaya vurgu yaptığınızda bunun muhatabınızda tam aksi yönde etkiye yol açması da mümkündür ve Türkiye'deki sorun da bunun böyle olduğunu ispatlamaktadır.

*

Böyle olmakla birlikte, her Türkiye Cumhuriyeti vatandaşının Türk olduğunu ifade eden Anayasa hükmünün vatandaşların diğer kimliklerinin ifadesine engel kabul edilmesi hukuk mantığına aykırıdır.

Tam aksine, bu hüküm gereğince, kendisini Kürt olarak nitelendiren bir vatandaşı, Anayasa gereği Türk kabul etmek ve Türk oluşunun kanıtı olarak sadece vatandaşlık bağını yeterli saymak gerekir.

Türkiye'de resmî dilin Türkçe olması, insanların başka dilleri konuşması ve öğrenmesinin yasaklanmasının gerekçesi olarak görülemeyeceği gibi, Anayasa'daki bu hüküm de, insanların etnik kökenlerini söyleyememelerinin gerekçesi yapılamaz.

İnsanlar rahatlıkla 'Ben Arnavutum, Çerkezim, Boşnağım, Kürdüm' diyebilmelidirler.

Bunu yasaklamadığınız takdirde, bireyler bir başka açıdan (kültürel, siyasal, hukukî, sosyolojik açılardan) Türk olduklarını bizzat kendileri ifade etmekten kaçınmayacaklardır.

Osmanlı İmparatorluğu Türkçülük politikası gütmediği halde, özellikle Balkanlar'da müslümanlaşan halkın kendisini Türk olarak adlandırdığı ve bunu bir övünç kaynağı olarak gördüğü bir gerçektir.

Bir insana zorla yakıştırılan sıfatlar, yafta ve olumsuz lakaplar gibi değersizdirler veya öyle algılanırlar.

Askerliğin 'zorunlu' olduğu bir ülkede rütbesiz er olmak değer taşımaz. Fakat subay olmak, herkes olamadığı için önem taşır.

Aynı şekilde, insanların zorla Türk ilan edilmesi, Türk kavramının değerini düşüren bir uygulamadır.

Bunun sonucu olarak, Türk olarak adlandırılmak hiçbir şekilde iftihar kaynağı olamazken, bir Kürd'ün çıkıp 'Ben Kürd'üm' diye konuşması, bir cesaret örneği ve yüreklilik haline getirilmiştir.

Osmanlı döneminde bir insanın 'Ben Kürd'üm' demesi, bir bakkalın, 'Ben bakkalım' diye övünmeye kalkışması kadar gülünç karşılanırken, Türklük kavramının yüceltilmeye çalışıldığı Türkiye Cumhuriyeti'nde bu bir cesaret örneği sayılır olmuştur.

Benzer şekilde, Kürtçe konuşmak Osmanlı döneminde eğitimsizlik alameti olarak görülürken, yasakçı politikalar sonucu günümüzde medenî cesaret, kimlik ve kişilik sahibi olmanın işareti gibi algılanılmaya başlanmıştır.

*

Gerçekte Türkiye'deki bu Türk kimliği kurgusu ve vurgusu, Irak gibi ülkelerin uyguladığı politikalar düşünüldüğünde oldukça yumuşak görünmektedir.

Çünkü geçmişte Irak'ta yaşananın aksine Türkiye'de Kürt kökenli olmak bürokrasi, siyaset, sanat veya ticaret alanlarında insanın önünün tıkanmasına yol açmaz.

Bu, doğal olarak, Türkiye'nin Osmanlı Devleti'nin varisi olmasından ve kayda değer bir devlet geleneği ve birikimini uhdesinde bulundurmaktan kaynaklanmaktadır.

Türkiye'nin bugün herşeye rağmen bir Irak haline gelmemiş olması da bunun sonucudur.

Türkiye'nin Kürtçe'den korkmasının bir anlamı yoktur. Çünkü Kürtçe bir İngilizce değildir ve Türkçe'yi tehdit edemez.

Kürtçe, bir Arapça ya da Farsça da değildir.

Yeterli bir literatüre, kadim kütüphanelere sahip olmayan Kürtçe'nin kullanımına izin verilmesi, Güneydoğu'da Türkçe'ye olan talebi de azaltmaz.

Bugün Türkiye'de pekçok insan, çocuklarının İngilizce eğitim görmesini istemektedir ve bunlar arasında Türkçülüğün ve vatanseverliğin 'şampiyon'ları da yer almaktadır.

Çünkü çocuklarının 'istikbali' için bunu gerekli görmekte, evde ve sokakta Türkçe konuşuyor olmalarını yeterli bulmaktadırlar.

Durum Güneydoğu halkı için de farklı değildir. Eğitimin tamamen Kürtçe yapıldığı okullar açılsa bile, halkın Türkçe eğitim verilenleri tercih edeceği kesindir.

Kürtçe müzik için de aynı şey geçerlidir.

Türkiye'de birçokları için İngilizce veya Fransızca konuşuyor, Batı müziği dinliyor olmanın bir nevi sınıf atlama ve statü göstergesi anlamı taşıdığı açıktır.

Kürtçe ve Kürt müziği böylesi bir tehdit oluşturmadığı gibi, tam aksi söylenebilir.

Serbestlik ortamında, kendisini Kürt olarak nitelendiren pekçok kişi, gönüllü olarak, bir statü alameti olsun diye Türkçe'yi ve Türk müziğini tercih edecektir.

Aksinin yaşanması için, Kürtçe'nin çok büyük bir medeniyetin büyük eserler vermiş dili olması gerekirdi; böyle olmadığı ortadadır.

Kürtçe'ye gösterilen anlamsız tepki, özgüven yokluğunu göstermesi açısından büyük mahzurlar taşımaktadır. Kürt sorunu, bir ölçüde psikolojiktir ve sosyal psikoloji açısından değerlendirilmesi gereken bir konudur.

*

İbn Haldun, bir kavme mensup olmanın vehmî olduğunu (kuruntudan öteye gitmediğini) söyler.

Millete mensubiyet duygusunu sağlayan şey, bir arada yaşamış olmaktan kaynaklanan alışkanlık ile aynı dili konuşmaktan başka birşey değildir.

Sıradan insan daha iyi yaşamayı ister, fakat bağlı bulunduğu kavim için ayrı bir devlet ihtiyacı duymaz.

Aslında, sıradan insan için, konuştuğu dilin anlaşılmaması da çok büyük bir sorun sayılmaz; yabancı bir ülkede yaşadığımızda, o ülkenin insanlarını Türkçe'yi bilmiyorlar diye suçlamayız.

Ama, bize Türkçe konuşma ve Türkçe müzik dinlemenin yasaklanmasını, medyada Türkçe yazma imkanının olmamasını hazmedemeyiz.

Mesela Almanya'da bütün Türk gazetelerinin yasaklanmasını kabul edemeyiz.

Fakat bunun ötesine geçip, yaşadığımız bir yabancı ülkenin Türk devleti haline gelmesini istemek aklımıza bile gelmez.

O nedenle, Doğu ve Güneydoğu'daki halkın makul ihtiyaçlarının (talep edilmeseler bile) karşılanması gerekir.

Bu anlamda Kürtçülük motorunun çalışmasını sağlayan yakıtın aşırı Türkçü tepkiler olduğunun altını çizmek zorunludur.

'Bana Ahmet derler' diye 'efelenen' bir insanın, 'Bana da Mehmet derler' tepkisini alınca, kendisini suçlaması gerekir, muhatabını değil.

*

Yukarıda, bir millete mensubiyet duygusunu üreten şeyin, bir arada yaşamış olmaktan kaynaklanan alışkanlık ile aynı dili konuşmak olduğunu belirtmiştik.

Dil yasakçılığının bir ölçüde bu gerçeğin bilinmesinden kaynaklandığı açıktır.

Fukuyama'nın ifadesiyle, 'Modern milliyetçiliğin bir sonucu olarak oluşan uluslar, genellikle mevcut 'doğal' dilsel birimlerden çıktı.'

Böyle olmakla birlikte, farklı bir dili konuşmanın her zaman ayrı bir devlet talebi ile ortaya çıkma sonucunu vermeyeceği tarihî tecrübeden anlaşılmaktadır.

Osmanlı Devleti'nde Kürtler'in durumu buydu. Aynı şekilde İran'da da Azeri Türkleri'nin bu yönde ciddi bir talebi görülmemektedir.

Buna karşılık, doğal akışın aksine yürütülen bilinçli ve sistematik bir asimilasyon politikasının aşırı tepkiye yol açtığı pekçok örnekten bilinmektedir.

Bunun açık örneği Irak'ın Kürt politikasıdır ve sonuçları ortadadır.

Birçokları, Kürtçe'nin yaygın biçimde (eğitimde, medyada) kullanılmasının bir zaman sonra 'devlet' talebine yol açacağını söylerken, aslında temelsiz bir iddiayı dile getirmiyorlar.

Fakat onların unuttukları nokta şu: Bu tür hakları tanımadığınızda, ayrılıkçıların ardındaki dış güçlerin, 'Bu doğal haklarınıza sahip olmak için devlet olmanız gerekiyor' şeklinde bir kışkırtma politikasına zemin hazırlamış olursunuz.

Ayrıca sizin yapmadığınızı o güçler yapar, kendi topraklarında 'Kürtçe enstitüleri' ve Kürtçe yayın yapan televizyon kanalları oluştururlar.

Böylece siz, kendi kontrolünüzde tutabileceğiniz doğal bir mecrayı başkalarına kaptırmış olursunuz.

*

Bugün Türkiye için asıl tehdit, Kuzey Irak'ta kurulan Kürt devletinin oluşturduğu modeldir.

Bununla birlikte yeni devlet ancak bir cazibe merkezi olmayı başarması halinde tehdit haline gelebilir.

Bu devletin en büyük dezavantajı, işgalci ABD güçlerinin ihsanı olmasıdır ve bu, hiçbir zaman unutulmayacaktır.

O nedenle sözkonusu devletin Ortadoğu'da herhangi bir saygınlığa sahip olması beklenmemelidir.

Türkiye'de de normal şartlarda PKK'nın istediği türden bir Kürt devletinin kurulması mümkün değildir, bu ancak, Irak'ta görüldüğü şekilde bir dış müdahale ile olabilir.

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, Güneydoğu insanına karşı aşırı tepkiler vererek doğrudan veya dolaylı dış müdahaleye zemin hazırlamamak ve bölge insanının da aşırı tepkilere itilmesinin önüne geçmektir.

Sorunla ilgili en hassas nokta burasıdır.

Özellikle seçilen araçların amaca hizmet eder nitelikte olması önem taşımaktadır.

Mesela işkencenin sistematik biçimde yürütülmesi, sadece, işkenceyi yapan kişilerin bir öç alma duygusunun tatmini olarak görülebilir; bunun ötesinde bir yararının dokunmayacağı, tam aksine amaca zarar vereceği açıktır.

O nedenle, AB istiyor diye değil, bizzat Türkiye'nin kendi güvenlik ve istikrarı için, işkenceye kesin olarak son vermek ve bununla sonuna kadar mücadele etmek gerekir.

Buna karşılık, ikide bir çıkarılan af yasalarının bir mantığı yoktur ve bu yasalar kendi içinde çelişkilidir, ayrıca terörle mücadelede can veren ve sakatlanan insanlara ve onların yakınlarına saygısızlıktır, ama işkencenin ve bölge halkına kötü davranılmasının önüne geçilmesi büyük önem taşımaktadır.

Af, suçluyu ödüllendirmek ve suç işleme eğilimi içinde olanlara cesaret vermektir, işkence ve kötü muamele ise apaçık bir haksızlıktır ve derin nefrete yol açar.

İnsanlar, suç işlemediklerinde cezalandırılmayacakları ve yasadışı muameleye uğramayacaklarını, suç işlemeleri durumunda ise hiçbir zaman af yasalarından yararlanamayacaklarını bilmelidirler.

Ancak bu şekilde uzun vadeli bir caydırıcılık ve otorite sağlanabilir.

Yani masumlar güven, suçlular korku duymalıdır.

Fakat Türkiye'de bunun böyle olduğunu söylemek zordur.

*

İnsanları kazanırsanız, dış müdahale olsa bile bölünme tehlikesi yaşamazsınız.

Birinci Dünya Savaşı sırası ve sonrasında Güneydoğu'nun durumu buydu.

Buna karşılık, insanları kaybederseniz, onlar bölünme için dış güçlerin müdahalesini bekler hale gelebilirler.

Önemli olan şu soruya cevap aramaktır: Birinci Dünya Savaşı ve İstiklal Harbi sırasında bölünme yönünde bir eğilim göstermeyen bölge halkı içinden nasıl olup da PKK gibi bir örgüt çıkabilmiş ve büyük bir yandaş kitlesine sahip olabilmiştir?

Bu sorunun cevabını verebilmek için özeleştiri yapabilecek olgunluğa sahip olmak gerekir.

Ve ancak özeleştiri yapabilecek olgunluğa sahip olanlar sorunlarını çözme becerisi gösterebilirler.

Türkiye'nin 'bölücülük ve irtica' çelişkisi veya açmazına benzer şekilde, PKK'nın da Marksist ve laik bir örgüt olmanın dezavantajını yaşadığı görülmektedir.

Böyle olmasaydı PKK dış destek bulamazdı; buna karşılık bu özelliği bölge halkının tümü tarafından benimsenmesinin de önündeki en büyük engeldir.

Hizbullah örgütünün varlığı bunun sonucuydu.

Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte bu örgüt de tasfiye yoluna gidilmiştir.

Fakat, bölge halkının dinî duyarlılıklarının kısa vadeli yararlar için Devlet içindeki birtakım odaklar tarafından istismar edilip saptırıldığı yönündeki spekülasyonlara da meydan verilmiştir.

Bu spekülasyonlar, böyle bir örgütün PKK'ya verdiği veya verebileceği zarardan daha fazlasını Türkiye'ye verebilir ve uzun vadede dinî duyarlılığı olan insanların kaybedilmesine yol açabilir.

Dolayısıyla, PKK ile mücadele edilirken, köklü bir tarihe sahip olan bir devletin göstermesi gereken vakara, güvenilirliğe ve tutarlılığa sahip olmak icap eder.

*

PKK'nın ikinci bir dezavantajı bizzat **Öcalan**'ın kendisidir.

Eşi **Kesire** üzerinden 'derin devlet' ile olan bağlantısıyla ilgili spekülasyonlar onun açısından olumsuz bir durum olmakla birlikte, aynı olumsuzluk devlet kurumları için de vakidir.

Bunun yanı sıra Öcalan'ın 1990 sonrası dünyaya intibak edemediği, hâlâ Marksist bir ideolog izlenimi uyandırmak için kendine özgü bir jargonla deyim yerindeyse edebiyat paralamaya çalıştığı görülmektedir.

Bu rolü çok iyi beceriyor gibi görünmekle birlikte, kaybetmiş bir ideolojiye 'oynadığı' için boşuna yorulmaktadır.

Bu rolü oynamasının ikinci bir nedeni de, birtakım dogmaları ve 'feodal değer yargıları'nı aşmış olduğunu gösterme ve bu şekilde ahlakî zaaflarını önemsiz hale getiren farklı bir kavramsal çerçeve üretme çabası içinde olmasıdır.

Zaaflarını örtmek için, o zaafları feodalite kalıntısı, karşı propagandanın şartlandırmaları vs. gibi gösteren bir ideolojik yaklaşım üretmeye mahkum olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Bu husus, PKK'nın hem en zayıf noktasına hem de bölge halkına verdiği zararın en önemli boyutuna işaret etmektedir.

Gerek Öcalan'ın kendisinin, gerekse PKK'nın örgüt yapısının, bölge insanının ahlâk ve namus anlayışında büyük aşınmaya neden olduğu açıktır.

*

PKK'nın bölge halkına verdiği bir başka zarar, güvenlik güçleri ile PKK arasında kalan insanların iki tarafı da idare etme politikasını bir yaşam biçimi gibi benimsemeye zorlanması ve kişiliklerde bir erozyon yaşanıyor olmasıdır.

Ayrıca, halkın herşeyi Devlet'ten beklemeye veya hizmetlerdeki en küçük bir aksamada bunu Kürt veya Güneydoğulu olmalarına bağlamaya başladıkları ve alınganlık gösterdikleri görülmektedir.

Bunun yanı sıra, ihbarcı/itirafçı ve korucularda olduğu gibi, birçok insan da PKK karşıtı olmayı, Devlet tarafından ödüllendirilmeyi gereken bir fedakârlık olarak görmeye başlamıştır ve halkın küçük de olsa bir bölümü yasadışı yollardan geçimini sağlamaya alışmış bulunmaktadır.

Bölge halkındaki bu kişilik yıpranması kısa vadede çözümlenebilecek bir sorun değildir.

*

Sorunu Kürt sorunu olmaktan çıkarıp, Türkiye'deki bütün bireylerin sorunu olarak gösteren yaklaşımlar üretmek gerekir.

Türkiye vatandaşı bir Yahudi, Ermeni veya Rum'un kökenini belirtmesi neden yadırganmamaktadır da Kürtler'inki tepki almaktadır veya almıştır?

Azınlık olmak, çoğunluk olmaktan daha mı fazla hak kazandırmaktadır?

O takdirde yasalar karşısında eşitliğin anlamı var mıdır?!

*

Bugün Türkiye'de yerli siyaset üretilememektedir.

Türk olmaya vurguda bulunan ulus devlet (millî/ulusal devlet) anlayışı da, demokratikleşme söylemi de Batı'dan ithal. AB'ye girerek supra-nasyonal (millet üstü) bir birleşik devlet yapısı içinde yer alma çabası içindeki Türkiye, AB bünyesindeki birtakım muhtemel kazanımlar için, vazgeçilmez kabul edilen uygulama ve kurumlarından vazgeçmiştir ve vazgeçmektedir.

Böylece Türkiye'nin resmî ideolojisinin yerini giderek Kopenhag Kriterleri ve diğer Avrupa Birliği kararları almaktadır.

Ancak Kopenhag Kriterleri Türkiye'yi AB'ye yaklaştırmakla birlikte, Güneydoğu sorununun kesin çözümü için umut vaat etmemektedir. Çünkü Kopenhag Kriterleri, adı üstünde dış kaynaklı bir ideoloji ya da projedir.

Bu durumda, ayrılıkçı olarak suçlanan insanların aynı dış odakla farklı kanallardan işbirliği yapıyor olmasına gösterilen tepkiler havada kalacaktır ve kalmaktadır.

Temel sorun şudur: Türkiye'nin iç dinamikleri Kopenhag Kriterleri'ne eşdeğer bir anlayışı kendi kendisine üretmekte yetersiz kalmıştır.

Kısacası Türkiye, kendi iç dinamikleriyle kendisini yenileyememektedir.

Bu da Türkiye'yi dış müdahaleye açık hale getirmektedir.

Böylesi dış müdahaleler Afganistan ve Irak gibi ülkelerde açık, bizde ise örtülü yöntemlerle sürdürülmüştür.

*

Milliyetçilik ulus-devletlerin (millî devlet) hem varlık gerekçesi, hem de en zayıf tarafıdır.

Bir yandan devletin üniterliği adına milliyetçi politikalar benimsenirken, öbür yandan aynı milliyetçilik karşı-milliyetçiliklerin meşruiyet kaynağı haline gelmektedir..

Birlik ve beraberlik için ben kendi milliyetçiliğimden vazgeçemezken, başkasından bunu nasıl bekleyebilirim?!..

Birlik ve beraberlik milliyetçilikten daha üstün bir amaçsa, neden önce milliyetçilikten ben kendim vazgeçmiyorum?!

Bu, ulus-devletlerin temel çelişkisidir ve milliyetçilik bu sorunun çözümü için hiçbir imkân sunmamaktadır.

*

Fakat Türkiye'nin başka çelişkileri de var, hatta Türkiye için bir çelişkiler ülkesi denilebilir.

Halkı Avrupalılaştırmaya çalışanların kendileri Avrupa'dan vazgeçti. Toprak ve çamur yığını içinde bir eser inşa ettiler, şimdi yıkmaya çalışanlar yine kendileri.

Eskinin "İslamcı"ları ise Batıcı oldu, Şeriat bunu istiyormuş gibi "Batı tipi laikliği ve demokrasiyi" savunuyorlar.

Türkiye, Batılı anlamda laik ve demokratik bir ülke olamadı, ama Türkiye müslümanları artık Batılı anlamda laik ve demokrat.

Milliyetçiler de, Avrupa Birliği'nin supra-national/uluslarüstü bir yapılanma olduğunu anlamak istemiyorlar.

Kendileri için ancak Avrupa milliyetçisi denilebileceğinin henüz farkında değiller.

*

Türkiye'de Batılılaşma bir halk hareketi değildi, **III. Selim** ve **II. Mahmut**'tan itibaren yukarıdan dayatıldı.

Tanzimat, Meşrutiyet ve Cumhuriyet, aynı şekilde, elit kesimce gerçekleştirildi.

Milliyetçilik de yukarıdan empoze edildi.

Batılılaşmanın halka mal olması zaman aldı, fakat gerçekleşti.

Bugün artık toplum Batılılaşmayı benimsemiş bulunuyor; en az yüzde 70'i AB'ye tam üye olmayı savunuyor.

Türkiye'de son asırlarda yaşanan değişime Batı'dan ithal edilen paradigmalarla yaklaşanlar, söz konusu gelişmeye "çağdaşlaşma" ya da "Batılılaşma" adını vermekteler.

İslam'ın kendi kavramlarıyla olayı adlandırmak gerekirse, yaşanan şey "batılı taklit" ve "bid'at"tir.

*

Sorun, Batılılaşma ve milliyetçilik gibi kavramların durumu izah edip etmemesi değil; sorun, söz konusu kavramların kendi meşruiyet alanlarını da beraberlerinde getirmeleri.

Ödünç kavramlarla düşünenler, bunları kullanacaklarını sanırlar, ama bir zaman sonra o kavramlar tarafından teslim alındıklarını görürler.

Milliyetçilik ve millî semboller de böyledir. Bağımsızlık arzusunu bunlarla körüklemek mümkündür, ama İstiklal Harbimiz'e ve Çanakkale Savaşı'na baktığımızda, Doğulu vatandaşlarımızın "Türklük için" çarpışmadıklarını görürüz.

Şeyh Şamil Kafkasya'da milliyetçilik adına mücadele etmedi. Milliyetçiliğin faydasını Avrupalılar görmüş olabilir, ama bizim tarihî tecrübemiz farklı.

Müslüman, amellerin niyetlere göre olduğunu bilir. Allah için çarpışan sevabını Allah'tan bekler, millet için çarpışan da, milleti kurtardıktan sonra karşılığını milletten zorla alır.

Sonuçta millet, kurtarıcılarından kurtulmaya çalışmak zorunda kalır.

*

Benimsediğiniz paradigmanın sizi nereye götüreceğini baştan kestiremezsiniz.

Mesela Batı'dan alınan paradigmalarla Nevruz'a baktığınızda, "kültürel" bir olay olması nedeniyle bu kutlamaları bir "zenginlik" saymanız gerekir.

Birilerinin bahar bayramı denilen ateş ayinine katılmasına, insan hak ve hürriyetleri paradigmasıyla düşünenler ancak saygı duyabilir.

Öte yandan, o kutlamaları icat edip yaygınlaştıran PKK açısından bu, Kürtler'de tarih şuurunun oluşturulmasının ve milliyetçiliğin güçlendirilmesinin vasıtalarından biriydi.

Onlara bunu öğretenler de Batılılar'dı. Onlar, milliyetçiliğin önce "millet", sonra da "devlet" inşa ettiğini bilirler.

*

Aslında Kürt milliyetçiliği yoktur, Apo milliyetçiliği, Barzani milliyetçiliği vs. vardır, yani Apoculuk, Barzanicilik.

Aslında Türk milliyetçiliği de yoktur, olmamıştır; bir zamanlar **Ziya Gökalpçilik**, İttihat ve Terakkicilik, Atatürkçülük ve Türkeşçilik vardı.

Şimdi de Bahçelicilik var.

Çünkü milliyetçi olduklarını söyleyenlerin milliyetçiliği, Bahçeli ne diyorsa o.

Nevruz, Kürtler'de milliyetçilik ya da "Apoizm" eğilimini güçlendirmektedir, ama İslamî yanlarına zarar verdiği bir gerçektir.

Kürt milliyetçisi oldukları nispette İslam'dan taviz vermek zorundalar ve öyle de oluyor.

Nitekim yüz sene öncesinin Türk milliyetçileri de laiklik limanına demir atmışlardı.

*

Resulullah s.a.s., Araplar'ın millî gelenekleriyle çatışmak zorunda kalmıştı.

Medineliler'in Nevruz ve Mihrican'ı kutladıklarını görünce, "Allah sizin için o iki günü daha hayırlı iki günle, Kurban ve Ramazan bayramlarıyla değiştirmiştir" (İbrahim Bayraktar, "Bayram" ***TDV İslâm Ansiklopedisi***, C. 5, s. 259.) buyurmuştu. Bu nedenle, İslam, bu tür kutlamalara iştirak edilmesine, putperestlik kalıntısı ya da bid'at olması gerekçesiyle cevaz vermemiştir. (***A.g.m***., s. 260)

Yöneticilerimiz, Nevruz'a sahip çıkıp onun bölücü yanını törpülemeye uğraşıyor.

Bu yüzden "Nevruz istismarı"ndan söz edip canla başla demir dövmeye, ateş üstünden atlamaya başladılar.

Bununla, o "Nevruz istismarcıları"na özgüven aşıladıklarının, yaptıklarını meşrulaştırdıklarının farkında değiller.

Nevruz'a sahip çıkmak, Nevruz kutlamalarının işlevini yok etmeye yetecek mi?! Yetti mi?!

Böylece yetkililerimiz ile PKK, Nevruz'u kutlama konusunda birleşmiş oldu. Hacı hacıyı Mekke'de bulurmuş, milliyetçi de milliyetçiyi ateşin başında buluyor.

Milliyetçilik (Türkçülük) Türkiye'de dinin yerini aldı, ama boşluğunu dolduramıyor.

MİLLİ KARAKTER(SİZLİK) VE SOSYAL DEĞİŞME

Hangi millete mensup olurlarsa olsunlar milliyetçiler, ait oldukları ulusu “millî karakter” gibi kavramlarla yüceltme eğilimi gösterirler.

Her milletin kendine özgü bir karaktere sahip olduğu tezi aslında pek de yanlış sayılmaz. Yanlış olan, önce herşeyiyle olumlu bir karakter tanımı yapılması ve sonra da ona değişmezlik atfedilmesidir.

Oysa milletler sürekli bir değişim yaşarlar.

Sosyoloji disiplini bu değişme olgusunu “sosyal değişme” adı altında inceler.

*

Giddens, sosyal değişmenin temel etkenlerinin üç başlık altında özetlenebileceğini belirtir: Fizikî (doğal) çevre, siyasî yapı ve kültürel faktörler.

Fizikî çevre insanların toplumsal teşkilatlanması üzerinde büyük ölçüde etkilidir. Bu, insanların yaşam biçimlerini hava durumunu göz önüne alarak belirlemek zorunda oldukları çok katı çevre şartlarında en açık biçimde görülür. Kutup bölgelerinde yaşayan insanların alışkanlık ve uygulamaları, tropikal bölgelerdekilerden farklı olmak zorundadır. (Anthony Giddens, ***Sociology***, 2nd ed., Oxford: Polity Press, 1993, s. 657.)

Sosyal değişmede etkili olan kültürel faktörleri ise din, düşünce akımları ve inanç biçimleri vs. oluşturur.

Din ya da belirli bir fikir akımı sosyal yaşamda muhafazakâr veya yenilikçi bir güç olabilir.

Giddens, kültürel faktörler genel başlığı altında liderliğin etkisini de dikkate alır. Ona göre, liderler dünya tarihinin bazı aşamaları ve tezahürleri üzerinde çok büyük etkiye sahip olmuşlardır. (***A.g.e.***, s. 658, 659.)

Siyasî yapı da toplumsal değişmenin yönünü belirler. Siyasal katılımın önünün kesildiği, adaletin yerini zulmün aldığı bir ortamda siyasî istikrarsızlık yaşanması kaçınılmazdır.

*

Sosyal değişmenin bu üç unsuru, bir toplumun sahip olduğu karakterin belirli bir andaki fotoğrafını da verir. Mesela baskıcı bir rejimin mevcut olduğu bir ülkede halk ya isyan edecek ya da bunu kabullenecektir. İlki yaşandığında otorite tanımazlığın bir tabiat haline gelmesi tehlikesi yaşanır. İkinci durum daha kötüdür, zamanla insanlar köle ruhlu hale gelirler.

Millî karakterden söz edildiğinde tarihe atıfta bulunmak, gerçeklerle yüzleşmekten kaçınmanın sonucudur. Toplumlar değiştiğine göre toplumsal karakter de değişecektir ve önemli olan, içinde bulunulan andaki durumdur.

Sosyal değişmede etkili olan faktörlerin en değişmez görüneni fizikî (doğal) çevredir. Doğal çevrenin insan toplumu üzerindeki etkisini ilk açıklayanın Hippocrates olduğu ileri sürülmektedir. (Muhammed Muslihiddin, ***İslam ve Sosyoloji***, İstanbul 1987, s. 39.)

Aristo, “***Politika***” adlı eserinde, onun “***Havalar, Sular ve Yerler***” kitabından yararlanarak, iklimin insan kişiliği ve sağlığı üzerindeki etkisi üzerinde durur:

> “Soğuk bölgelerde yaşayan ırklar ve Avrupa’dakiler cesaret ve tutkuyla doludurlar, fakat beceri ve beyin güçleri biraz kıttır; bundan ötürü, genellikle bağımsız kalabilmelerine karşın, siyasal birlikleri ve başkalarına egemen olma yetenekleri yoktur. Öte yandan, Asyalı ırkların hem beyinleri hem de becerileri vardır, ama cesaret ve iradeleri eksiktir; bu nedenle hep

köleleştirilir ve uyruk olarak kalırlar. Coğrafyaca orta bir durumda bulunan Hellen ırkı ise her ikisinden de bir ölçüde pay almıştır."

(Aristoteles, ***Politika***, çev. M. Tunçay, 4. b., İstanbul 1993, s. 207.)

Aristo'nun yaklaşımını bir aşama daha ileriye götüren isim İbn Haldun'dur. (Ahmet Taner Kışlalı, ***Siyaset Bilimi***, 3. b., Ankara 1992, s. 21-22.) Her ne kadar çevrenin düşünce üzerindeki etkisi İbn Haldun'dan önce es-Sakkakî ve Mesudî tarafından ifade edilmişse de, İbn Haldun'un eseri bu konuda çok ileridir. Mesudî "***Tenbih***" adlı kitabında İbn Haldun'dan dört yüz yıl önce bir ulusun yasaları ile dini, iktisadiyatı, coğrafyası ve komşularının durumu arasında etkileşim olduğunu yazmıştır. (Ümit Hassan, ***İbn Haldun'un Metodu ve Siyaset Teorisi***, 2. b., İstanbul 1998, s. 156, dn. 155.)

Ancak, İbn Haldun bu alanda seleflerini aşmıştır. (Huriye Tevfik Mücahid, ***Farabi'den Abduh'a Siyasi Düşünce***, çev. V. Akyüz, İstanbul 1995, ss. 197,198.)

*

İbn Haldun, sosyal değişme olgusuna ve buna bağlı olarak sabit bir millî karakter olamayacağına işaret eder. Ona göre, "bir cemiyeti idame eden nesiller, ne fizik ve bedeni vasıflar itibariyle, ne de ahlak ve örfçe aynı şekilde kalamazlar." (Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu, ***İbni Haldun***, İstanbul 1940, s. 74.)

İbn Haldun, belirli "ulus"lara özgü karakterden değil, bedevî (göçebe) ve hadarîlerin (medenîlerin, şehirlilerin) karakterlerinden söz eder.

Buna göre, İbn Haldun için ulusal karakter denilebilecek şeyin dört kaynağı vardır: Toplumsal yaşam biçimi (bedevîlik-haderîlik), geçim tarzı/üretim biçimi-şartları (ekonomik yapı), beslenme tarzı (kültürel boyut) ve iklim (coğrafya, fizikî çevre). (Hilmi Ziya Ülken, ***İbni Haldun***, İstanbul 1940, s. 138-139.)

İbn Haldun'a göre, gıda vasıtaları bakımından zengin ve üretim şartları elverişli olan iklimlerin halkları ileri değildirler, çalışmaları gevşektir. Öte yandan, fazla gıda nedeniyle renkler bozulur ve şişmanlık sonucu şekiller çirkinleşir. Zihinlerde denge ve itidalden sapma ve gaflet meydana gelir. (Fındıkoğlu, ***a.g.e.***, s. 71, 72.)

Ancak, Lacoste'nin de ifade ettiği gibi, İbn Haldun iklim koşullarının etkisini abartmaz:

> "İbni Haldun, birçok bölümde, Montesquieu'yü haber veren bir anlayış ortaya koyarak, doğal iklim koşullarının etkisine parmak basar, ancak fizik etkenleri toplumların yaşamında temel etken olarak görmeye yanaşmaz. Aynı biçimde ırkla ilgili verilerin de belirleyici bir etkisi olduğunu kabul etmez."
>
> (Yves Lacoste, ***İbni Haldun***, çev. M. Sert, İstanbul 1993, s. 175.)

*

Aristo ve İbn Haldun'un iklimle toplumsal karakter arasında kurduğu ilişki Batı'da Bodin ve Montesquieu tarafından yeniden ele alınmıştır. "Montesquieu '***Yasaların Ruhu***' adlı eserinde, soğuk bölgelerle sıcak bölgeleri karşılaştırmış, İbn Haldun gibi, soğuk iklimlerde çalışkan ve güven duygusuna sahip kişilerin, sıcak bölgelerde ise daha az çalışkan ve sinirli kişilerin bulunduğunu belirtmiştir. (Esat Çam, ***Siyaset Bilimine Giriş***, İstanbul, t. y., s. 22.)

Montesquieu şunları yazar:

> "Büyük bir sıcaklık insanların gücünü ve yiğitliğini gevşetir, buna karşılık, soğuk iklimlerde az-çok bir beden ve ruh gücü vardır ki insanları uzun, zahmetli, büyük ve cüretli hareketleri başarabilecek hale koyar."

Öte yandan, “sıcak iklimlerin halklarındaki korkaklığın bunları hemen her zaman köle haline sokuşuna, soğuk iklimler halklarındaki yiğitliğin de bunları hür tutuşuna şaşmamak gerekir.”

Buna bağlı olarak kölelik de iklimle ilişkilendirilmektedir:

> “İnsanlar zahmetli bir ödevi yapmağa ancak ceza korkusuyla zorlanabilir, demek ki oralarda kölelik, akla daha az itici gelir.”
>
> (Maurice Duverger, ***Politikaya Giriş***, çev. S. Tiryakioğlu, 3. b., İstanbul 1978, s. 55.)

Öte yandan Bodin de, sıcak iklimlerde yaşayanların entelektüel meziyetlerinin enerji bakımından olan eksikliklerini karşıladığını ve bunun da yine iklimden kaynaklandığını öne sürmüştür. (***A.g.e.***, s. 55.)

Montesquieu kıta ve ada sakinleri arasında farklılık olacağını da öne sürer. Bu konuda şöyle der:

> “Adalar halkı, kıtalar halkına göre hürlüğe daha çok düşkündür. Deniz, adaları büyük imparatorluklardan ayırır, tiranlık da oralara diş geçiremez. Fatihler deniz tarafından durdurulur. Adalılar fethin içinde erimezler ve kanunlarını daha kolaylıkla muhafaza ederler.” (***A.g.e.***, s. 59.)

*

Buna karşılık Montesquieu, coğrafî şartların etkisini abartmakla suçlanmıştır:

> “Montesquieu... Doğal kaynaklarla, hatta toprağın yapısı ile siyasal rejim arasında doğrudan bağlantı bulunduğunu öne sürüyor: ‘Afrika toprağının kısırlığı halk tarafından sevilen bir hükümeti, Sparta’nın verimli toprağı ise soylular yönetimini işbaşına getirir’.” (Kışlalı, ***a.g.e.***, s. 29.)

XIX. yüzyılın sonuyla XX. yüzyılın başında "coğrafyacılar okulu", bu düşünce geleneğini derinleştirdi. Friedrich Ratzel, 1897'de "***Politik Coğrafya***" adıyla bir kitap yayınladı ve izleyicileri onun yaklaşımını "Jeopolitik" adını verdikleri yeni bir disipline dönüştürdüler. (***A.g.e.***, s. 54.)

Fakat, aşırı bir determinizm bu çalışmaları çığırından çıkarmıştır. Ratzel, "Toprak halkların yazgılarını, kör bir kabalıkla çizer" diyor ve sözlerini "Görünüşteki insan özgürlüğü, toprağın etkisiyle sanki yok olmaktadır" diye sürdürüyordu. Fransız "beşerî coğrafya okulu", bu katı determinizme karşı, Vidal de la Blache'ın "Her düzeyde doğa, olanaklar sağlar; insan bunlar arasında bir seçim yapar. Coğrafya tuvali verir, üstünü insan doldurur" şeklindeki sözünün özetlediği bir "olabilirlik" tezini ortaya atmıştır. (Maurice Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. Şirin Tekeli, 2. b., İstanbul 1982, s. 75.)

*

Toynbee'nin "meydan okuma" (challenge) kuramı da yine coğrafyayla ilgilidir. O, insanın, ortamıyla olan ilişkilerinin, yalnızca, ortamın zorunlu kıldığı doğal çizgide ilerleyerek gelişmediği, aksine ortama tepki gösterme yoluyla geliştiği düşüncesini ortaya attı. Ona göre, kolaylık uygarlığın zararınadır; uygarlık, ortamdan gelen düşmanlıkla uyarılır. (Fernand Braudel, ***Tarih Üzerine Yazılar***, çev. M. Ali Kılıçbay, Ankara 1992, ss. 283, 284; Duverger, ***a.g.e.***, s. 75.)

Braudel, demografik ve sosyokültürel etkenler kadar fizik çevrenin de Akdeniz bölgesinin özgül tarihsel gelişmesinin temellerini oluşturduğunu öne sürerken benzer bir yaklaşım sergilemiştir. Ona göre, tarihte yaşananları anlamak için yiyecek kaynaklarına, öteki kaynaklara ve yerel konuma bakmak gerekir. (Ronald Cohen, "Devletin Kökenleri-Yeniden Değerlendirme", ***Erken Devlet***, ed. H. J. M. Claessen ve P. Skalnik, çev. A. Şenel, Ankara 1993, s. 53.)

İlk defa sistemli bir uluslararası ilişkiler teorisi geliştiren Morgenthau da "ulusal güç" kavramı çerçevesinde coğrafyaya atıfta bulunmuştur. Ulusal gücün öğelerini

niceliksel/somut ve nceliksel/soyut olarak ikiye ayıran Morgenthau'ya göre coğrafya, doğal kaynaklar, endüstriyel kapasite, askeri hazırlık derecesi ve nüfus somut (müşahhas) öğeleri oluşturur.

Coğrafî konumun etkisine Avrupa "güç dengesi" sistemi içinde İngiltere'nin oynadığı rolü örnek gösterir. Manş Denizi ile Avrupa'dan ayrılması, İngiltere'nin "dengeleyici devlet" rolünü oynamasını kolaylaştırmıştır.

Morgenthau'nun bu yaklaşımı çerçevesinde doğal kaynakların etkisini açıklayan en önemli örnek petroldür.

Morgenthau, ulusal gücün niteliksel öğelerini ise millî karakter, ulusal moral, diplomasinin niteliği ve hükümetin niteliğinin oluşturduğunu öne sürer. Millî karakter, Amerikalılar'ın bireysel girişimciliğinde ve Almanlar'ın disiplinliliğinde olduğu gibi belirli bir toplumun tipik özellikleridir.

Morgenthau, millî karakterin izlenen dış politikalara yansıdığını da savunur. Ulusal moral ise, bir toplumun kendi hükümetinin dış politikasını savaş ve barışta desteklemesindeki kararlılık derecesidir. (Hans J. Morgenthau, ***Politics Among Nations***, New York: Alfred A. Knopf, 3rd ed., 1966, ss. 130 vd.)

*

Bununla birlikte, ulusal karakter olarak nitelendirilen özellikler, bakış açısına göre olumlu veya olumsuz değerlendirme konusu olabilmektedir. Mesela Almanlar'ın disiplinliliği bazılarına göre insanlık dışıdır:

> "Almanlar gayretli bir biçimde itaatkârdır. Dünyadaki en az felsefî şey olan güce saygı ve bu saygıyı hayranlığa dönüştüren korkuyu açıklamak için felsefî akıl yürütmeler kullanırlar."
>
> (J. A. C. Brown, ***Siyasal Propaganda***, çev. Y. Yazar, İstanbul 1992, s. 66.)

Amerikan coğrafyacısı Bowman, coğrafî faktörlerin etkisinin bir zihinsel inşa olduğunu öne sürerek, millî karakter ile doğal çevre arasında kurulan ilgiyi kültürel faktörlere indirgemiştir:

> "Ömrüm boyunca insanlara, doğal ortamın, onlar için, bunda görmek istedikleri şeyden başka bir anlam taşımadığını izah için didindim durdum."
>
> (Duverger, ***Politikaya Giriş***, s. 62; Duverger, ***Siyaset Sosyolojisi***, s. 75-76.)

Fakat, Duverger'ye göre, bu tesbit mübalağalıdır; ona göre, doğal ortamın, onun algılanış biçiminden ayrı olarak kendine has gerçekliği vardır. Duverger, bu algılayış biçimlerinin yine çok önemli bir rol oynadıklarını inkar etmez. (Duverger, ***Politikaya Giriş***, s. 62.)

Hayes, millî karakter kavramının, yaygınlaşmasını büyük ölçüde Sosyal Darwinizm'e, yani "varlık mücadelesi ve en sağlıklının hayatta kalması"na ilişkin biyolojik doktrinin beşerî konulara uyarlanması çabasına borçlu olduğunu öne sürer.

Farklı ırkların birbirlerinden nerede ayrıldığı ve hangisinin hayatta kalmasını sağlayacak ölçüde sağlıklı olduğu sorunu iki yöntemin birleştirilmesiyle çözüldü.

Bu yöntemlerden ilki, zihnî ve manevî özelliklerine göre ırkları üstün ve aşağı diye ayırmaktı; ikincisi ise, fizikî görünümü dikkate almaktı.

Görünüşe göre, bu yöntemlerin bileşimi, Fransızlar karşısında zafer kazanan Almanlar'ın cesur ve üstün bir ırka mensup olduğunu 'bilimsel olarak' teyid ediyordu.

Dolayısıyla, enerji ve cesaret gibi 'Alman' vasıfları sergileyen birisi bu ırktandı; tersinden yola çıkıldığında da, yaygın Kuzey Alman fizikî görünümünde, yani uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve uzun kafalı olan birisi de üstün cesaret ve zekâ vasıflarına sahip demekti.

Bu, Alman milliyetçiliğini teyid ediyor ve ona olan güveni tazeliyordu. Hayes'in ifadesiyle bu "efsane"yi Comte de Gobineau ile Gustave Le Bon yaydılar. (Carlton J. H. Hayes, ***Milliyetçilik: Bir Din***, çev. M. Çiftkaya, İstanbul 1995, s. 150, 151.)

*

Günümüzde bu alanda varılan sonucu, bir bilim adamının şu cümlesi özetlemektedir:

> "... bu örneklerin, yine de bizi doğal çevre koşullarının insan üzerinde, devletin kuruluş ve gelişmesinde, uluslararası ilişkilerde değişmez faktörler olduğu hususunda bir yargıya sürüklemesi oldukça güçtür."
>
> (Kamil Günel, ***Coğrafyanın Siyasal Gücü***, 2. b., İstanbul 1997, s. 27.)

'İnsan' unsurunu dikkate almayan, 'fert' düzeyinde çözümler sunamayan bir yaklaşım, 'toplum' düzeyinde de umut vaat edemez.

Milliyetçilik, fertlerin 'olgunlaştırılması' gerçeğini göz ardı eder; çünkü "millî öz", "millî karakter" vs. gibi kavramları öne sürerek bu sorunu çözülmüş kabul eder.

Çoğu kez "millî karakter" edebiyatı, "kişisel karaktersizliği" örtmeye yarayan bir maskedir.

Aslına bakılırsa, bir insanın kendi 'karakter'ini gözlerden saklayarak mensubu olduğu millet için hayalî bir sütten çıkmış ak kaşık karakteri icat etmesi, karakter bozukluğunun ta kendisidir.

Bireylerin sigara, içki ve kimi zaman da uyuşturucunun kıskacında ufalandığı, müstehcen yayınların ve fuhşun toplumu yozlaştırdığı, yığınların magazin ve sporla uyuşturulduğu, aile kurumunun zayıflatıldığı, siyasetin aldatmacaya dönüştüğü, edebiyatın edepten koptuğu, zenginleşmenin soygunculukla eşanlamlı hale geldiği,

dürüstlüğün yeteneksizlik sayıldığı bir ortamda abartılı (ya da hayalî) millî karakter söylemine sarılmak, karakter zaafiyetini gözlerden kaçırma hokkabazlığı yapmak ve çare arayışlarının önünü tıkamaktan başka bir sonuç veremez.

TARİH ÖVÜNME DEĞİL, İBRET İÇİNDİR!

Bir zaman gelip, *"Devletleri yıkan hataların altında, gururdan kaynaklanan gafletler yatar"* diyecek olan torunu **Yavuz Sultan Selim**'i doğrular gibiydi adeta.

Karşısında, ziyafet sofrasında dizilmiş olan Avrupalı esir asilzade ve şövalyelere, fidye verdikleri için özgürlüklerini bağışlıyordu.

Niğbolu esirleri, ülkelerine dönmeden önce ona, bir daha kendisine karşı savaşmayacaklarına dair namus ve şeref sözü veriyorlardı.

Allah Teala c.c. taksiratını affetsin, **Yıldırım Bayezid**'in onlara verdiği cevap gurur doluydu:

> "Ettiğiniz yeminleri size iade ediyorum. Gidin, yeniden ordular toplayın ve bizim üzerimize gelin. Bana bir kere daha zafer kazanmak imkanı sağlamış olursunuz."

Hadis-i şerifin anlamı açıktır: Allah gururlananı alçaltır, tevazu göstereni yüceltir. Yine hadis-i şeriften biliyoruz ki, kibirliye karşı kibir sadakadır; ama tevazu gösterene, düşmanlık yapmayana gurur sergilenmez.

Bayezid'in bir zaman sonra **Timur**'a yenilip tahtını, ülkesini, özgürlüğünü ve umutlarını yitirmesine, o esirlerin konumuna düşmesine şaşmamak gerekir. Üstelik, huzurundan kovduğu Sırp asilzadelerinden yardım istemek zorunda kalmış ve Ankara Savaşı'nda Sırp birlikleri Osmanlı ordusu içinde yer almıştı.

*

Buna karşılık Timur için Roux şöyle der:

“Timur’un bir zaferden, ya da bir kenti ele geçirdikten sonra hiçbir zaman övündüğü görülmemiştir. Bütün başarısının Allah’ın lütfu olduğunu söyler. ... alçak gönüllü ünvanlarla yetinir.”

(Jean Paul Roux, ***Aksak Timur***, İstanbul 1994, s. 170.)

Timur, Osmanlı’dan önce Suriye’de Memluklar ile savaşmıştı. Buna, komutanları iki kez karşı çıktılar:

“Timur’un emirleri ikinci kez, bu projeye karşı çıkmayı denediler. Ordunun Hindistan seferinden sonra yeterince dinlenmediğini, savaşların çok sert geçtiğini, Kafkas kışının erlere ve hayvanlara eziyet verdiğini anlatmak istediler.. Timur’un yanıtı her zamankinden farksızdı: ‘Zaferler, ordunun ne sayısına ne de silahlarına bağlıdır. O sadece ve sadece Allah’ın takdirine bağlıdır’.” (***A.g.e.***, s. 135.)

Timur, hayatı boyunca sadece “emir” unvanını kullanmıştır*:*

“Jean de Sultaniye, Timur hakkında şunları yazıyordu: ‘Kendine ne hükümdar dedirtir, ne de imparator’...” (***A.g.e.***, s. 281.)

*

Bugünün süper gücü ABD’nin parasının üstünde “**In God we trust**” (Ancak Tanrı’ya dayanır güveniriz) yazılı olduğunu unutmayalım.

Fert, grup, toplum ve milletlerin geçmişte büyük işler yapmış olmaları gelecekte de aynı başarıları gösterebilecekleri anlamına gelmez.

Hatta, geçmişteki muvaffakiyetler gurur ve kibre neden olmuşsa, övünme bir alışkanlık haline gelmişse, sadece bu nedenden dolayı bile, artık başarılı olma şanslarını yitirdiklerini söyleyebiliriz.

Ancak Timur gibi başarıyı Allah'tan bilen ve bununla övünmeyenler sürekli başarıyı hak ederler.

Yunanlılar, bir zamanlar büyük filozoflar yetiştirdikleri için övünüp duruyorlar, ama binlerce yıl geçti, aralarından bir tane bile önemli düşünür çıkmıyor.

İtalyanlar Roma İmparatorluğu ile gururlanıyor, fakat yüzyıllardır hep diğer Avrupa ülkelerinin gerisinde kaldılar.

İngilizler, üzerinde güneş batmayan bir imparatorluk kurmuşlardı, şimdi ise ABD'nin yedeğinde yol alıyorlar.

Moğollar Cengiz zamanında Avrupa içlerine kadar yayıldılar, bugünse Asya'nın en güçsüz toplumu.

Iraklılar Babil'i, Mısırlılar Eski Mısır medeniyetini, İranlılar Pers İmparatorluğu'nu dilinden düşürmüyor.

Şah Rıza Pehlevi, 1971 yılında, yabancı devlet başkanlarını ülkesine davet etmiş ve 200 milyon dolara yakın bir parayı savurarak Pers Devleti'nin 2500'üncü kuruluş yıldönümünü kutlamıştı. Öbür yanda ise halkın fakirleşmesi yüzünden saltanatının altı oyulmaktaydı, farkında değildi.

"İşte ahiret yurdu! Biz onu, yeryüzünde böbürlenmeyi ve fesatçılığı arzulamayan kimselere veririz. Akıbet, takva sahiplerinindir." (Kasas, 28/83)

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİNİN ADI TÜRK, KENDİSİ FRANSIZDIR

Prof. Özcan Yeniçeri, bir zamanlar şunu yazmıştı:

> "Milliyet duygusunu 'adalet' ve 'demokratik yönetim' prensipleriyle bağdaştıran, meşruiyet ve egemenliğin kaynağını millet olarak tespit eden düşünce sistematiği milliyetçilik olmuştur."
>
> (Özcan Yeniçeri, "Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik", ***Türkiye ve Siyaset Dergisi***, Sayı: 5 [Milliyetçilik ve Küreselleşme Özel Sayısı], Ankara, Kasım-Aralık 2001.)

Yeniçeri, bunları MHP'nin AR-GE uzmanı sıfatıyla yazmış durumda.. Sonradan MHP milletvekili de oldu.

Savunduğu milliyetçilik anlayışının Fransız Devrimi'nin mirası olduğu meçhul değil.

Devrimin ardından kabul edilen anayasada "egemenliğin millete ait olduğu" belirtiliyordu.

Bunun ne anlama geldiğini Bouthoul'un şu cümleleri ortaya koymaktadır:

> "18. yüzyıl sonunda monarşik düzen ilkesinin gözden düşmesiyle, egemenliğe yeni bir aklî temel arandı. Fransız Devrimi'nde 'Yaşasın kral!' haykırışları unutulduğundan 'Yaşasın millet!' çığlıkları atıldı. Bu evrim, … milletlerarası ilişkiler yönünden, eski kabile anlayışlarına dönüşün işaretini verdi."
>
> (Gaston Bouthoul, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. A. T. Yazıcı, İstanbul 1968, s. 38.)

Evet, gerçekte milliyetçilik, uluslararası ilişkiler açısından, ilkel kabile yapılarına dönüşten ibarettir.

Yine de, Özcan Yeniçeri'nin iddiası, Batı'daki **laiklik** ve **demokrasi** kurumları ile milliyetçiliği birbirlerine bağlaması bakımından kendi içinde tutarlı bir bakış açısını yansıtmaktadır.

Yeniçeri'nin, milliyetçiliği üreten uygarlığın (hıristiyan Batı'nın) bütün değerlerini (laikliği ve demokrasiyi) benimsemesi, yazarın tutarlılığının kanıtıdır.

Sorun şurada ki, Yeniçeri'nin savunduğu Türk milliyetçiliğinin adı Türk, kendisi ise ecnebidir, Frenk'tir.

Ancak bunun, Yeniçeri gibi Türk milliyetçilerinin umurunda olmadığını biliyoruz.

Batılılar'ın fikirlerini kopyalamadaki tutarlılık, savunulan fikirlerin tutarlı olması anlamına gelmiyor.

*

Yeniçeri'nin yukarıya aldığımız cümlesinde bir değil iki yanlış var: Birincisi, milliyetçiliğin tanımı gereği "**adalet**" ilkesini yok saydığını gözardı edersek, kafamızı bile bile kuma gömmüş oluruz.

Çünkü milliyetçilik sadece hâkim etnik grubun milliyet duygusuna izin verir, diğerlerini yok sayar; aksi halde ortada milliyetçilik kalmaz.

İkincisi, milliyetçilik, son tahlilde, "**demokratik**" ilkelerle de uyuşmaz.

Çünkü, kültürel çoğulculuğu ya da (Avustralya gibi ülkelerdeki uygulamayı ifade etmek için kullanılan) **çok-kültürlü** (multi-cultural) yapıyı **ayrılıkçılık** kabul eder.

Bu açıdan, milliyetçilik ile demokrasiyi uzlaştırmaya çalışanların, eninde sonunda, demokrasiyi benimseyip milliyetçi politikalardan vazgeçmek ile milliyetçi

politikalar izleyip demokratik olmamakla suçlanmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalmaları kaçınılmazdır.

Bu ikisini bir arada savunmaları, demokrasi adına Batılılar tarafından sigaya çekilmeye razı olmaları anlamına da gelir.

Ödünç paralar gibi, ödünç fikirler de milletleri emir almaya hazır hale getirir.

İSLAM'I TASFİYE VE DÖNÜŞTÜRME ARACI OLARAK TÜRKÇÜLÜK

"Kelimelerin gücünü anlamadan," diyor Konfüçyüs, *"insanların gücünü anlayamazsınız".*

Kur'an'da birçok ayette geçen "**millet**" kelimesi günümüz meallerinde "**din**" diye tercüme ediliyor.

Bu sözcüğün asıl manası terk edilip Batı'dan "anlam ithali" yapılmasaydı, sözkonusu tercüme farklılaşmasına gerek kalmayacaktı:

> "**İbrahim'in milleti**nden kendini bilmezlerden başka kim yüz çevirir? Andolsun ki biz onu dünyada (elçi) seçtik, şüphesiz o, ahirette de iyilerdendir." (Bakara, 2/130)

Birçok yerde **"İbrahim'in milleti"nden yüz çevrilmesi, Hz. İbrahim'in millet tanımından yüz çevrilmesiyle başladı.**

Osmanlı'da Müslümanlar tek millet kabul edilmekteydi; millet, bugün bizim ümmet dediğimiz oluşuma karşılık geliyordu.

Müslümanlar tek millet olduğu için ibadethaneleri ve mezarlıkları birdi.

Buna karşılık **Rum**'u, **Ermeni**'si vs. ayrı milletlerdi, çünkü "mabet"leri (kiliseleri) ve kabristanları ayrıydı.

Batı'da yaşanan siyasal ve toplumsal gelişmelerin anlaşılması, Osmanlı'nın son döneminde başlayan Batılılaşma maceramızın doğru değerlendirilmesini de sağlar:

> "Batı'da **milliyetçiliğin** ortaya çıkışı **kapitalizmin** gelişmesiyle yakından ilgilidir. Ticarî kapitalizmin doktrinini oluşturan merkantilizm, devletlerin dış piyasalarda kendi tüccarıyla bütünleşmesini, bu da '**millî şuur**'un

varlığını gerektirmiştir. Yine feodal toplumda önemli olan din faktörünün Protestanlık ve laisizm ile zayıflatılması içtimaî birliğin en önemli unsuru olarak **vatan fikri**nin güç kazanmasını sağladı.**Kapitalizm Hıristiyanlığı kendi amaçları doğrultusunda reforma tabi tuttu;** Protestanlık bunun sonucudur. Yine **Protestanlığın bir varyantı olan püritenliğin XVII. yüzyıldan itibaren İngiliz milliyetçiliğinin temelini teşkil ettiği** biliniyor. Tevrat ve Yahudi kültürünün bu yeni oluşumda büyük bir yeri vardır.”

(“Milliyetçilik”, ***Sosyal Bilimler Ansiklopedisi***, C. 3, İstanbul: Risale Y., 1990, s. 32.)

Protestanlığın kurucularından **Martin Luther** (1483-1546), Vatikan’a başkaldırarak ***İncil***‘i ana dili olan **Almanca’ya çevirmiş** ve bu, Almanca’nın telaffuz ve kurallarının standartlaşmasına ve yayılıp güçlenmesine yol açmıştı.

Bu aynı zamanda, **Almanlar’ın dinlerini millîleştirmelerini**, bir **Alman Hıristiyanlığı** meydana getirmelerini de mümkün kıldı.

1532 ila 1536 yılları arasında da İngiliz Kralı Henry VIII ve İngiliz Parlamentosu, Papalığın otoritesine son vermek için altı yasa çıkardı. Vatikan’dan bağımsız bir yapı kuruldu: İngiliz Anglikan Kilisesi.

*

Bütün bunlar, (şu sıralarda sahte ve çarpıtılmış bir **Ehl-i Sünnetçilik** maskesi altında sürdürüldüğü görülen) **Türk İslamı ya da Türk Müslümanlığı projesinin** Batılılaşma ile olan ilgisini de açıklamaktadır.

Türk İslamı kavramı, adı üstünde milliyetçi bir bakış açısını yansıttığı gibi, **Protestanlıkta görüldüğü şekilde dinde reformu** da (dinin yeniden biçimlendirilmesi) hedefler.

Kısacası, **Türk Müslümanlığı projesinin ilham kaynağı Protestan Reformu**’dur.

Nasıl Protestanlık Vatikan'dan koparak ayrı bir kilise hiyerarşisi kurduysa, İslam ülkelerindeki milliyetçiler de ibadet dilini farklılaştırarak ve millî bayrakları camilere asarak mabetleri bölmeyi amaçladılar.

Böylece herkes kendi millî camisine devam edecek, ortada müslümanların "birliği" diye birşey kalmayacaktı.

Bir başka deyişle, nasıl Rum Kilisesi ile Ermeni Kilisesi ayrıysa, Ortodoks ve Protestan kiliseleri farklıysa, **Türk camisi**yle Pakistanlı ya da **Arap camisi** ayrı olacaktı.

Türk, Türkçe ibadet edilen camiye, Pakistanlı Urduca ibadet yapılan camiye, Arap da Arapça ibadet edilen camiye gidecekti.

Müslüman olan İngilizler'e düşen de, kendileri için İngilizce ibadet edilen bir cami açmalarıydı.

*

Türk Müslümanlığı projesinin mimarlarının sıkça vurguladıkları bir nokta da, dini bizzat ***Kur'an***'dan öğrenmek gerektiğidir.

Bu tutum, Sıffin Savaşı'nda hakem tayin etmesi nedeniyle kendisine "Hakem ancak Allah'tır" diye itiraz eden **Haricilere** Hz. Ali'nin verdiği cevabı hatırlatmaktadır: *"Hak bir sözle batılı kastediyorlar."*

Türk Müslümanlığı projesinin ***Kur'an***'a yaptığı vurgu, Avrupa'daki Reform hareketlerinden esinlenmektedir. Batı'da ***İncil***'i okuyup yorumlamak Katolik papazların tekelindeydi; dinde bireyselliği öne çıkaran Protestanlar (reformcular), herkesin ***İncil***'i okuyup anlayabileceğini savundular.

Çağımızda İslam'ın temel kaynaklarının mahalli dillere çevrilmesi, bazen anlaşılmaları için değil, **dinin millîleştirilmesi ve orijinal kaynaklardan**

koparılması amacıyla yapıldı. Bu tür faaliyetlere ***Kur'an*** ve ezanın orijinalinin kullanılmasının önüne geçilmesi tekliflerinin eşlik etmesi düşündürücüdür.

Dinde reformun ve Protestanlar'ı taklidin kaynağının milliyetçilik olduğunu itiraf etmek zorundayız. Baydur şöyle der:

> "… **milliyetçiliğin, modernleşmenin bir işlevi olduğu** kuramları yakın dönemdeki literatürde oldukça ön plana çıkmıştır."
>
> (Mithat Baydur, ***Milliyetçilik***, İstanbul 1994, s. 62.)

Modernleşmenin "tarihsel" anlamının protestanlığı içerdiği dikkate alınırsa, Baydur'un ifadesinden, **milliyetçiliğin protestanlaşmanın bir işlevi olduğu** sonucu çıkarılabilir. Anthony D. Smith, **modernlik** kavramı hakkında şunları söyler:

> "İkinci anlamı tarihseldir. (…) belirli zaman dönemlerini ifade eder. Avrupa'da Rönesans ve **Reformasyon**a kadar gerilere giden söz konusu dönem, **laikleşme ve kapitalizm**in doğuşu ile ayırt edilir."
>
> (Anthony D. Smith, ***Toplumsal Değişme Anlayışı***, çev. Ülgen Oskay, İzmir 1988, s. 66.)

*

Lapidus, **milliyetçilik ile dinde reform ilişkisi**nin Türkiye'de aldığı biçimi şöyle değerlendirir:

> "**Türklük düşüncesi, laiklik ve modernizme olan temayülü daha da güçlendirdi.** Çünkü bu düşünce, Doğu-Batı kimliklerini birbirleriyle uzlaştırmak gibi bir zahmete gerek kalmaksızın, **Türkleri toptan İslam'dan uzaklaştırmayı mümkün kılmaktaydı.** Türk kavramı, Türkler'in tarihî kimliğini ifade edebilen, fakat İslamî olmayan; modern

> olan, fakat Batılı olmayan yeni bir **medeniyet tarifi** ortaya koyabilmekteydi."
>
> (Ira M. Lapidus, ***Modernizme Geçiş Sürecinde İslam Dünyası***, çev. İ. S. Üstün, İstanbul 1996, s. 71.)

Batılı olmayan bir medeniyet tarifi yapılsaydı, bir kelime oyunu olmaktan öteye gitmeyecekti, fakat "Batı" kelimesi o kadar büyüleyiciydi ki, milliyetçiler bundan vazgeçemediler. Nitekim Ziya Gökalp ***"Türk milletindenim, İslam ümmetindenim, Garp medeniyetindenim"*** diyordu.

Böylece **Türkçülük, Türk'ün kendi tarih, medeniyet ve kültürüne yabancılaşmasının ideolojisi** haline getirilmişti.

Yani **milliyetçilik, Batıcılıktı.**

Batı kavramını da açarsak, milliyetçilik aslında **Türkçülük kisveli İngilizcilik, Fransızcılık ve Almancılıktı.**

İttihat ve Terakki hükümetinin başbakanı "Jön **Türk**" Talat Paşa şöyle der:

> "Bence dünyada bir tek uygarlık vardır ve Türkiye'nin kurtuluşu için bu uygarlığa katılması gerekiyor. Savaştan önce İngiltere'nin Türkiye'ye öğretmenlik yapmasını istemiştim…. Ancak İngiltere bunu kabul etmedi ve savaşa başladı."
>
> (***Talât Paşanın Hatıraları***, haz. Alpay Kabacalı, İstanbul 2000, s. 155.)

İngilizler bu işi Talat'la değil, **Selanikli Mustafa Atatürk** ile yapacaklardı.

Ne yazık ki milliyetçilik, dinde reformun veya halkın din anlayışının reforme edilmesinin yegane meşruiyet kaynağı ve bazen de itici gücü oldu.

Bunu anlamak için uzun uzadıya araştırma yapmaya da gerek yoktur, bir zamanlar aşırı milliyetçi kalem erbabının **olumsuz bir sıfat** olarak üretip kullandıkları "**ümmetçi**" yaftası herşeyi açıklamaktadır.

KÜRTÇE EĞİTİM

“Öldürülenler insan değil mi?! İnsan hakları sadece teröristler için mi?!”

Bu tür itirazları, PKK terörünün yoğun biçimde yaşandığı günlerde sıkça işitiyorduk.

Dünyanın her yerinde, kurulu düzene muhalif olanlar, eylemlerini meşrulaştırmak için genellikle insan hak ve özgürlüklerinin ardına sığınırlar.

Bu **istismar ve samimiyetsizlik** olgusu, insan hak ve hürriyetleri söyleminin etkisini azaltan nedenlerin başında geliyor.

Bu noktada hatırlanması gereken, hürriyetlerin bir sınırının bulunuyor oluşudur.

Hukuk ve ahlâk felsefeleri, insan haklarını üç temel ilke ile sınırlandırır. Birincisi, insanlar hak ve hürriyetlerini başkalarınınkileri “**çiğnemeyecek**” şekilde kullanmak durumundadır. İkincisi, hak ve hürriyetler “fayda” sağlamalı, en azından başkalarına “**zarar**” vermemelidir. Üçüncüsü, hak ve hürriyetler karşılıklı olarak kullanılırken “**adalet**” ilkesi gözetilmelidir.

*

Bu çerçeveden bakıldığında PKK hareketinin insan hak ve hürriyetleriyle hiçbir alâkası olmadığı görülür.

İnsan hak ve özgürlükleri söyleminin tesirini azaltan ikinci etken ise, uluslararası alanda zayıf ülkelere **müdahale** için bir araç olarak kullanılıyor oluşudur.

Chomsky bunu açık biçimde dile getirir:

> "İnsan hakları masalı, düşman bilinen bir hükümetin altını oymak için veya yönetime karşı duyulan güven ve saygıyı artırmak için işe yarar bir enstrümandır."
>
> (Noam Chomsky, ***Demokratik İdeallerin Çöküşü***, çev. Cevdet Cerit, Pınar Yayınları, İstanbul 1997, s. 49.)

Baudrillard da, ***Der Spiegel*** dergisinin 15 Ocak tarihli sayısında şöyle diyordu:

> "Batı politikasının bugün insan haklarını, 'farklı olan'a karşı bir silah gibi kullanması bir paradoks değil mi sizce? 'Ya bizim değerlerimizi paylaşırsınız ya da...' hesabı".

Mesela Kürtçe eğitim talebinin etkisini azaltan neden, bunun Batılılar tarafından Türkiye'ye müdahale için bir araç ya da silah olarak kullanılıyor oluşudur.

Böylece, hukuk ve ahlâk açısından makul görünen bir talep, samimiyetsizlik ve istismar şaibesi altında kalıyor.

İstismar olgusunu Batılılar'ın çifte standartları da ispatlamaktadır.

Chomsky bunu şöyle dile getirir:

> "Aydın Avrupa; zulmü, vahşeti, barbarlığı; hedefinin iyi seçilmiş olması ve nişan tahtasının ortasında kendine düşman bildiklerinin bulunması durumunda akıl almaz bir hoşgörü ile karşılamaktadır." (***A.g.e***., s. 36.)

*

Avrupa, bir yandan milliyetçiliği aşarak daha büyük bir birlik oluşturmaya çalışıyor, öte yandan da, Kürtler gibi topluluklara milliyetçilik ihraç ediyor.

Buna karşılık, Türkiye'yi yönetenlerin açmazı şurada: Kürt milliyetçiliğine set çekmeye çalışırken hareket noktaları devlet milliyetçiliği.

Bu, soruna ahlâkî bir boyut ekliyor.

Çünkü Konfüçyüs'ten Batılı filozoflara kadar herkesin üzerinde ittifak ettiği temel ahlâkî ilke, insanın kendisi için istediğini başkası için de istemesi, kendisi için istemediğini başkası için de istememesidir. Benim milliyetçiliğim iyi, başkasınınki kötü olamaz.

*

Millet bir "olgu"dur, "**değer**" değil; diller de öyledir, olgudur, değer değil.

Arapça, ***Kur'an***'ın dilidir; ama bu dili konuşuyor olmak Ebu Cehil ile Ebu Leheb'e hiçbir şey kazandırmadı.

Milliyetçilik, millet olgusunu değere dönüştürme çabasıdır, ama mahiyeti itibariyle hiçbir zaman evrensel bir değer haline gelemez.

Adalet evrensel bir değerdir; adil olan kişi bir **Ermeni** de olsa, saygı duyarız. Ermeniler'in bugün sorunu, Türk-Ermeni olayları konusunda adil bir tavır sergileyememeleri, meseleye hep tek taraflı bakmalarıdır.

Buna karşılık, milliyetçi olduğu için bir Ermeni'ye saygı duymamız beklenemez. O halde, onun da bizim milliyetçiliğimize saygı duymasını isteme hakkımız olamaz.

*

İnsanlar ancak, kendi çabalarıyla kazandıkları haslet ve özelliklerle gerçek bir değer kazanabilirler.

Hiç kimse çaba sarf ederek Türk veya Kürt doğmaz. Fakat ancak bir çaba sarf ederek adil, bilgili ve ahlâklı hale gelebilir.

İşte ancak böylesi nitelikler insana bir değer kazandırır.

Martin Buber, her milliyetçiliğin büyük bir umutla başladığını ve sonunda kutsallaştırılmış bir bencillik haline geldiğini söyler. (Bkz. Roger Garaudy, ***İsrail: Mitler ve Terör***, çev. Cemal Aydın, 2. b., İstanbul: Pınar Yayınları, 1996, s. 21.)

Kollektif bencillik ferdî bencillikten daha az kötü değildir. Kitlesel enaniyet ve kibir, ferdî enaniyet ve kibirden daha büyük bir değer taşımaz.

Hayatta ekme-biçme yasası vardır. Milliyetçilik ekerseniz, milliyetçilik biçersiniz.

Ne yazık ki bugün Kürt milliyetçileri, kendi tutumlarını, Türkiye'yi yönetmiş insanların yürüttüğü milliyetçi politikalarla meşrulaştırıyorlar.

*

Milliyetçilik ancak "**sıla-i rahim**" anlamında düşünüldüğünde olumlu bir anlam taşır.

Burada ölçü şudur: Kimse mensubu bulunduğu milletin iyiliğini düşündüğü için kınanamaz, hatta bu övgüye değer bir tutumdur; ama bu, yanlışta ve haksızlıkta da kendi kavmini savunma biçimini almamalıdır.

Milliyetçilik bir ahlâk sistemi veya değerler bütünü değildir, Guibernau'nun işaret ettiği gibi bir ideolojidir. (Montserrat Guibernau, ***Milliyetçilikler-20. Yüzyılda Ulusal Devlet ve Milliyetçilikler***, çev. Neşe Nur Domaniç, İstanbul: Sarmal Yayınevi, 1997, s. 112.)

Milliyetçilik fert veya toplum değil, devlet sorunudur. Bu anlamda milliyetçilikle millet arasında genellikle bir kopma vardır.

Kürtler, Kürt milliyetçiliğinin palazlandırılması çabalarından büyük zarar gördü. Türkiye'deki Kürtler'in bir devlete ihtiyacı yok, zaten bir devletin vatandaşı durumundalar.

Ama bir Kürdistan kurulması arzusu içinde olanların Kürt milliyetçiliğine ihtiyacı var.

*

Her milliyetçilik, bir devlet kurma amacına matuftur, milliyetçiliğin uluslararası alanda veya gündelik yaşamda bunun dışında bir işlevi yoktur.

Wallerstein şöyle der:

> "... modern dünyanın tarihine sistematik bir bakış, bu konudaki yaygın mitin tersine, devletin hemen hemen her örnekte ulustan sonra değil, önce geldiğini gösterir."
>
> (Immanuel Wallerstein, "Halklığın İnşası: Irkçılık, Milliyetçilik ve Etniklik", ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, ed. E. Balibar ve I. Wallerstein, çev. Nazlı Ökten, İstanbul: Metis Yayınları, 2. b., 1995, s. 103.)

Devlet, kendini din ile ya da komünizmle meşrulaştırmıyorsa, milliyetçiliğe dayanacaktır. Milliyetçilik konusunda yaptığı çalışmalarla ün kazanan Kohn'a göre, bir yandan milliyetçilik ulus-devlete ihtiyaç duyarken, diğer yandan da ulus-devletin oluşturulması milliyetçiliği güçlendirir. Devamlı bir karşılıklı bağımlılık ve etkileşim görülür. (Hans Kohn, ***The Idea of Nationalism***, Toronto: Collier Books, 1969, s. 19.)

Güneydoğulular'a Kürtçe eğitim aklını Batılılar'ın verdiği doğrudur. Hayes'in şu ifadesi bunun nedenini açıklar:

> "Ancak yoğun ve kapsamlı bir eğitim süreci sayesindedir ki, mahalli bir insan grubu bütüncül milliyetlerinden tam anlamıyla haberdar olacak ve en yüksek sadakatini ona duyacaktır."

> (Carlton J. H. Hayes, ***Milliyetçilik: Bir Din***, çev. Murat Çiftkaya, İstanbul: İz Yayıncılık, 1995, s. 25.)

Wallerstein, milliyetçiliğin çağımızda dinin yerini aldığını savunur:

> “Çağdaş dünyada ırk, tek uluslararası statü grubu kategorisidir. En azından MS. 8. yüzyıldan beri bu rolü oynayan dinin yerini almıştır.”
>
> (Immanuel Wallerstein, “Bağımsızlık Sonrası Siyah Afrika’da Toplumsal Çatışma: Yeniden Değerlendirilen Irk ve Statü Grubu Kavramları”, ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, s. 252.)

Hayes’e göre de, çağımızda milliyetçilik bir din halini almıştır*:*

> “Kitleler, Hristiyanlığın tarihi inanç ve uygulamasından soğudukça, onun yerine, entellektüeller tarafından kendilerine sunulan, en gözdeleri de komünizm ve milliyetçilik olan diğer cazip ikamelere meyletti.” (***A.g.e***., s. 32.)
>
> “İnsanoğlunun din duygusu ... çağdaş kömünizmde ve özellikle de modern milliyetçilikte tezahür etmektedir.” (***A.g.e***., s. 36.)

*

Hayes, milliyetçiliğin dinlerde olduğu gibi kendi ayin ve ritüellerini geliştirdiğini belirtir.

Marşlar, milliyetçiliğin ilahileridir.

Mitinglerde yüksek sesle tekrarlanan sloganlar da milliyetçilik dininin sesli dua ve zikirlerini oluşturur.

Ulusal bayramlar, dinî bayramların alternatifi olma işlevini üstlenmiştir.

Millî kahramanlar, milliyetçiliğin peygamberleri ve velileri/azizleri olarak arz-ı endam ederler.

Okullarda ve resmî kurumlarda sürekli tekrarlanan ulusal antlar dinlerdeki ayinlerin seküler biçimidir.

Ulusal kahramanların mezarları da dinlerdeki kutsal ziyaret yerlerinin, türbe ve yatırların bir benzeri durumundadır...

*

Aslına bakılırsa, "Ne mutlu Türk'üm diyene!" sözü de, dinlere özgü bir anlayışı yansıtmaktadır.

Çünkü, "Ne mutlu Türk olana!" denilmiyor.

Eğer bir Yahudi, Ermeni ya da Rum "Türk'üm" demekle Türk olabiliyorsa, Türk olmak, müslüman olmak gibi bir dinî işlem haline gelmiş olur.

"Kendini Türk hisseden herkes Türk'tür" şeklindeki görüş de aynı anlayışı yansıtır.

*

Milliyetçilik ulus-devletlerin (millî devlet) hem varlık gerekçesi, hem de en zayıf tarafıdır.

Bir yandan devletin üniterliği adına milliyetçi politikalar benimsenirken, öbür yandan aynı milliyetçilik karşı-milliyetçiliklerin meşruiyet kaynağı haline gelmektedir..

Birlik ve beraberlik için ben kendi milliyetçiliğimden vazgeçemezken, başkasından bunu nasıl bekleyebilirim?!..

Birlik ve beraberlik milliyetçilikten daha üstün bir amaçsa, neden önce milliyetçilikten ben kendim vazgeçmiyorum?!

Bu, ulus-devletlerin temel çelişkisidir ve milliyetçilik bu sorunun çözümü için hiçbir imkan sunmamaktadır.

Milliyetçilik dinin yerini aldı, ama boşluğunu dolduramıyor.

MİLLİYETÇİLİK NEDEN SAVUNULMAMALIDIR?

Sürekli anlatmaya çalıştığımız bir gerçek var: Kullandığımız araçlar, varacağımız hedefi de belirler.

Bir gemideysek, varacağımız yer bir limandır, otobüs terminali değil.

Kavramlar da bu şekilde varacakları sonucu kendi içlerinde taşırlar.

"... kavramlar nötr 'aletler' değildir" der Peter Burke, *"Bunlar çoğunlukla, dikkatle irdelenmesi gereken varsayım paketleri içinde gelir.... kavramların -en hafif bir deyişle- kültür-bağlı olmaları son derece yüksek bir olasılık taşır."*

Milliyetçiliği savunmaya başladığınız anda, kendi milletinizin herşeyin '**ölçü**'sü olarak kabul edilmesi gerektiği ön kabulü de kendiliğinden dünya görüşünüze nüfuz etmeye başlar.

Bernstein'ın ifadesiyle, *"kullanılan dil, diğer insanlar üzerinde kontrol sağlama isteğini de yansıtır"*. Kullanılan kavramlar hiçbir zaman yansız/tarafsız değildir; milliyetçilik kavramını kullanmaya başladığınız anda, başkalarını '**müslüman**' ya da '**takvalı/mütteki**' olmalarına göre değil, soy-soplarına göre tasnif etme yönünde bir anlayışı da benimsemiş olursunuz.

Ya da şöyle söyleyelim, müslümanlık ve takva bahsinde esamesi okunmayan, gerçek 'değer'lerden yoksun kişiler artık, milliyetçilik kavramı etrafında sizi bile yargılamaya başlar.

Artık takva değil, milletinize olan bağlılık (daha doğrusu hamaset edebiyatı, millete bağlılık gösterişçiliği ve riyakârlığı) temel ölçüt haline gelmiştir.

Poulantzas'ın şu tesbiti meselenin özüne parmak basmaktadır:

> "… kavramlar ve düşünceler hiçbir zaman masum değildir ve hasmı cevaplarken onun kavramlarını kullanmakla, kişi bunları yasallaştırmış ve süregelmelerine izin vermiş olur. Her düşünce veya kavram, yalnızca onun temelini oluşturan tüm teorik sorunsal içinde anlamlıdır."

Bir başka ifadeyle, muhatabının kavramlarını kullananlar, onların geçerliliğini kabullenmiş olurlar.

O kavramlar, kendi '**teorik çerçeveleri**' içinde bir anlam taşıdıkları için, sözkonusu teorik çerçeveler (ya da dünya görüşleri) de eninde sonunda benimsenilir hale gelir. (Bu söylediklerimiz üzerinde, kendilerini **'şeratçi liberal**' olarak tanmlayanların da düşünmesinde fayda var.).

*

Yani, **milliyetçilik ve bozkurt kavramını kullanarak, bir 'bozkurtçu Mehmet Dönmez'le başetmeniz mümkün değildir.**

Ona ancak, farklı bir kavramsal çerçeve ile, **eşref-i mahlukat** gibi kavramların geçerlilik kazandığı farklı bir paradigma ile cevap verebilirsiniz.

Bütün bunlar, milliyetçilik adı altında savunulan görüşlerin **tamamının** yanlış olduğunu göstermeye yetmez elbette. Ama, birtakım doğruların bu ad altında savunulması, onların milliyetçiliğin **tekelinde** oldukları kanaatine yol açabilir.

Ayrıca, bilim adamlarının aksine, kalabalıklar bir fikri savunurken **aşırılaşma** eğilimi içine girer, "vur" deyince "öldür" anlarlar.

Bir bilim adamanın savunduğu **görece/izafî doğrular**, kimi zaman, ondan etkilenen kalabalıklar elinde büyük bir yanlışa dönüşebilir.

*

Asıl önemlisi, birtakım doğruları milliyetçilik kavramına hapsetmek, **Anadolu milliyetçiliği**, **müsbet milliyetçilik** vs. gibi kavramlar üretmek, milliyetçilik kavramı ya da akımını üreten uygarlığı (Batı'yı), istemeden de olsa, yüceltmek ve taklit etmek anlamına da gelebilir.

Irkçılık anlamında milliyetçiliğin ***Kur'an***'da tasvip edilmediği, hatta tam aksinin istendiği kesindir:

> "Allah'a ve ahiret gününe iman eden hiçbir kavim (topluluk) bulamazsın ki, Allah'a ve elçisine başkaldıran kimselerle bir sevgi (ve dostluk) bağı kurmuş olsunlar; bunlar, ister babaları, ister çocukları, ister kardeşleri, isterse kendi **aşiretleri (soyları)** olsun. Onlar, öyle kimselerdir ki, (Allah) kalplerine imanı yazmış ve onları Kendinden bir ruh ile desteklemiştir. Onları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacaktır; orda süresiz olarak kalacaklardır. Allah, onlardan razı olmuş, onlar da O'ndan razı olmuşlardır. İşte onlar, Allah'ın fırkasıdır. Dikkat edin; şüphesiz Allah'ın fırkası olanlar, felah (umutlarını gerçekleştirip kurtuluş) bulanların ta kendileridir." (Ali Bulaç, ***Kur'an Meali***, Mücadele, 58/22.)

Görüldüğü gibi, **aşiret (millet, ırk) bağı, sevgi ve dayanışma için yeterli bir neden olarak kabul edilmemektedir.**

Bir başka ayetin meali şöyle:

> "De ki: Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, **aşîretiniz**, kazandığınız mallar, kesâda uğramasından korktuğunuz ticâret, hoşlandığınız meskenler; size Allah'tan, Resûlü'nden ve Allah yolunda cihâd etmekten daha sevgili ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah, fâsıklar gürûhunu hidâyete erdirmez." (Tevbe, 9/24)

"**Ben milliyetçiyim**" diyen bir adamın ***Kur'an-ı Kerim*** ve İslâm karşısındaki durumuna gelince, böylelerinin durumu, milliyetçilikten ne anladıklarına göre

farklılık gösterse de, ***Kur'an-ı Kerim***'in istediği şey, onların böyle konuşmaları değildir:

> "**Allah'a davet** eden, **salih amel** işleyen ve: 'Ben gerçekten **müslümanlardanım**' diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?" (Fussilet, 41/33)

Evet, mesele budur: Allah'a (Allah'ın emir ve yasaklarına, Şeriat'e) davet etmek, salih amel işlemek (Şeriat'e uymak) ve 'Milliyim, yerliyim' edebiyatı ile **derin ve yüzeysel devlet erkânına biat** etmek yerine 'Ben gerçekten müslümanlardanım, **Şeriat'e aykırı herşey ayağımın altındadır**' diyebilmek..

ERDOĞAN'IN "TEK MİLLET"İ, (İSLAM'A GÖRE) MİLLET DEĞİL KAVİMDİR

Muhammed Hamidullah şunları söylemektedir:

> "[Araplar tarafından] Vatandaşların hepsine birden **cemâ'a (cemâ'at)** deniyordu. Resulullah, **diğer bütün insanlardan ayrı ve müstakil** bir niteliğe sahip olmak üzere kendi müntesiplerinin **hepsini birden** ifade etmek üzere bu ıstılahı [terimi] aynen kullandı. (Memleketin diğer bütün sakinleri gibi Bahreyn sultanını da Cemâ'at'a girmeğe davet eden mektubuna bakınız.)
>
> ***"Kur'an-ı Kerîm*** başka iki ıstılah kullanmaktadır: **Millet** ve **kavm**. Bunlardan ilki [millet], daha ziyade "**dinsiz ve imansızların hariç tutulduğu dinî bir cemâat**" manasını ifade eder; Kavm, "**dinle alakası olmayanları da** içine almak ve **bütün bir halkı** ihtiva etmek üzere" çok daha geniş bir manaya sahiptir."
>
> (Muhammed Hamidullah, ***İslâm Peygamberi***, C. 2, çev. Salih Tuğ, Ankara: *Yeni Şafak*, 2003, s. 849.)

Türkiye'de gerçekleştirilen **adı konulmamış "dinde reform"** ile birlikte **"din dili/ıstılahatı/terminolojisi" laikleştirilmiş**, kavramların içi boşaltılmıştır.

Halka doğrudan **dinsizlik/küfür dili** ile hitap edilmemiş, onların benimsedikleri **kavramların bizzat kendileri dinsizleştirilmiş**, dinsiz bir anlama sahip hale getirilmişlerdir.

İşte **millet**, bunların başında gelmektedir.

“**Tek millet**” diye yeri göğü inleten **Erdoğan**, bu “tek millet”e Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı ateist, hristiyan, yahudi, satanist ve şamanistlerin de dahil olduğunu söylüyor. Eğer tutarlı olsa, “**tek kavim**” demesi gerekir.

Tabiî bu **Müslümanlığın yerine “yer/vatan” putunu oturtan** “millet” tanımı, beraberinde “**yerlilik**” anlamına gelen, “milletin asıl anlamıyla ilgisiz, **dinsiz bir millîlik**” illüzyonu ya da aldatmacasını da beraberinde getiriyor.
Oysa **millet** kelimesi yerine **kavim** kelimesini, **millî** kavramı yerine de sadece **“yerli”** kelimesini kullanmalıdırlar.

Böylece, Türkler’in Anadolu’ya gelmesinden önce bu topraklarda yaşamış olan Ermeni ve Rumlar’ın hâlâ aramızda yaşayan torunlarına da “**Siz bizden daha yerlisiniz**, ne mübareksiniz!” diyerek “yağ” çekme imkânına da kavuşacaklardır.

*

Millet de, kavim de Arapça kelimeler, peki neden dürüstçe kavim kelimesini kullanmıyorlar da “müslüman millet”i aldatmak için “millet” tabirine yanlış anlam yüklüyorlar?

Şu ayet-i kerîmeden onlar acaba ne anlıyorlar:

> “Ey Resûl! Kalpleri iman etmediği halde ağızlarıyle ‘inandık’ diyen kimselerden ve yahudilerden küfür içinde koşuşanlar(ın hali) seni üzmesin. Onlar durmadan yalana kulak verirler, ve sana gelmeyen (bazı) kimselere kulak verirler; **kelimeleri yerlerinden kaydırıp değiştirirler**. ‘Eğer size şu verilirse hemen alın, o verilmezse sakının!’ derler. Allah bir kimseyi şaşkınlığa (fitneye) düşürmek isterse, sen Allah’a karşı, onun lehine hiçbir şey yapamazsın. Onlar, Allah’ın kalplerini temizlemek istemediği kimselerdir. Onlar için dünyada rezillik vardır ve (yine) ahirette onlara mahsus büyük bir azap vardır.” (***Diyanet Vakfı Meali,*** Maide, 5/41)]

TAKLİT MİLLİYETÇİLİK

Zakir Kadiri Ugan'ın "***Mukaddime***" tercümesine göre, İbn Haldun şunu söyler: "**Geçmişler geleceğe, suyun suya benzemesinden daha ziyade birbirine benzer**." (İbn Haldun, ***Mukaddime***, C. 1, çev. Zakir Kadirî Ugan, İstanbul 1990, s. 20.)

Uludağ, aynı ifadeyi şu şekilde tercüme etmiş: "Suyun suya benzemesinden daha çok geçmiş geleceğe ve hale benzer." (***Mukaddime***, C. 1, çev. Süleyman Uludağ, 2. b., İstanbul 1998, s. 210.)

Birbirine benzeyen şey, bir milletin geçmişiyle geleceği değildir, değişik milletlerin farklı zamanlardaki yükseliş ve çöküşleri birbirine benzer. İbn Haldun bu noktaya şöyle dikkat çeker:

> "Çağların değişmesi ve günlerin geçmesi ile millet ve kavimlerin hallerinin de değişeceği hususunun dikkatten kaçması tarihte vaki olan gizli hatalardandır." (***A.g.e.***, C. 1, çev. Uludağ, s. 241.)

Sultan Abdülhamid de, "Tarih değil, hatalar tekerrür eder" derken, aynı gerçeğe işaret etmektedir.

*

Milletlerin çöküşü daha çok, kolektif kimliğin zımnî bir şekilde reddi anlamına gelen taklit ya da kopyacılık ile kendisini gösterir.

İbn Haldun bu konuda şunları söyler:

> "Nefis ve kalp daima kendi kavimlerine galebe çalmış ve kendi kavmine boyun eğdirmiş olanların olgunluk ve üstünlüklerine inanır. Bu da, kendisinin ona boyun eğmesinin tabiî sebeplerden değil, kendisini yenen

> kimsenin kemal ve fazilet sahibi olmasından ileri gelmiş olduğu inancında olmasından ve hususta yanılmasından ileri gelir. Yenilen kimse buna inandıktan sonra, bütün iş ve hareketlerinde kendini yeneni örnek edinir ve ona benzemeye çalışır. Yahut kendisine üstün gelen kimsenin galebesinin asabiyetten, şecaat ve kuvvetten ileri gelmeyip, onun alıştığı adet, mezhep (ideoloji) ve mesleğinden (yolundan) ileri geldiği vehmine kapılır, bunu da galebesinin sebepleri ile karıştırır. İşte bu gibi sebeplerden dolayı yenilgiye uğrayan kimse giyim ve kuşam, hayvana binmek (ulaşım araçları), silahlanmak ve bütün diğer hal ve işlerinde kendisini yeneni örnek edinir. Bütün etraf ve ülkelere baktığında, ahalisinin çoğunlukla, kendilerini koruyanların ve hükümet askerinin (bürokrat ve memurlarının) giyim ve kuşamını kendilerine örnek edinmiş olduklarını görürsün. Çünkü onlar kendilerine galebe çalmıştır. Bir kavim diğer bir kavimle komşu olup, o kavim komşusu olan diğer kavimden üstün ise, büyük ölçüde üstün olan kavme benzeme ve o kavmi örnek edinme hali görülür. Bu, çağımızda Endülüs'te de gözükmektedir. Bu ülkedeki Müslümanlar, kendilerine galebe çalmakta olan Galleri kendileri için örnek edinir, giyim ve kuşamları, birçok adet ve halleri itibariyle onlara benzemeye çalışır, onlar gibi duvarlarına ve su havuzlarının ve evlerinin duvarlarına resim ve heykeller çizer ve korlar. Bunları gören, bu hallerin istila belgesi olduğunu hikmet gözü ile görebilir." (***A.g.e.***, C. 1, çev. Ugan, s. 375, 376.)

Bugün hikmet gözü ile Türkiye'ye bakınca acaba ne görüyoruz?..

Günümüzde "millet" kelimesine yüklediğimiz anlam bile Batı'dan aktarma. Milliyetçilik de bir taklitten ibaret.

Mesela **Yusuf Akçura**, Paris'te **Albert Sorel** gibi isimlerden etkilenerek milliyetçiliğe umut bağlamıştı. 1911 yılında yazdığı şu satırlar düşündürücüdür:

> "Vatan ve milliyet idealini biz mekteplerimizden değil, tesadüfen elimize geçen ecnebi kitaplardan, yahut etrafımızda, içimizde yasayan yabancı milletlerin faaliyetlerinden öğrendik. Şu söylediklerim acı ise bile hakikat değil midir?"

Hakikat olduğu doğrudur. Milliyetçiliğin gayrimillî olduğunu gösteren bir itiraf olması itibariyle acıdır da.

"Millîliğe" verdiği önem, bir bumerang gibi milliyetçiliğin bizzat kendisini vurmakta, taklit bir hareket, gayrimillî bir akım oluşunu sorun haline getirmektedir.

*

Toynbee, taklitçiliğimizin (ya da gayrimillîliğimizin) boyutlarını şöyle sergiler: "... Türk 'Herodian'ları, Batılı bir milletin veya devletin kopyasını Türkiye'de üretmeye çalışıyorlar." (Arnold Toynbee, ***Medeniyet Yargılanıyor***, Yeryüzü Yayınları, İstanbul 1980, s. 189.)

Böylece Türkiye'de, Selçuklu ve Osmanlı'nın yaşattığı şuur, yani "tarihteki şuur" (ümmet şuuru) terk edilmiş, onu yok sayan bir "tarih şuuru" geliştirilmeye çalışılmıştır.

"Müslümanlıkla yoğrulan yurt"ta bazılarının "yahudi dostu" haline gelmesi bunun sonucudur.

*

Bütün bunlar, milliyetçilik adı altında savunulan görüşlerin tamamının yanlış olduğunu göstermeye yetmez elbette.

Ama, birtakım doğruların bu ad altında savunulması, onların milliyetçiliğin tekelinde oldukları kanaatine yol açabilir.

Ayrıca, münevverlerin aksine, kalabalıklar bir fikri savunurken aşırılaşma eğilimi içine girer, “vur” deyince “öldür” anlarlar. Bir entelektüelin savunduğu doğrular, kimi zaman, ondan etkilenen kalabalıklar elinde büyük bir yanlışa dönüşür.

Asıl önemlisi, birtakım doğruları milliyetçilik kavramına hapsetmek, bu kavramı ya da akımı üreten uygarlığı, istemeden de olsa, yüceltmek ve taklit etmekten başka bir anlama gelmeyecektir.

İşte tam da bu taklitçilik olgusu, İbn Haldun’un işaret ettiği şekilde, milletin geleceğini tahrip etmekte, ufkumuzu karartmaktadır.

MİLLİYETÇİLİK: SOYUNA SOPUNA TAPMA İLKEL İDEOLOJİSİ

Gaston Bouthoul, milliyetçilik hakkında şunları söylemektedir:

> "… [Milliyetçilik] Daha [Hristiyanlık'taki] Reform sırasında Ökümenik **[evrensel] Kilise**'ye karşı bir tepki olarak belirmiş, ve ayinlerinde zamanın bilim dili olan **Latince yerine** mahallî [yerel, ulusal] diyelekleri [dilleri], kozmopolit [farklı uluslardan] bir rahipler aristokrasisi yerine de millî bir hiyerarşiyi kullanan **millî kilise**lerin kurulmasiyle sonuçlanmıştı."

Türkiye'de ezanın Türkçe okunması, ibadet dilinin Türkçeleştirilmek istenmesi de aynı **reformist/protestan** anlayışın sonucudur ve hareket noktası milliyetçilik/ırkçılıktır.

Bu proje fazla tutmadı, onun için şimdilerde **Matüridîlik-Hanefîlik istismarı ve çarpıtması** üzerinden **"şapkalı-Kemalist" bir "Türk İslamı"** icad etme projesi devrede.

Bouthoul'un açıklamalarına dönelim:

> "… Geleneksel olarak krallar sadakat andı [bağlılık yemini, biat] ve cizye [vergi] ile yetiniyorlardı. Milliyetleri ne olursa olsun herkes, eşit olarak, kralın uyruğu idi. Onun içindir ki, **Vico**'nun da, **Mostesquieu**'nün de anlattıkları gibi genel olarak 'kralî' savaşların, **millî savaşlara** göre, başka türlü iyi bir yanları vardı. … Örneğin, … Roma tarafından fethedilen yerler halkının kaderi bir düşünülsün. Nitekim, **Amerikan** bağımsızlığı da **Kızılderililer** için zararlı olmuştur: Bunlar, İngiltere hükümdarının uyrukluğu durumundan -kendilerinin yok edilmesine imkân veren- **belirsiz bir statü**ye geçmişlerdir."

Bu noktada Osmanlı Devleti ile Türkiye Cumhuriyeti arasındaki farklılıkları da hatırlamak yararlı olabilir.

Şu ifadeler de Bouthoul'e ait:

> "… **kendine hayranlık** bütün milliyetçiliklerin benzer yönüdür. … **kutsal olan kendi toprağının** …
>
> "… Milliyetçiliğin bütün siyasî rejimler için **'aşağılık, saldırganlık duygularını ve her türlü istekleri'** dışarıya [yabancı devlet ve toplumlara] doğru çevirmek gibi harikulade bir faydası vardır. Onun için bütün rejimler bununla çok iyi anlaşırlar.
>
> "**Maurres**'ya göre milliyetçilik … ulusun **'kutsal bencilliği**'ni [kutsallaştırılmış narsisizmini] daha iyi değerlendirecek durumdadır.
>
> "… Gözlerini geçmişlerine çevirmiş olan bu milletler, bıkıp usanmadan eski takazalarını, modası geçmiş toprak isteklerini, ölmüş zaferlerin saldırgan anılarını sayıklayıp dururlar. **Paul Valéry,** *"Tarihini unutamadığı için Avrupa, egemenliğini kaybedecek ve -tarihi bilmediği için onu bir kalemde silip atacak olan- bir Amerikan Komisyonuna benzer şey tarafından yönetilecek hale gelmiştir"* der.
>
> "… milliyetçilik doktrini –o zamana dek, sadece halkın değişik ve başka [farklı, yabancı] şeylere beslediği ilkel [içgüdüsel] düşmanlık duygusunun bir tepkisi olan– yabancı düşmanlığını, siyasî doktrin mertebesine yükseltmiştir. Böylece bu [farklı] **azınlıklar millî birlik ve bütünlüğü tehdit edici birer unsur olarak daha kuvvetlilerin öç alma duygularına maruz bırakılmıştır**. … sonucu, millî azınlıkların **yok edilmesi ya da sürgüne gönderilmesi** olmuştur. …
>
> "… bütün milletlerin ve bütün siyasî rejimlerin aynı milliyetçi davranışı açığa vurdukları görülmektedir. Bu davranışlar ardı arkası

gelmeyen **kendine saygı, kendine hayranlık gösterilerine** yol açmakta, bunların yanısıra öteki milletlere karşı gıpta, güvensizlik ya da **küçümserlik duyguları** bulunmaktadır.

"… Böyle bir hava içinde **yabancı** sözü, **düşman ya da casus**'la aynı anlama gelmektedir. Böyle bir politik iklim … modern Devletlerin politik hayatında **milliyetçiliğin, tıpkı bir içgüdü gibi kör bir kuvvete ve fark gütmezliğe sahip olduğunu** gösterir mahiyettedir. Canlılar da içgüdüleri [akılla değil içgüdüleriyle hareket etmeleri] yüzünden yokolurlar zaten."

(Kaynak: Gaston Bouthoul, "1914'ten Sonraki Siyasî Doktrinler", Gaetano Mosca, ***Siyasî Doktrinler Tarihi*** içinde, çev. Semih Tiryakioğlu, 2. b., İstanbul: Varlık Y., 1968, s. 297-304.)

TÜRK MÜSLÜMANLIĞI DEĞİL, TÜRKLER'İN MÜSLÜMANLIĞI

Son zamanlarda Avrupa'da bir "**Avrupa İslamı**" icat edilmeye çalışıldığı biliniyor.

Bunun alt başlıkları da var: **Alman İslamı, Fransa İslamı** vs..

Yine Çin de bir **Çin İslamı** icat etmiş durumda.

Hepsinin ortak özelliği "**Devlet İslamı**" niteliği taşıyor olmaları.

Yani **Siyasal** İslam..

Siyasal boyutu da olan İslam değil, siyasal boyutu kırpılarak halihazırdaki siyasetin emrine verilmiş İslam.. Siyasetin emrindeki İslam anlamında Siyasal İslam.

Avrupa Birliği'ni de ABD benzeri bir devlet kabul edersek Avrupa İslamı'nı da aynı torbaya koymak gerekiyor.

Muhtemelen bütün bu icatçılar, Türkiye'deki Türk İslamı ya da Türk Müslümanlığı dalaveresinden ilham almış durumdalar.

*

Türk İslamı ya da Türk Müslümanlığı'na benzer bir "devlet İslamı" oluşturma yönündeki ilk çabalar Abbasiler'e kadar uzanır*:*

> "... Halife el-Memun (813-833) ve halefleri devletin resmi doktrini olarak Mutezile olarak tanınan dini ekolün doktrinini benimsetmeye çalıştılar ve diğer öğretilerin taraftarlarına zulmettiler. Bu girişim başarısız oldu ve el-Mütevekkil (847-861) başkaldıran Türk askerlerine karşı popüler destek aradığı zaman Mutezile'den vazgeçti ve hatta onu bastırarak genel Sünni görüşü benimsemeye başladı. Sünnilik ve Sünni ulema, adaletli Sünni bir halife olduğu zaman dahi, doktrin konusunda hükümdarın, kendilerine

istediğini kabul ettirme çabasına direnecek ve bunun üstesinden gelecek kadar güçlüydü. Devletçi İslam çabası başarısız kaldı ve bir daha tekrarlanmadı. El-Mütevekkil'den sonra Abbasiler en azından resmen en koyu dindarlığı kabul ettiler ve bir daha hiçbir hanedan açıkça İslam dini kurumuna doktrin dikte ettirmeye kalkışmadı."

(Bernard Lewis***, Ortadoğu***, çev. Mehmet Harmancı, İstanbul 1996, s. 62.)

Demek ki, Sünnilik ve Sünni ulema, bir İslam devletinde ve Sünni bir halife iş başındayken bile, doktrin konusunda hükümdarın, yani siyasal iktidarın taleplerine boyun eğmemiştir. Abbasiler gibi bir "İslam devleti"nde bile, **"Devletçi İslam"** çabası başarısız kalmıştır.

*

Şimdi gelelim Türkiye'ye.

Türkiye, Abbasi İmparatorluğu gibi bir İslam devleti mi?

Hayır!

Türkiye laik (siyasal dinsiz) bir devlet.

Durum böyleyken, Türkiye'de siyasetçiler (mesela **Bülent Ecevit**, mesela **Recep Tayyip Erdoğan**) Türkiye'nin, kendine özgü bir İslam yorumu ve uygulaması bulunduğunu, bunun kanıtlandığını söyleyebildiler.

Yani Türkiye, demokratik, laik ve çağdaş bir İslam uygulaması ortaya koymuş oluyor.

Sözü edilen şey, İslamî bir demokrasi, laiklik ve çağdaşlık bile değil.

*

Türk Müslümanlığı değil fakat Türkler'in Müslümanlığı, B. Lewis'e göre bir zamanlar şöyleydi:

> "... Türkler, Arap ve İranlılar'ın hiç yapmadıkları bir şeyi yaparak milli kimliklerini İslamiyet'e gömdüler. Araplar'ın putperest Arabistan'ın kahramanlık günleri anılarının ya da İranlılar'ın eski İran'ın geçmiş zaferlerinden gurur duymalarının Türkler'de bir benzeri yoktur. Birkaç folk şiiri dışında İslamiyet öncesi Türk geçmişinin uygarlıkları, devletleri, dinleri ve edebiyatı silinmiş ve unutulmuştu. Batılılar için olduğu kadar Türkler için de Türk adı Müslüman'la eşdeğer olmuştu. Türkler'in İslamiyet'e sadakatlerinin gerçekliği ve ciddiliği başka hiçbir halkta görülmez." (***A.g.e.***, s. 70.)

Tabiî bu tespit, Osmanlı ve daha öncesi için geçerli.

Zaten Bernard Lewis bu ifadeleri eski Türk devletleri için kullanıyor.

Bugün İslamiyet'e sadakatten söz etmek ancak bir vicdan meselesidir, bunu Lewis'in işaret ettiği şekilde iç ve dış politika açısından ileri sürmek, laikliğin ayaklar altına alınıp çiğnenmesi olarak yorumlanabilir.

Lewis'i izlemeye devam edelim:

> "... Bütün bunları mümkün kılan Türkler'in askeri güçleri, politik tutarlılıkları ve dini ciddiyetleri İslam dünyasına kafirle karşılaşıp onu yenecek gücü, Anadolu'yu İslamiyet için fetih gücünü, Batı Hıristiyan dünyasının saldırılarını püskürtecek gücü vermiştir."(***A.g.e.***, s. 74.)

İslamiyet için Anadolu'yu fetih gücünü ve Batı Hıristiyan dünyasının saldırılarını püskürtecek gücü bize veren politik tutarlılığımız ve dinî ciddiyetimizden acaba geriye ne kalmıştır?

Laiklikle Hristiyanlık ve Yahudiliği bağdaştırma, İslam’ı bağdaştıramama gibi bir politik tutarlılıktan (!) başka ne?!

MİLLİYETÇİLİĞİN GERÇEK İŞLEVİ VE İSLAMCILIĞA KARŞI YÜRÜTÜLEN HAÇLI SEFERİNİN YERLİ PİYONLARI

Milliyetçiliğin gerçek işlevinin anlaşılması bakımından, Prof. Asaf Hüseyin'in şu ifadeleri önem taşıyor:

> "İslamî siyasal kültürün dinamik temellerinden biri de ümmet kavramı idi. (…) sömürgeciler (…) milliyetçilik gibi batılı kavramların bu ülkelere girmesine yol açtılar. T. E. Lawrence gibileri, mesela, Araplar'ı Türkler'e karşı kışkırtmakta oldukça işe yaradı. Tam tersi olabilirdi oysa; Araplar'la Türkler arasındaki siyasî çıkar farkları değil, birliktelikler ön plana çıkabilirdi. Ama bu Ortadoğu'daki sömürgeci çıkarlara pek yaramazdı."
>
> (Asaf Hüseyin, ***Oryantalistler ve İslamiyatçılar***, çev. Bedirhan Muhib, 2. b., İstanbul: İnsan Yayınları, s. 22.)

Milliyetçilik, müslümanların Batı'ya karşı topyekün mücadele vermesini imkânsız hale getirirken, Araplar'ın Osmanlı'ya ihanetini "**millî bağımsızlık mücadelesi**" olarak sunuyordu.

Bugün milliyetçiliğin İslam ülkelerindeki işlevi, her devletin kendi iç sorunlarıyla boğuşur hale gelmesi ve bölünme riskinin sürekli bir tehdide dönüşmesinden başka bir şey değildir.

Mesela, Türkiye'nin önündeki en büyük sorun, Kürt milliyetçiliğidir.

Milliyetçiliğin bir başka işlevi daha varsa bu, dış müdahaleler için gerekli manivelayı sağlamasıdır.

Afganistan’da **Peştu** milliyetçiliği Özbek, Hazara ve Tacik milliyetçiliklerini kışkırtırken, aynı zamanda **ABD**’ye, müdahale için ihtiyaç duyduğu enstrümanı sunmuştur.

Irak’a müdahalede kullanılan araçlardan biri ise, Kuzey Irak’taki **Kürt** hareketiydi.

Türkiye’deki **PKK** hareketi de, Anadolu topraklarına müdahalenin gerekçesini hazırlamaktadır.

*

Geçmişte de **Turancılık**, Rusya’ya karşı uygun bir enstrümana ihtiyaç duyan **Almanya tarafından icat** edilmişti.

İlber Ortaylı şunları yazmaktadır:

> “Özellikle Balkan bozgunu ve Arnavutluk’un da devletten kopmasından sonra, yeni iktidar çevrelerinin ideolojisi giderek pantürkizm olmaya başladı. Avrupa’dan atılıp, gözlerini Uzak Asya’ya çeviren Osmanlı seçkinlerinin imdadına gene bazı Alman doğubilimcileri yetişti. Ernst Jaeck adlı bir fahrî profesör Almanya tarafından **pantürkizmin resmî yöneticiliğine teorisyen olarak** atananlardandı. (…) 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Türkçülük akımı aktif siyasal niteliği olmayan bir eylem biçimiydi. Oysa şimdi, **Alman güdümündeki** Osmanlı başkentinde, ülkeler fethine hazırlanan bir **pantürkizm modası** doğmuştu.”
>
> (İlber Ortaylı, ***Osmanlı İmparatorluğu’nda Alman Nüfuzu***, İstanbul 1998, s. 201-202.)

Pantürkizm ülkeler fethetmeye yetmedi, ama Erzurum’a kadar gelen **Rus ordusu içinde Türk subay ve askerler** bile vardı.

Turancılığa siyasal bir araç olarak Soğuk Savaş döneminde bir kez daha ihtiyaç duyulacaktı; Fakat artık Almanya'nın yerini ABD almıştı.

1989'da Sovyetler çökünce, Türkiye'de, Türkçülüğe değilse de, Pantürkizm'e duyulan ihtiyaç bitmiş oldu.

*

Ancak, ortadan kalkan bir ihtiyaç daha vardı: Türk milliyetçiliğinin sol karşıtlığı.

Artık milliyetçilik Türkiye'de de, Arap ülkelerinde olduğu gibi **solculaştırılabilirdi**. Milliyetçiliğin Yeni Dünya Düzeni'ne uygun bir işlev görebilmesi için bu gerekliydi.

Soğuk Savaş'ın bitiminden sonra gündeme gelen Yeni Dünya Düzeni'nin kendisine seçtiği düşman, hep söylendiği gibi, İslâm. İngiltere eski Başbakanı Margaret Thatcher'ın 12 Şubat 2002 tarihli ***The Guardian*** gazetesinde yayınlanan "**İslamcılık Yeni Bolşevizmdir**" başlıklı makalesi, Batı'nın bakış açısını açıkça ortaya koymaktadır.

Onlara göre, İslamcılık, yeni komünizmdir. Daha doğrusu yeni düşmandır.

Bu yüzden, İslamcılık bitirilmelidir.

*

Türkiye'de bugün, bir yandan İslamcılığa savaş açan, diğer taraftan milliyetçiliğe açık veya dolaylı destek veren tipler, gerçekte, (temsilci anlamında) Batı'nın acentaları/ajanlarıdır.

Bunların, bir yandan Batı'nın "**İslamcılığa karşı başlattıkları Haçlı seferi**"nin gönüllüleri olarak üzerlerine düşen her şeyi yaparken diğer taraftan da sözde "Batı'ya karşı **son kale** Türkiye" edebiyatı yapmaları, şaşkınlıklarından mı, yoksa sınırsız sahtekârlıklarından mı kaynaklanıyor?

Yeni Dünya Düzeni'nde Türk milliyetçiliği **solcu/laik** olabilir, ama İslamî nitelikte olamaz.

Devleti komünistleştirme ihtimali olmadığına göre, solculuğun İslam ülkelerindeki tek işlevi artık insanları **laikçileştirme** olabilir.

Bu, Türkiye'deki milliyetçiliğin (ulusalcılık ve/veya yerlilik adı altında) solculaştırılması, hatta **ateistleştirilmesi** çabalarının yöneldiği amacı gösterir.

Türkiye'nin milliyetçileri, solcuları, ve **İslamcılıktan istifa edip (Millî Görüş gömleğini çıkartarak) "muhafazakâr demokrasi"ye iman eden sulandırılmış/light mütedeyyinleri**, laikliği benimseme açısından aynı çizgideler.

MİLLİYETÇİLİĞİN MODASI

“Anne ve babanın önemi ve modası nasıl hiçbir zaman geçmezse, milliyetçiliğin önem ve modası da geçmeyecektir.”

Doç. Dr. Özcan Yeniçeri, “**Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik**” başlıklı makalesinde böyle diyordu.

Yazarın anlayamadığı nokta şu: Anne ve babaya önem vermek başka, anne ve babacılık yapmak başka şeydir. Allahu Teala c.c., insanların anne ve babalarına saygı ve sevgi göstermelerini emreder, onları yüceltmelerini, kutsal ilan etmelerini değil.

Kaldı ki, yukarıdaki cümlenin mantık açısından tutarlı olması için, “milliyetçilik” kelimesinin yerinde “millet”in bulunması gerekirdi: “Anne ve babanın önemi ve modası nasıl hiçbir zaman geçmezse, milletin önem ve modası da geçmeyecektir.”

*

Yazarın, “doçent” (sonradan prof.) unvanına biraz bol gelen hükümleri de yok değil:

> “Milliyetçilik birey olmanın, yabancı ölçütleri kaldırmanın, onurlu olmanın ve kendine saygı duymanın doğal sonucudur.”

Bu tür ifadeler soyut biçimde dile getirildiklerinde kulağa hoş gelirler ve yanlışlanamazlar.

Çünkü böylesi iddialar, aksiyomatik önermelerdir; doğrulukları kendilerinden menkuldür.

Ancak olgusal karşılıkları arandığında, somutlaştırıldıklarında doğru olup olmadıkları ortaya çıkar.

Mesela yukarıdaki ifadeyi şu şekilde müşahhaslaştırabiliriz: *"Devlet Bahçeli, birey olmayı başarmış, yabancı ölçütleri kaldırmış, onurlu ve kendine saygı duyan bir politikacıdır. Bunun doğal sonucu olarak da milliyetçidir."*

Bu ifadede, Bahçeli'nin yerine tanıdığınız herhangi bir milliyetçinin ismini koyabilirsiniz.

*

Yazara ait, aksiyom niteliğindeki bir başka hüküm şu:

> "Ortak kimlik, ortak heyecan, ortak kader ve bir topluma âidiyet duyma, özgürlüğün ilk şartıdır."

Aslında özgürlük, insan hayatında ortaklık kabul eden belki en son şeydir.

Yazarın bir diğer ifadesi şöyle:

> "Ancak kavramlar yalnız başına iyi veya kötü değildir, tarafsızdırlar. Kavramları iyi ve kötü yapan insanlar ve onların uygulamalarıdır." Doç. Yeniçeri aynı makalede şunu da söylüyor: "Aslında kavramlar ne göründükleri kadar mâsum, ne de gösterildikleri kadar günâhkârdırlar."

Birbiriyle çelişen bu iki hükümden acaba hangisi doğru?

Yazar, bir yandan milliyetçilikle "liberal demokrasi"ye (serbest piyasa ekonomisi ve demokrasi) özgü bir kavram olan "birey olma"yı bir arada anarken, diğer yandan da milliyetçilik adına demokrasi karşıtlığı yapmaktadır:

> "Öncelikle ekonomik bağımlılık yaratıp kuralları ve yasaları kendi menfaatleri doğrultusunda belirleyen sömürgeci güçlerin, ardından ülkenin

> yönetimi üzerinde doğrudan ya da dolaylı denetim kurmakta oldukları görülmektedir. Hedef; ülkenin yalnızca ekonomisini, yönetimini ve siyasî yapısını değil, kültürel yapısını da kendisine benzeterek farklılıkların sebep olacağı hareketleri etkisizleştirmektir. Burada kullanılan araçlar ‘pazar ekonomisi’ ve ‘demokrasi’ kavramları olmaktadır.”

Yazar, yeri geldiğinde özgürlükçü hale gelir:

> “Millet kavramının aşılması düşüncelerine ünlü bir düşünür bakın ne diyor: ‘Ama dünyayı, bugün içinde bulunduğu koşullarla ele alırsak, ulusların ortadan kalkmaları yıkım olur. Ernest Renan ‘Ulusların varlığı, özgürlüğün güvencesidir; çünkü dünyaya tek bir yasa, tek bir efendi egemen olursa, özgürlükten eser kalmaz” demektedir’.”

Bu ifadeden, “Egemenlik ne kadar bölünürse özgürlük için o kadar iyidir” sonucu çıkar. Fakat yazar, aslında “millî devlet” için özgürlükten vazgeçmeye hazırdır:

> “Millî devlet aşınıp işlevlerini tam olarak yerine getiremez hâle gelince, doğan boşlukları alt-kimlikli grupların doldurma isteği dışarı yansıyor.”

Yazar, şu görüşleri de ileri sürmektedir:

> “Bir topluluk üyelerinin geleneksel kültür değerlerinden kopabilmeleri için, her şeyden önce bu değerlerin artık geçerliliklerinin yittiğinin ve başka birtakım değerlerin onlardan daha üstün olduğunun bilincini vermek gerekir. Bu da en çok dille sağlanabilir. Dil birliğini bozmaya yönelik projeler bunun için gündeme taşınmaktadır. Bu kavrayış tarzının ortaya çıkarttığı yeni toplum projesinde, ‘çok kültürlülük’ (mozaikçilik, vb.) savlarıyla, ulus devletlerin zayıflatılmasına olanak sağlayacak, ideolojik-politik bir çerçeve oluşturmak vardır.”

Bugün kendisini çok-kültürlü (multi-cultural) olarak nitelendiren devletlerin başında Avustralya gelmektedir.

Ve bu, orada yaşayan on binlerce Türk için gerçek bir avantajdır. Buna karşılık mesela Almanya çok-kültürlülüğü benimsemez.

Bu, Türkler'i asimile etmeye çalışması anlamına gelir ve yaptığı da budur.

Bir yandan çok-kültürlülüğe atıp tutup diğer yandan da Almanları asimilasyon yapmakla, hatta bir Alman İslamı icat etmekle suçlamak da bize özgü bir çifte standart.

*

Yazar, şu görüşleri de savunuyor:

> "Sorun şu veya bu ideolojinin, öğretinin, rejimin ve sistemin iyi veya kötü olmasında değil, insanların bu olgulara yükledikleri anlamda saklıdır. Belki sistemler ve ideolojiler iyi veya kötüyü yaratırlar, ama onları iyi veya kötü yapan ancak insanlardır. Düşünceleri mutlak iyi veya mutlak fena ikilemi içerisine koymak hiç de anlamlı değildir."

Eğer böyleyse, "evrensellik, insaniyetçilik, ilerlemecilik, ümmetçilik, vb. kavramları" ve böylesi düşünceleri reddetmenin, milliyetçiliği övmenin hiçbir anlamı kalmamaktadır.

Sorun insan sorunuysa, insanı insan yapan değerleri öne çıkarmak gerekir.

İnsanı insan yapan ise ahlâktır; ahlâkın kaynağı da gerçekte bozulmamış vahiydir.

*

Yazarın bir başka ilginç görüşü söyle:

> "Ancak milliyetçilik, her şeyden önce, insan ve toplum doğasıyla yakından ilişkili biyososyal bir gerçektir. Nasıl ki hayvanlar içgüdüsel olarak kendi

> familyalarına yönelik bir doğa ile donatılmışsa, insanlar da aynen diğer yaratıklar gibi kendi familyalarına yönelik bir doğa ile donatılmışlardır."

Böylece yazar, bütün savunduklarını anlamsız hale getirmektedir. Çünkü, biyolojik gerçekler ideoloji olamazlar, savunulmaları veya reddedilmeleri de sözkonusu olamaz. Arılar içgüdüleriyle bal yaparlar ama bal yapmayı savunmazlar.

Herkes doğası gereği milliyetçi ise, milliyetçiliği savunmanın bir anlamı olabilir mi?!

MİLLİYETÇİLİK VE İHANETÇİLİK

Milliyetçiliğin (daha doğru bir adlandırma ile **kavmiyetçilik** ya da ırkçılığın), Fransız İhtilali'nden bu yana dünyanın pekçok ülkesinde hayli revaçta olduğu bir gerçek.

Türkiye'de de, milliyetçiliğin, hem CHP'nin **altı ok**undan ve MHP'nin **dokuz ışık**'ından birini oluşturması, hem de Anayasa'da özellikle vurgulanması itibariyle, resmî ideolojinin en önemli bileşenlerinden birini oluşturduğu biliniyor.

Özellikle MHP için, milliyetçiliğin (ki bu **Türkçülük** anlamına geliyor), vatanseverlikle aynı anlama geldiği görülüyor. Bunun bir adım sonrasını ise, kendi saflarında olmayanları ve Türkçülük yapmayanları **ihanet**le suçlama furyası oluşturuyor.

Onlara göre, Türkçü olmamanın, **potansiyel hain** olmakla aynı anlama geldiği söylenebilir.

Bu, farklı düşünen herkes için geçerli. Benzer şekilde, milliyetçi kimliği ile ortaya çıkan Yümni Sezen'in **"*Dinlerarası Diyalog İhaneti*"** adlı kitabının başlığı da aynı anlayışı yansıtıyor.

Burada, "Dinlerarası diyalog bir aldatmacadır, safça bir temennidir, batıldır, bid'attir, yanlıştır vs." gibi bir nitelemeye dayanan bir yaklaşım değil, "ihanet" kavramında kendisini gösteren "**devletçi**" bir bakış açısı söz konusu..

Fakat bu kişiler, kendi konum ve tavırlarının, suçladıkları kesimlerinki ile birçok açıdan benzeştiğini görmezden geliyorlar.

*

Dinlerarası diyalog bir ihanet olarak görülebilirse, milliyetçiliği de bir **ihanet ideolojisi** olarak nitelendirenler pekâlâ çıkabilir.

Neden?..

Nedenine geçmeden önce şunu belirtmek gerekiyor: Milliyetçiliğin bir ihanet ideolojisi olduğunu aslında Yümni Sezen gibi isimlerin de kabul etmeye her zaman hazır olduğundan eminim.

Bir **Kürt milliyetçiliği**nden söz edildiğinde ya da Osmanlı'ya karşı **Arap ve Arnavut milliyetçilikleri** bahis konusu olduğunda, Y. Sezen gibi isimlerin, bu milliyetçilik hareketlerini ihanet olarak adlandıracaklarından şüphem yok.

Bu milliyetçilik akımlarının başındaki 'Kürt, Arap vs.' sıfatlarını kaldırdığımızda geriye 'milliyetçilik' kalır.

Bu mantığın varacağı sonuç, milliyetçiliğin bir ihanet ideolojisi olduğudur.

Fakat Türkçüler, Türk milliyetçiliğinin bir ihanet hareketi olmadığını öne sürecekler, bu noktada "**Haspaya yakışıyor**" makamından gazel okumaya başlayacaklardır.

Ancak onlar, Türk milliyetçiliğinin de, bizzat kendi mantıklarının bir sonucu olarak, bir Arap, Arnavut veya Kürt açısından "ihanet" anlamına gelmek zorunda olduğunu görmek istemeyeceklerdir.

*

Şu nokta çok önemli: Türkiye'deki '**ulusalcılık**' akımı her ne kadar **küreselleşme** karşıtı gibi görünmekteyse de, gerçekte küresel düzenin ve küreselleşmenin, bir başka deyişle ABD'nin **Yeni Dünya Düzeni** projesinin bir parçasıdır.

Sözde Amerikan karşıtlığı ise, Batı'nın ve ABD'nin politikalarını da benimsemeyen sıradan insanları deyim yerindeyse oltaya çekmek için kullanılan bir

yem veya onların gözlerini boyamak için kullanılan bir kamuflaj ya da paravanadan ibarettir.

ABD'nin İslam ülkelerinde milliyetçiliğe ihtiyacı vardır, çünkü ABD ve Avrupa açısından en büyük tehlike, Müslümanlar arasında İslâm kardeşliği bilincinin yaygınlaşması ve birlik yönünde atımlar atılmasıdır.

28 Şubat Süreci ile tasfiye edilen Erbakan'ın Batı açısından kabul edilemez nitelikteki projelerinden en önemlisi **D-8** organizasyonu idi.

Erbakan'ı tasfiye edenler, yerine MHP'yi iktidar ortağı yaptılar.

*

Türkçüler, Türk milliyetçiliğinin ABD'yi rahatsız ettiğini zannediyor olabilirler, fakat **Türkiye'de Kürtçülüğün azgınlaşması için, ölçüsüz bir Türk milliyetçiliğine ihtiyaç vardır**.

Kürt Kürtçü, Arap Arapçı, Arnavut Arnavutçu, İranlı İrancı, Türk Türkçü, Pakistanlı Pakistancı olmalıdır ki, Müslümanlar arasında Batı'ya karşı bir güç birliği gerçekleşmesin.

Genelde Batı'nın, özelde de ABD'nin Kürtler'i dilediği gibi kullanabilmesi, onların hâmisi rolüne soyunabilmesi için, onların önce Türk milliyetçileri (Irak'ta Arap milliyetçileri) tarafından **dövülmesi** ve Batılılar'ın açtığı kucağa sığınma ihtiyacı duymaları gerekmekteydi.

Aynı durum, **liberalleşen ve laikleşen İslâmcılar** için de geçerlidir.

Bunların önce **katı laikçiler ve dogmatik Kemalistler** tarafından iyice hırpalanmaları, ezilmeleri gerekiyordu ki, kurtuluşu AB'ye girişte ve ABD'yle uzlaşmada bulsunlar.

O nedenle, gerek ölçüsüz Türk milliyetçiliğinin, gerek katı laikçiliğin, gerekse dogmatik Kemalizm'in kışkırtıcılarının temelde **Batılı güçlerin bilinçli veya bilinçsiz ajanları** olduklarını düşünmek için yeterince neden vardır.

*

Laiklik gerçek bir laiklik olmayınca, bunun doğal bir uzantısı olarak, milliyetçilik bir '**seküler din**'e dönüştürülmüştür.

Evet, milliyetçilik, hele de laiklikle birlikte savunulduğunda, bir din olarak ortaya çıkar ve bu yüzden, sonuçta laiklik, Fransız Devrimi icadı '**milliyetçilik dini**' karşısında semavî dinlerin ve bu arada hak din **İslam**'ın tasfiyesine hizmet etmekten başka bir işlev göremez.

Yümni Sezen gibi isimler, lütfedip bunun da bir **ihanet** olup olmadığı sorusuna cevap aramalıdırlar.

Merhum Bediüzzaman'ın ifadesiyle, "Asabiyet-i cahiliye, birbirine tesanüd edip yardım eden gaflet, dalâlet, riya ve zulmetten mürekkep bir macundur. Bunun için milliyetçiler, milliyeti mabud ittihaz ederler".

Günümüz diliyle ifade etmek gerekirse, "**İslam öncesi dönemlere özgü ırkçılık, birbiriyle dayanışma içine girip yardımlaşan aymazlık, sapıklık, gösteriş ve karanlıktan oluşmuş bir karışımdır ve bunun için milliyetçiler, milliyeti, yani ırk bağını tapınılan bir tanrı kabul ederler**".

Böyle kabul ettikleri için de, herkesin kendi tanrılarına kulluk etmesini beklerler.

Onlar için, farklı bir ırka mensubiyet iddiasında bulunmak, tanrılarını yıkıp parçalamaktan başka birşey değildir ve mutlaka cezalandırılması gereken bir suçtur.

Milliyet yani etnik köken onların tanrısı olduğu için, Allahu Teala'ya ait '**kıdem ve baka**' (varlığının başlangıcı ve sonu olmamak) sıfatlarını milletlerine izafe ederler.

Bu yüzden kendi milletlerinin tarihin en eski kavmi olduğunu savunur ve sonsuza kadar yaşayacağı iddiasında bulunurlar.

*

Wallerstein da, aynı şekilde, milliyetçiliğin dinin yerini aldığını savunur. Ona göre, "Çağdaş dünyada ırk, tek uluslararası statü grubu kategorisidir. En azından MS. 8. yüzyıldan beri bu rolü oynayan dinin yerini almıştır".

Berkeley, Stanford ve Michigan gibi üniversitelerde dersler vermiş olan sosyal bilimci Hayes de, bir sosyolog olarak çağımızda milliyetçiliğin bir din halini aldığını belirtmektedir.

Ona göre, "Kitleler, Hristiyanlığın tarihi inanç ve uygulamasından soğudukça, onun yerine, entellektüeller tarafından kendilerine sunulan, en gözdeleri de komünizm ve milliyetçilik olan diğer cazip ikamelere meyletti". Yine ona göre, "İnsanoğlunun din duygusu çağdaş kömünizmde ve özellikle de modern milliyetçilikte tezahür etmektedir".

*

Benzer şekilde, Balibar da, kişinin kendisini "evindeymiş" gibi düşünmesini sağlayan devlete aidiyet ve bağlılık duygusunun oluşmasını Machiavelli'de olduğu gibi "zor"a ya da Gramsci'nin dediği gibi "eğitim"e bağlayamayacağımızı öne sürer.

O nedenle, ulus-devletin etkililiğinin en derindeki nedenlerinin bulunması için, yurtseverlik ve milliyetçiliği "bir din" saymak gerektiğini belirtir. (Etienne Balibar, "Ulus Biçimi: Tarih ve İdeoloji", ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, ed. E. Balibar ve I. Wallerstein, çev. Nazlı Ökten, 2. b., İstanbul 1995, s. 120.)

Demek istediği şudur, zorla ya da eğitimle devlete aidiyet duygusu oluşturamazsınız, bu duygunun insanın içinden gelmesi gerekir, bunu da **din haline**

getirilmiş ya da dinin yerini almış milliyetçilik sağlayabilir. Bu, Mussolini'nin (daha önce de Hegel'in) savunduğu şekilde devletin tanrılaştırılması, putlaştırılmasıdır.

*

Benzer şekilde, "**Ne mutlu Türk'üm diyene!**" sözünün de, dinlere özgü bir anlayışı yansıttığı görülmektedir.

Çünkü, "Ne mutlu Türk olana!" denilmemekte, Türk olmak değil "Türk'üm" demek öne çıkarılmaktadır. Eğer bir Yahudi, Ermeni ya da Rum "Türk'üm" demekle Türk olabiliyorsa, Türk olmak, müslüman olmak gibi bir dinî işlem haline gelmiş olur.

Türkeş tarafından savunulmuş olan "**Kendini Türk hisseden herkes Türk'tür**" şeklindeki görüş de aynı anlayışı yansıtmaktadır.

Demek oluyor ki milliyetçilik, gerçekte ırksal kökenin bir dine dönüştürülmesidir ve Fransız Devrimi sonrasında kazandığı bu dinsel karakteri yüzünden, paradoksal olarak, hem laikliğe aykırıdır, hem de laikliğe muhtaçtır.

Çünkü milliyetçiliğin 'devlet'i ele geçirmesi ancak, gerçek dinin devletten ayrı tutulması ve kendisinin yapay bir din olarak onun yerini doldurması ile mümkün olabilir.

Laiklik sayesinde gerçek dini tasfiye eder, yerine kendisi oturur.

Böylece, resmî kurumlarda, herşeyi işiten ve bilen Allahu Teala'ya **"Ey bugünümüzü sağlayan Ulu Allah!"** diyerek yakarmak laikliğe aykırı hale gelirken, cesedi mezarında çürümüş, kendisine bile faydası olmayan, kimseye cevap veremeyen bir **ölü**ye, "Ey bugünümüzü sağlayan filan kişi!" diye seslenmek, zorunlu bir ritüel olarak insanlara dayatılır.

Firavun'ların kendilerini putlaştırması, salt kişisel "dangalaklık"larının değil, aynı zamanda onlara tapınmaya hazır "devlet görevlileri"ndeki "sınırsız yalakalığın, köle ruhluluğun, şahsiyetsizliğin ve onursuzluğun" ürünüdür.

Bu putperestlik türünün biraz daha inceltilmiş, rafine ve imbikten geçirilmiş biçimi, liderlerin "**dokunulması bile ibadet olan**" seçilmiş kişiler haline getirilmesidir.

Ve, **Firavunluğa meyilli** olan liderler, böylelerini, yüzüne tükürüp yanlarından kovmak yerine, "İstemem, yan cebime koy" politikasıyla ödüllendirirler.

ERDOĞAN'IN MODERN ASABİYETİ VE ŞEYTANLIK

Başbakan Erdoğan'ın "Asabiyet şeytandandır" şeklindeki sözlerini yanlış anlayan ve manşete çıkaran ***Sözcü*** gazetesinin alay konusu olması şaşırtıcı değil.

Aslında, **Erdoğan**'ın sözlerinin devamı meramını ortaya koyuyor: "Irkını, kavmini övmek, onunla böbürlenmek, yaratılanı aşağılamak şeytandandır."

Böylece Erdoğan, asabiyet kavramı ile **ırkçılığı/kavmiyetçiliği** kastettiğini ortaya koymuş oluyor.

Ancak **asabiyet (asabecilik)**, salt ırkçılık anlamına gelmez.

Nitekim Fıkıh'ta, ferâiz/miras terimi olarak **nesebî asabe** ve **sebebî asabe** ayrımı yapılır. Sebebî asabe, azat edilen köleler ile eski efendileri arasındaki bağdır. Bu insanlar, neseb yoluyla değil, bir başka **sebep**le birbirlerinin yakını haline gelmişlerdir.

Yani **asabiyet**, aynı ırka mensup olmayanlar arasında da, herhangi bir sebeple, ortaya çıkabilen bir hâlettir.

Özellikle **modern devlet** yapısının, yani **ulus-devlet** diye adlandırılan devlet biçiminin ortaya çıkmasıyla birlikte asabiyet, çağdaş **milliyetçilik** olarak kendisini göstermeye başlamıştır.

*

O yüzden, Erdoğan'ın dürüstçe "**Milliyetçilik şeytandandır**" demekten kaçınıp, "Asabiyet şeytandandır" diyerek ***Sözcü*** gazetesinin bile anlamadığı bir dili konuşması, gerçekte çok da masum bir tutum kabul edilemez.

Milliyetçilik, **millet** kavramından türemiştir ve bir milletin taraftarlığını yapmak anlamına gelir.

Şayet bu kavramı **Osmanlı**'nın yaptığı gibi orijinal anlamı üzere alırsak, bir **İslam milliyetçiliği**nden, Hristiyan milliyetçiliğinden, Yahudi milliyetçiliğinden, Budist milliyetçiliğinden vs. söz etmek mümkün hale gelir.

Bu durumda, mesela Budist milliyetçiliğinin **şeytandan** olduğunu ileri sürmek mümkündür, fakat aynı şey İslam milliyetçiliği için söylenemez.

Ancak, günümüzde milliyetçilikten söz edildiğinde, Osmanlı'nın **millet sistemi**nde yapılan türden bir ayrım dikkate alınmamaktadır.

*

Osmanlı, kendi tebasının farklı milletlerden oluştuğunu kabul ediyordu. Topraklarında **Türkler, Kürtler, Araplar** vs.'den oluşan **İslam milleti**nin yanı sıra Ortodoks Rum milleti, (kilise örgütü farklı olduğu için) Ermeni milleti, Yahudi milleti vs. yaşıyordu.

Erdoğan'a göre ise, millet başka birşey.. Sürekli şu ifadeleri tekrarlıyor:

> "Bunlar millet kavramının neyi içerdiğini bilmiyorlar.... yani bu ülkede **ne kadar etnik unsur** varsa 'millet' kavramı içindedir."
>
> (http://www.iha.com.tr/basbakan-erdogan-oy-oranini-acikladi-259642-haber)

Böylece Erdoğan, eskinin İslam milletini, Yahudi milletini, Ortodoks milletini, Katolik milletini vs. tek bir potada birleştirip ortaya yeni bir "**millet**" çıkarmış oluyor.

Muhataplarına (muhtemelen **MHP ve BDP** zihniyetine), "Bunlar millet kavramının neyi içerdiğini bilmiyorlar" derken haksız değil.

*

Evet, ırkçıların (ırk bağını din bağından daha önemli görenlerin) terminolojisinde millet, **Arapça**'daki aslî anlamını yitirerek ırkçılığa dönüşmüş durumda.

Ancak, **Erdoğan**'ın kendisi de "millet kavramının neyi içerdiğini bilmiyor" ya da bilmez görünüyor.

Onun millet tanımı, Batılılar'ın **ulus-devlet modeli** için geliştirmiş bulundukları **millet (nation)** tanımının tercümesinden başka birşey değil.

Doğal olarak, laik Türkiye Cumhuriyeti, Batı'nın **Vestfalya Düzeni**ile geliştirmiş bulunduğu modern ulus-devlet (millet-devlet) tipinin bir temsilcisi durumunda.

Bu devlet modelinde bir **millet**e mensup olmak demek, bir ulus-devletin **vatandaş**ı olmak demektir.

Millet, bir devletin **ülke**sinde (topraklarında) yaşayan insanların tamamıdır.

Milliyetçilik de, o ulus-devletin millet tanımını kabul edip benimsemek anlamına gelir.

Bu yapay/sunî modern milliyetçilik, gerçekte "**ulus-devlet milliyetçiliği**" ya da "ulus-devlet **asabiyeti**"dir.

*

Bu asabiyetin bir ayağını **ulusçuluk/milliyetçilik**, diğer ayağını ise **devletçilik** oluşturur.

Hz. Peygamber s.a.s. döneminde milliyetçilik ve devletçilik kavramları yoktu. Bugün milliyetçilik ve **devletçilik** kavramlarının ifade etmekte olduğu olgu **asabiyet** olarak adlandırılıyordu.

Erdoğan bilmese veya bilmiyor görünse de, onun benimsediği **ulus-devlet milliyetçiliği** de, tanım gereği bir asabiyettir. Asabiyetin **şeytandan** olduğunu ise kendisi söylüyor.

*

Ancak, **Erdoğan**'ın millet ve milliyetçilik tanımındaki sorunlar bununla bitmiyor.

Her fırsatta etnik milliyetçiliğe, bölge milliyetçiliğine ve **din milliyetçiliği**ne karşı olduğunu söyleyen kendisi.

Aynı zamanda, "kafasının tası attığı, **asabîleştiği**" ya da MHP'den oy çalmak gerektiği zaman BDP'lilere "Bu milliyetçilikse ben milliyetçiyim" diyen de kendisi.

Evet milliyetçi, ve onun milliyetçiliği, Batılı uygar beyaz efendilerin ürettiği **çağdaş ulus-devlet modeli**nin millet tanımı üzerine kurulu.

*

Çağdaş ulus-devlet modelinin millet ve milliyetçilik anlayışının **din milliyetçiliği**ne savaş açmış olması doğal bir durum.

Çünkü onun, Cemal Bali Akal'ın bir kitabına başlık yaptığı ifadeyle, "***Sivil Toplumun Tanrısı***" olma iddiası bunu gerektiriyor. Akal'ın kitabının arka kapağındaki ifadeler, eserin tezini de özetliyor:

> "***Sivil Toplumun Tanrısı***"nda, laik modern devlet kavramının doğuşu incelenmektedir... Batı´da, devlet, sivil toplum, egemenlik, toplumsal sözleşme, birey, demokrasi... gibi siyasi-hukuki kavramlar, XVI. yy´dan başlayarak, yeni bir düşünsel alan oluştururlar. Sözkonusu oluşumu belirleyen, **yasama işlevinin dünyevileşmesi**dir. Ama, **Tanrısal yasaların hakimiyeti**ne son veren bu kökten değişikliğe, devleti yücelten bir gelişme

eşlik edecektir: **Yasanın yaratıcısı**na dönüşecek bir sivil toplum düşüncesi belirirken, ona hakim olan bir **kutsal devlet ideolojisi** de ortaya çıkar. Ruhani ve cismani alanın tek efendisi krala yasayı söyletip uygulatan monarşik yapı, totaliter bir gelenek oluşturmuştur. Artık, toplumu, ondan farklılaşmış ve süreklilik kazanmış bir kurum adına geride bırakan bütüncü yaklaşım hakim olacaktır. **Çeşitliliği** yok sayan ve dünyayı devletin **Bir´leştirici** mantığı doğrultusunda anlamlandıran bir siyaset kuramı, **devlet dışında düşünmeyi** engeller. Bu düşünsel engeli ortadan kaldırmak için, devleti aşan bir bütünde, farklı siyasi yapıları anlaşılır kılan ortak özellikler aramak gerekir. Ve devlet felsefesinin sınırlı çerçevesi dışına, "siyasi iktidar nedir'" sorusu sorularak çıkılabilir.”

Evet, “sivil toplumun tanrısı” olma iddiasındaki modern ulus-devlet, **Osmanlı**’daki **çoğulculuğun** aksine, farklılığı ve çeşitliliği yok sayar, millet çeşitliliğini tek’e indirger.

Osmanlı’nın aksine, **modern ulus-devlet**in sözde özgürlükçülüğü ve demokrasisi, farklı milletten olduğunu düşünmeye izin vermez.

İnsanlara şöyle der:

“Senin hangi milletten olduğuna ben karar veririm. Sana Türk’sün diyorsam Türk’sündür. Ayrıca Çerkez, Kürt vs. olma hakkını da dilersem lütfederim, ancak ulus-devletin **ulusçuluğunu/milliyetçiliğini** de ayrıca benimsemek zorundasın. Bu ulusçuluğa ve **devletçiliğe** sadece **yasaları çiğnememe** anlamında değil, aynı zamanda **zihniyet** düzeyinde de bağlı kalmak zorundasın. Benim **laik ulus tanımı**ma karşı senin **İslam milleti**nden olduğunu ileri sürmen asla söz konusu olamaz.”

*

Erdoğan, “Asabiyet şeytandandır. Irkçılık şeytanîdir” derken, görünüşte **İslam**’ın dilini konuşuyor. Gerçekte ise, modern ulus-devletin **tanrılık taslayan** milliyetçiliği/ulusçuluğu ve devletçiliği için İslam’ı istismar ediyor.

Ne yazık ki böyle..

“Millî Görüş” gömleğini çıkardığı sıralarda, “Geçmişte **din istismarı** yapmıştık” şeklinde bir itirafta da bulunmuştu.

Birşey diyemeyiz. Geçmişteki **niyetleri** hakkında yorum yapmak bize düşmez.

Ancak, bugün geldiği noktada, “**Asabiyet şeytandandır**” şeklindeki sözlerinin din istismarından başka birşey olmadığını görmezden gelmemiz de, ahmaklığı bile isteye kabullenmemiz anlamına gelir.

Şayet “**Din milliyetçiliğine karşıyız**” şeklindeki sözü vird-i zeban haline getirmemiş olsaydı, milllet tanımındaki yanlışlığı salt bilgisizliğine bağlamamız belki mümkün olabilirdi.

Fakat İslam'ın siyasal bakış açısına karşı tavrı bu olan bir insanın, tutup, insanlara **tanrılık taslayan**, dilediği şekilde **kimlik** bahşeden ya da dayatan **demokratik ve laik** modern ulus-devlet hesabına “Asabiyet şeytandandır” diye konuşması, gerçekten acıdır.

İşte, asıl **din istismarı** budur.

*

Asabiyet şeytandandır.. Peki **din milliyetçiliğine** mutlak manada karşı olmak neydendir?

Keşke **Erdoğan** bu sorunun da cevabını verse.. Hiç değilse, cevabı üzerinde düşünse..

Ancak, zihin konforuna zarar verecek olan bu soru üzerinde kesinlikle **düşünmeyecek**, düşünmek istemeyecektir.

Aslında bu sorunun cevabı son derece açık.. Yine de, **itikadî mezhep** bağlamında **Erdoğanî** hale gelmiş olanlar, "Bizim gibi mukallidler, mezhep imamımız ne derse onu bilir, onu söyleriz. Bizim bu konulara aklımız ermez" diyebilirler.

*

"Yanında kitaptan bir ilim bulunan zat ise, 'Ben onu (Belkıs'ın tahtını) sana gözünü kırpmadan önce getiririm' dedi. Derken (Süleyman) onu yanında duruyor görünce dedi ki: 'Bu, Rabbimin bir lütfudur; beni imtihan için ki, şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü. Kim şükrederse ancak kendisi için şükreder, her kim de nankörlük ederse, şüphe yok ki, Rabbim herşeyden müstağnidir, büyük ihsan sahibidir'." (Neml, 27/40)

PKK, KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİ VE İSLAMCILIK

Sabah gazetesi geçmişte, Prof. Dr. Şükrü Hanioğlu'nun geniş yankı uyandıran bir yazısını yayınlamış bulunuyordu.

Yazarın "**Türkçülük ve Kürtçülükle olmuyor; İslâmcılıkla olur mu?**" başlıklı makalesinin ana fikri şuydu:

"Türkiye yeni bir ortak tasavvur üretmek zorundadır. Bunun milliyetçi söylemler ve ifa ettiği toplumsal çimento rolüne karşılık 'din kardeşliği' üzerinden üretilmesi mümkün değildir."

Hanioğlu'nun birçoklarına göre son derece ikna edici, tutarlı ve mantıklı olan argümanları şöyle:

> Akif Emre milliyetçi-ayrılıkçı vizyonların entelektüel tartışmaya egemen olmalarının nedenleri üzerine önemli değerlendirmeler içeren bir köşe yazısı yayınladı (***Yeni Şafak***, 25 Aralık 2012). Emre de sorunun bir "ortak tasavvur" oluşturma noktasında düğümlendiğini kabul ederek, bunun "Türkçülük" ve "Kürtçülük" üzerinden üretilemeyeceğini belirtirken, bir "ortak tasavvur"u yaşatan İslâmcıların "Kürt ve Türk olarak ayrıştırılmasının" sorunu çetrefilleştirdiğine değiniyor. Yaratılması hayatî ehemmiyet taşıyan "ortak tasavvur"un nasıl üretileceğinin tartışmaya açılması sevindiricidir.
>
> **Türkçülük ve Kürtçülük**
>
> Ortak tasavvurun "Türkçülük" ve "Kürtçülük" üzerinden üretilemeyeceği ortadadır. Bir asrı aşkın süre içinde oluşturulmaya çalışılan "millet-i hâkime" temelli yeni Osmanlılık ve bunun antropolojik ve Sosyal Darwinist vurgularla "bilimselleştirilerek" ulus-devlete uyarlanan yorumu olan Türkçü tasavvurlar başarısız olmuşlar, hedeflenen toplumsal ortak paydayı yaratamamışlardır.

Bu tasavvurların başarısızlığı, yaratılan kimliklerdeki kapsayıcılık ve açıklığın mevcut hegemonik söylemi görülmez kılacağının varsayılmasından kaynaklanmıştır. Diğer bir ifadeyle "Türklüğün herkese açık" olması, onu kabul edenleri kapsamasının, bu kimliğin diğerleriyle kurduğu hegemonik ilişkinin sorgulanmaması neticesini doğuracağı, herkesin onu gönüllü olarak benimseyeceği düşünülmüştür. Ancak gelişmeler bu varsayımı doğrulamamıştır.

Bir milliyetçi-ayrılıkçı tasavvur olan Kürtçülük ile evrildiği Kürt milliyetçiliğinin bir toplumsal ortak payda oluşturabilmesi ise onun tabiatına aykırıdır. Zaten bu hareketlerin böyle bir iddiası da olmamıştır.

Dolayısıyla biri toplumsal bir ortak paydayı her türlü kimliği içinde eriterek yaratma iddiasında olan, diğeri ise "bilincini kaybetmiş milleti yeni bir kimlik altında yeniden yaratma"yı hedefleyen bu milliyetçiliklerin kapsayıcı bir "ortak tasavvur" yaratmaları mümkün değildir. Bu onları "tasavvur" yoksunu kılmaz. Benedict Anderson'ın da belirttiği gibi "milliyetçilik" bir "mutasavver cemaat"e dayanmak zorundadır. Ancak söz konusu milliyetçilikler üzerinden Türkiye ölçeğinde "ortak" bir tasavvur üretilemez.

Kürt milliyetçiliği

Bu tespitleri yaparken Kürt milliyetçiliğinin Cumhuriyet ya da 12 Eylül rejiminin doğurduğu bir hareket olmadığının altını çizmek gerekir. Zannedilenin tersine Kürt proto-milliyetçiliği Türkçülükten çok sonra ortaya çıkmamıştır. Abdurrahman Bedirhan'ın 1898 yılında yayınlamaya başladığı Kürdistan dergisi, bir yandan İttihad ve Terakki'nin yeni vizyonunu dile getirmeye çalışarak Osmanlılık sınırları içinde kalırken, öte yandan da bu kavramı ikili kimliklere (Arap-Osmanlı, Ermeni- Osmanlı gibi) dönüştürme gayretinin ilginç bir örneğini oluşturmuştur.
İkinci Meşrutiyet döneminin Roj-i Kürd, Hetav-i Kürd benzeri Kürtçü

dergileri ise Osmanlılık sınırlarını daha da zorlayarak bu çıtayı yükseltmişlerdir. Osmanlı çöküşü sonrasındaki Kürt hareketi ve Jîn benzeri dergiler ise entelektüel tartışmaya bütünüyle egemen olamamalarına karşın Kürtçülükten milliyetçiliğe geçişin ve ayrılıkçı siyasetin örneklerini sunmuşlardır. Dolayısıyla II. Abdülhamid döneminde filizlenen ve Mısır'da yayınlanan Türk dergisiyle siyasî vizyon kazanan Türkçülük ile asır sonu Kürt entelektüellerinin Kürtçülüğü beraberce gelişmişlerdir.

Süreç içinde Türkçülük önce Osmanlılık kavramının sınırlarını daraltarak onu kendisiyle özdeşleştirmeye çalışmış, daha sonra da yeni ulus-devletin kimliğini antropoloji temelli ancak herkese açık bir milliyetçilikle yaratmayı hedeflemiştir.

Aynı süreçte Kürtçülük, "Osmanlılık"ın sınırlarını esnetmeye çalışarak benzer hareketler gibi onun içinin Türk sembolleriyle doldurulmasına karşı çıkmış, Cumhuriyet sonrasında ise yeni kimliği reddeden bir milliyetçiliğe evrilmiştir.

Bu sürecin ikinci aşamasında "Osmanlılık" zincirlerinden kurtulan Türkçülük ve 1915 sonrasında büyük devletler tarafından desteklenen bir Hıristiyan unsur milliyetçiliğine karşı merkezin korumasına duyduğu ihtiyaç ortadan kalkan Kürtçülüğün ivme kazandıkları da unutulmamalıdır.

Dolayısıyla karşı karşıya olunan kısa süre için farklı biçimlerde kavramsallaştırmaya çalıştıkları "Osmanlılık" şemsiyesi altında sorunlu bir beraberlik yaşayan, daha sonra ise toplumun bir kesimine farklı kimlikler sunan, iki milliyetçiliğin mücadelesidir. Bu savaşımdan "ortak bir tasavvur" çıkması mümkün değildir.

İslâmcılık ve ortak tasavvur

Son dönemlerde Kürt milliyetçiliğiyle İslâmcılığı bağdaştırmayı hedefleyen bir hareketin doğuşunun çatışmayı derinleştireceği ortadadır. Çatışmanın

toplumun seküler milliyetçi kimlikleri içselleştirmiş kesimlerinden, Müslümanlık paydasında birleşen katmanlarına yayılmasının milliyetçi-ayrılıkçı vizyona ivme kazandıracağı kuşkusuzdur.

Ancak buradan yola çıkılarak İslâmcılığın karşı karşıya olunan sorunu çözecek "ortak tasavvur" olarak takdimi hatalı olur. "Din kardeşliği"nin çatışmanın yoğunluğunu azaltıcı etkisi inkâr edilemezse de, bunun Arnavut ve Arap milliyetçiliklerinin gelişimlerinde de görüldüğü gibi, "ortak tasavvur"a dönüştürülebilmesi imkânsızdır. Dindar Kürtlerin ayrılıkçı-milliyetçi vizyona mesafeli durmalarının nedeni Türkiye ölçekli bir "ümmet"e duyulan aidiyet hissi ve bunun "otorite"sine gösterilen saygıdan ziyade, zikredilen vizyonun dine yaklaşımından duyulan kaygıdır.

Sultan'ın halife olduğu, Meşihat makamının tüm Müslümanlar nezdinde saygı gördüğü, sekülerliğin sınırlı kaldığı bir dönemde, çok-uluslu bir yapı içinde milliyetçi-ayrılıkçı vizyonların yükselişini engelleyemeyen İslâmcılığın, laik, geniş kesimleri sekülerleşmiş bir ulus-devlette bu işlevi görmesini ümit etmek gerçekçi değildir.

Yeni Arnavut alfabesinin kullanılmasının "günah" olduğunu ileri süren Meşihat'ı Türk baskıcılığının dinî âleti olmakla suçlayan Arnavut milliyetçileri, yerli ulemâdan da destek alarak bir Arnavut Meclis-i Ulemâsı kurulmasını talep etmişlerdi.
Kürt milliyetçiliğinin, tek parti dönemi sonrasında kendisini İslâmla bağdaştırmaya çalışmış Türk milliyetçiliğine karşı, benzer bir aracı kullanmayacağını düşünmek gerçekçi değildir. Azm-i Kavî benzeri örgütlenmelerin, rüşeym halindeki Kürtçülüğün dahi böylesi bir desteği alabileceğini gösterdikleri unutulmamalıdır.

Ortak tasavvurun gerekliliği

> Bir ortak tasavvur üretilemediği takdirde Türkiye'nin en büyük sorununu çözemeyeceği ve yaşadığı çatışmanın daha vahim aşamalara evrileceği âşikârdır. Bu tasavvurun bizatihi çatışmanın nedeni olan milliyetçi söylem(ler) ve ifa ettiği toplumsal çimento rolüne karşılık "din kardeşliği" üzerinden üretilmesi mümkün değildir.
>
> Bu tasavvur iki milliyetçilik arasında şiddetin de bir araç olarak kullanılmasıyla sürdürülen "talep-ihsan" dengesinin yerini alarak, hegemonik ilişkiyi ortadan kaldıracak, doğal haklar temelli bir toplumsal sözleşmeye dayanmalı ve yeni vatandaşlık, devlet ve millet tanımları üretmelidir. Bunun ise bir zihniyet devrimini zorunlu kıldığı ortadadır.

*

Hanioğlu'nun ifadelerinin ikna edici olduğu doğru.. Fakat **tutarlı ve mantıklı** mı?

Değil!

Herşeyden önce, **olgusal gerçekliği** ve tarihî gelişimi görmezden geliyor.

Olgulardan ve tarihsel verilerden hareketle analiz yapmak yerine,**seçici** bir yaklaşımla tezini destekleyen tekil örnekleri öne çıkarıyor ve yanlış **genellemeler** yapıyor.

Kürtçülerden söz ediyor, fakat İslamcı Kürtler'i hiç hatırlamıyor.

Şayet Hanioğlu'nun yaklaşımı doğru olsaydı, **Şeyh Said** ve etrafındakiler Hilafet ve Şeriat kaldırılınca değil, Birinci Dünya Savaşı sırasında harekete geçer, kendi devletlerini kolayca kurarlardı.

Fransız ve İngilizler'den de o sırada kolayca destek alırlardı.

Oysa, bunu yapmamışlardır.

Bu tarihî gerçeği görmezden gelip, adını bile kimsenin bilmediği bir-iki Kürtçü derginin yayın politikasından hareketle tarihi yeniden kurgulamak, bir bilim adamına değil, ancak bir **propagandist**e yakışır.

O dergileri kaç tane Kürt alıyor ve okuyor, kaç tane Kürt destekliyordu?..

Hanioğlu'nun yazısında bu sorunun cevabı yok.

*

Yazarın yaklaşımındaki çarpıklık bunlardan ibaret de değil..

Gerçekte, **Birinci Dünya Savaşı** yaşanmamış ve Anadolu dışındaki topraklar fiilen İngiliz ve Fransız **işgali** altına girmemiş olsaydı, Araplar da Türkiye'den kopmazdı.

O dönemde Arapçılık da sınırlı bir kitle tarafından benimsenmişti. Libya'yı elimizden İtalyanlar aldı, Libyalılar bize isyan etmedi. Mısır'ı kendi paşamız Kavalalı ayırdı, Mısırlılar değil.

Suriye ve Irak, buralardaki Araplar bize **isyan** ettiği için elimizden çıkmadı. Fransızlar ve İngilizler işgal ettiler.

Hanioğlu'nun analizinde tarihsel gerçekler yok.

Mesela Birinci Dünya Savaşı'nın etkisi yok.

Sömürgecilerin işgalinin yol açtığı tahribat yok.

İngiliz **istihbaratının** faaliyetlerinin ve vaatlerinin oynadığı rol (Şerif Hüseyin) yok.

Kürtler'in Birinci Dünya Savaşı ve İstiklal Harbi sırasındaki **sadakati** yok.

Yok, yok, yok..

Sırf, İslamcılığı karalamak için laf ebeliği var.

Bu laf ebeliğinin ikna edici ve bilimsel görünümlü, oldukça efsunkâr ve hipnotize edici olduğu bir gerçek.

Ama, sadece aldatmaca.

Ne yazık ki Hanioğlu, bir bilim adamına yakışmayacak şekilde kendisini ve okurlarını kandırıyor.

*

Birçok **sözde** İslamcı internet sitesinin de, onun bu yazısını alıntılayarak, aldatmaca çarkının dönmesi için su taşıdığını gördük.

Hanioğlu, özetle, "İslamcılığı boşverin, ondan da hayır gelmez" diyor.

Bu arada lütfedip, din kardeşliğinin "toplumsal çimento" olduğunu kabul ediyor.

Ancak, "yeni bir ortak tasavvur" ısrarından da vazgeçmiyor.

Bunun temelinde de "**doğal haklar ve yeni bir toplumsal sözleşme**" yer alsınmış.

Nedir bu **doğal** haklar?..

Bunun cevabı yok.

*

Rousseau gibi isimlerin **farazî** "toplumsal sözleşme"sini pratiğe nasıl aktaracaksınız?

Bunun da cevabı yok.

Bir taraftan Hanioğlu ve Mümtazer Türköne gibi "bilim" adamları **İslamcılığı** itibarsızlaştırmaya çalışırken, diğer yandan da

siyasetçilerimiz, toplumsal sözleşme safsatasının neye tekabül ettiğini göstermekle meşguller.

Mevcut haliyle "toplumsal sözleşme"nin, "**Apo ile sözleşme**"den ibaret olacağı görülüyor.

Daha iyimser bir bakış açısıyla, "**PKK ile sözleşme**" de diyebiliriz.

Maalesef, **silah**ı olmayan büyük kitlenin sözü hiç dinlenmedi, dinlenmiyor. Kimsenin onları adam yerine koyduğu yok.

Peki bu sözde "toplumsal", özde ise "bireysel" ya da "grupsal" "sözleşme" Kürt sorununu çözer mi?

Hayır!..

Hanioğlu gibi düşünsek bile, artık kavga Kürtler'in "toplumsal sözleşme"si ile Türkler'in "toplumsal sözleşme"si arasında cereyan edecektir.

Türkler'in "doğal hakları" ile Kürtler'inki yarışacaktır.

*

Bir Kürt'te az veya çok bir İslamcılık bulunmadıkça, bugünün şartlarında onun (devlet tarafından istihdam edilmiyorsa şayet) Kürtçülük eğilimine kendisini kaptırmaması hemen hemen imkânsızdır.

Artık Kuzey Irak, Suriye ve Avrupa ekseninde öyle bir Kürtçü yapı oluştu ki, bunu sadece bir Apo üzerinden etkisiz hale getirmek mümkün değil.

Bu sorun, ancak bir "**zihniyet devrimi**" ile aşılabilir.

Fakat, Hanioğlu'nun sözünü ettiği zihniyet devrimi ile değil.

Bu sorun, ancak **İslamcılık**la çözülür.

Fakat, Türkiye Cumhuriyeti gerek kuruluşundaki **angajmanları**, gerekse **bürokratik** kadrolarındaki yerleşik genetik kodlar nedeniyle, İslamcılığı benimseyemez.

Bu yüzden ülkemizde İslamcılığa karşı bir kampanya yürütülüyor, İslamcılık (İslam'ı siyasal alana taşıma arayışları) bütünüyle yok edilmeye ve itibarsızlaştırılmaya çalışılıyor.

İşte bu nedenle, Kürt sorunu çözülmez. Giderek daha karmaşık ve başedilemez hale gelir.

Sonuçta olan, Apo'nun Kürtçüler nezdindeki itibarına ve Apo ile müzakerelerde bulunanların **siyasî kredisine** olur.

Birileri Apo'nun şahsî ikbali için Türk devletiyle anlaştığını ileri sürerler ve "bölücübaşı" giderek denklemdeki etkisiz eleman haline gelir.

Apo ile müzakerelerde bulunanlar da, istemedikleri halde yol açtıkları büyük beklentilerin ağırlığı altında ezilir kalırlar.

*

Son olarak şu hususu da belirtelim:

Kürtçülük bölücülükse, mantık gereği, Türkçülük de bölücülüktür.

Fakat Türkçülük aynı zamanda akılsızlıktır diye kabul ederseniz, mantığa ihtiyacınız kalmaz ve çelişkiden kurtulursunuz.

Türkçülük (ve de Kürtçülük) şeklindeki milliyetçilikler sadece bölücülük değil, aynı zamanda bir putperestlik türüdür.

MİLLİYETÇİLİKTEKİ MİLLET DÜŞMANLIĞI POTANSİYELİ

MHP milletvekili olmasıyla tanınan Prof. Dr. Özcan Yeniçeri'nin "**Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik**" başlıklı makalesinde yazdıkları, Türk milliyetçilerinin mevcut "akıl hoca"larının İslâmî ilkeleri alenen aşağılayabildiklerini ve suçlayabildiklerini göstermektedir.

Yeniçeri aynen şunları söylüyor:

> "Milliyetçilik karşıtı olarak evrensellik, insaniyetçilik, ilerlemecilik, **ümmetçilik**, vb. kavramları çıkarmanın da esasta gerçek amacı saklamaya yönelik bir saptırma olduğunun altını çizmek gerekir. (…) İster **din**, ister hümanistlik, ister AB, isterse çokuluslu şirketler adına yapılsın, milliyetçiliğe yöneltilen eleştirilerde gerçek hedef millî devlettir. Zamana bağlı olarak millî devlete karşı doğrudan açılamayan savaş, millî devleti meydana getiren (milliyetçilik, vb.) kavramları tahrip etmek sûretiyle dolaylı olarak yapılmaktadır."
>
> (Özcan Yeniçeri, "Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik", ***Türkiye ve Siyaset Dergisi***, Sayı: 5 [Milliyetçilik ve Küreselleşme Özel Sayısı], Ankara, Kasım-Aralık 2001.)

Cemal Bali Akal, "***Sivil Toplumun Tanrısı***" adlı kitabında "modern devlet"in (ki "modern devlet" yapısının 1648 tarihli Vestfalya Barışı ile ortaya çıktığı, temel özelliğinin de "millî devlet" niteliği ve laik karakter taşıması olduğu kabul edilir), laiklik vurgusuyla Tanrı'yı siyaset alanının dışına sürmeye kalkışırken, O'nun yerini alıp sivil topluma tanrılık yapmaya kalkıştığını belirtir.

Yeniçeri zihniyetine göre, siz bir müslüman olarak ümmetçilik yaparsanız (ki ***Kur'an***'da, bütün müminlerin hep birlikte Allah'ın ipine sarılmaları, tefrikaya düşmemeleri, müminlerin ancak kardeş oldukları belirtilir), Yeniçeri'nin (tıpkı

Akal'ın ifade ettiği gibi putlaştırmakta olduğu) "millî devlet"ini hedef almış oluyormuşsunuz.

Fakat bu beyefendiye ve onunla aynı zekâ düzeyinde olan Türk milliyetçilerine sorarsanız, ümmetçiliği hedef alan bu tür ifadeler, asla **İslâm karşıtı** bir anlam taşımamaktadır.

*

Adama göre, milliyetçilik, din adına bile eleştirilemezmiş..

Yani, Fransız Devrimi'nin fikir babası **Masonlar**dan aldıkları milliyetçilik putu, Allah'ın dininden, bu milletin manevî değerlerinden, Türk'ün tarihteki medar-ı iftiharı olan îlâ-yı kelimetillah davasından daha önemli..

Şu kafaya bakınız.. Milliyetçilik din adına bile eleştirilemezmiş; fakat kendisi haddini bilmeden, din ve dinin ümmetçilik gibi temel ilkelerini, milliyetçilik adına eleştirmekte serbest..

Sonra da, utanmadan müslümanlık iddiasında bulunacaksın.

Evet, Yeniçeri'nin ifadeleri tipik devletçi (devleti putlaştırıp kutsallaştıran) tavrın ürünüdür ve savunulan milliyetçiliğin, aslında, bu milletle bir ilgisinin bulunmadığını gösterir.

Böylesi bir milliyetçilik, devlete hâkim kurumların ve bürokrasinin (resmî toplumun) karar ve eylemlerini her durumda meşru kabul ederek, milletin (sivil toplumun) gerçek taleplerine kulak tıkar.

*

Yeniçeri'nin iddialarından, insanların, devlet karşıtı kabul edilmemek için, mutlaka milliyetçi olmak zorunda oldukları sonucu da çıkar.

Dolayısıyla, kendi içinde tutarsız ve çelişkili, üstelik de milliyetçilik adına milleti yok sayan dayatmacı bir anlayışı seslendirmektedir.

Çünkü, milliyetçilikten başka bir dünya görüşünün savunulmasını, devleti yıkma çabası olarak nitelendirip cürüm ilan etmektedir.

Milliyetçiliği reddedenler, "devlet yandaşlığı ya da karşıtlığı gibi bir dertleri olmadığını" söyleseler bile kıymeti yoktur, çünkü bu, "**gerçek amacı saklamaya yönelik saptırma**"dır.

Böylece, bizatihî **düşünceyi suç sayan**, **din ve inanç hürriyetini ortadan kaldıran**, insanlara milliyetçi olmaktan başka tercih hakkı bırakmayan, farklı bir görüşü savunmayı devlet düşmanlığının açık kanıtı kabul eden totaliter, despotik ve baskıcı bir yaklaşım sergilenmektedir.

Bu yaklaşım çerçevesinde, müslüman olmak da suç haline gelmektedir. Daha doğrusu, Yeniçeri zihniyetinin kafasına göre "**reform**"e edilmiş bir müslümanlığı benimseyebilirsiniz ancak.

*

Devletin resmî kurumlarının da değişik fikir akımlarına bu şekilde yaklaştıklarını bir düşünün! Böylesi bir durumda ülke, **Mussolini, Hitler ya da Stalin'in totalitarizmi**ni aratmayacak noktaya gelir.

Milliyetçiliğin Türkiye'de, Yeniçeri'nin savunduğu şekilde anlaşılabilmesi, **milliyetçiliğin millet düşmanlığına dönüşebileceğini** göstermektedir.

Doç. Yeniçeri, ifadelerinin ne ölçüde totaliter bir bakış açısını yansıttığının belki de farkında değil. Onun iddialarından, insanların milliyetçi olmak zorunda oldukları sonucu çıkar. Çünkü, milliyetçilikten başka bir dünya görüşünün savunulmasını, devleti yıkma çabası olarak nitelendirip cürüm ilan etmektedir.

Milliyetçiliği reddedenler, “devlet yandaşlığı ya da karşıtlığı gibi bir dertleri olmadığını” söyleseler bile kıymeti yoktur, çünkü bu, “gerçek amacı saklamaya yönelik saptırma”dır.

Böylece, bizatihî düşünceyi suç sayan, insanlara milliyetçi olmaktan başka tercih bırakmayan, farklı bir görüşü savunmayı devlet düşmanlığının açık kanıtı kabul eden totaliter bir yaklaşım sergilenmektedir.

MEVLANA'YA AHLAK DERSİ

"Bu söylediğim sözler yok mu? Senin anlayışın miktarı ancak.. Öldüm iyi ve doğru anlayışın hasretinden." (Mevlâna, ***Mesnevî***, C. 3, çev. Veled İzbudak, İstanbul 1990, s. 170.)

Yıllar önce ***ATV*** kanalında ***Mesnevî***'deki hikayelerden biri etrafında koparılan gürültü, Mevlana'nın yakındığı anlayışsızlığın günümüzde riyakârlık ve yüzsüzlük halini aldığını sergiliyordu.

Sözkonusu televizyonun yayınlarının ahlâk düzeyini bilmeyen yoktu. Onları RTÜK'ün zor zaptettiği de bir gerçekti.

Buna rağmen, içinde debelendikleri kanalın ekranlardan fışkırttığı şeyin ne olduğunu unutarak ***Mesnevî***'de araya taraya bir hikaye bulmaları ve birdenbire başımıza ahlâkçı (ya da ham ve kaba devrimbaz softa) kesilmeleri, ikiyüzlülükte insan aklının sınırlarını zorlamayı başardıklarını gösteriyor.

Evet, 2002 yılı bahar aylarında, söz konusu tv kanalında Hulki Cevizoğlu'nun sunduğu Ceviz Kabuğu programı bu konuyu birkaç hafta gündemde tutmuştu.

Bulundukları yeri unutarak sergiledikleri yüzsüzlük bir yana, bir insanı yerdiği bir kötülükten dolayı yerecek kadar riyakârlar.

Gerçek şu ki, hangi eserde olursa olsun, hata ve kusur aramak isteyen, bulur. Eksiklikten münezzeh olan ancak Allahu Teala'dır; kitabı eksiklikten uzak olan da ancak Cenab-ı Hak'tır.

Eksiklik aranırsa bulunur ama, bir kimse salt eksiklikleri arıyorsa, bu da esaslı bir eksikliktir.

*

Şimdi size, ***Mesnevî***’deki sözkonusu hikayenin yererek anlattığı durumun Türkiye’de kutsallık vesilesi sayıldığını söylersem acaba buna ne dersiniz?

Birilerinin bundan utanmak bir tarafa, onu övünç vesilesi ittihaz ettiklerini söylersem, bunu nasıl karşılarsınız?

Mesnevi’deki hikaye toplumsal ahlâk için tehlike arz etmez. Zaten sözkonusu öykünün amacı, toplumun ahlâken olgunlaştırılmasıdır.

Vaaz ve nasihat yöntemlerinden biri, muhatapları incitmemek için uç örnekler vererek, kendi yaptıkları ve olağan karşıladıkları kötülükler üzerinde düşünmelerini sağlamaktır.

Mevlana’nın amacı bir yana bırakılsa bile, günümüzde onu okuyanların sayısı azdan azdır.

Onlar da, yaşını başını almış insanlardır.

Onların, çocuklar ve gençler için gerçek bir tehlike olmaları nedeniyle RTÜK tarafından denetlenen televizyonların şovmenleri tarafından uyarılmaya ihtiyaçları yok.

Fakat, bu şovmenler gerçekten samimi ve dürüst iseler, öncelikle kendi bulundukları yerlere ve bu arada “**Bozkurt**” meselesine eğilmek zorundadırlar.

*

Şu ifadeler, Nejdet Sançar’ın “***Türkçülük Üzerine Makaleler***” adlı eserinde yer almaktadır:

> “Türk ulusu bu yapısı küçük, fakat yasam mücadelesindeki yeri büyük, sert pençeyi öylesine benimsemiştir ki, kendisinin Bozkurt neslinden olduğuna dahi inanmıştır.”

Böyle bir saçmalığa inanmaları için, insan ile hayvanın cinsel ilişkisini normal olmanın da ötesinde iyi bir şey kabul etmeleri gerekir.

Türkler'in ataları bu kadar sapık mıydı?

Mehmet Dönmez de, "**Türk Kültüründe Bozkurt'un Manası**" başlıklı makalesinde ileri sürmektedir:

> "Türk soyunun imhadan kurtarılmasında ve devamında en büyük amil yine kurttur. Türklerin belli başlı bütün destanlarında bozkurt'un merkezî bir rol oynadığı ve ata, rehber ve kurtarıcı fonksiyonları ifa ettiği görülüyor. Bu destanlar sözlü olarak Türkler arasında uzun zaman çok canlı olarak yaşadıktan sonra yazıya geçirilmiştir. Yazılı tarihin bulunmadığı zamanlarda destan ve efsanelerin birçok tarihî hakikatleri aksettirmek bakımından ne derece büyük önem taşıdığını belirtmeye gerek yoktur."

Bu tarihî hakikatler (!) acaba nedir? Bozkurt Türkler'in anası mı, yoksa babası mıdır? Anası ise, babası nasıl bir kurt beyinli adamdı? Babası ise, anası nasıl biriydi?

Peki Türkler'in ana veya babasının kurt olduğuna inanmak Türkler'e ne kazandırıyordu? Mehmet Dönmez'in şu ifadeleri bu soruya cevap teşkil ediyor:

"Böylece Türklerin soyunu kutsallaştırmaktadır."

Türkler'in soyunun bu şekilde kutsallaştığını ileri sürerek Türk milletine hakaret edenlere karşı, "Hayır, Türkler, Allahu Teala'nın melekleri bile secde ettirdiği, yeryüzünde halife olarak yarattığı Hz. Adem'in soyundan gelmektedir" demekten başka ne yapabiliriz?!

Türkçülüğün, Türk milletini aşağılamaya dönüşmesi, gerçekten ibretlik bir durum.

Gerçekte, efsane adını verdikleri bu masalların Türk kültüründe yeri yok..

Televizyonun vs. olmadığı dönemlerde halk arasında anlatılan masallar, cönkler, halk hikayeleri vs. arasında bozkurt palavraları ve sapıklıkları bulunmuyor.

*

Mevlânâ Celaleddin-i Rûmî bir Moğol ajanı gibi takdim edilir ve ***Mesnevî*** müstehcen ve “muzır” bir kitapmış gibi tartışma konusu yapılırken gözden kaçan nokta, bu iddiaların büyük ölçüde bir tarihçiden kaynaklanıyor oluşuydu.

Sözkonusu tarihçi, Prof. Dr. Mikail Bayram, Ahî Evran hakkında doktora tezi yazmış bir bilim adamı.

Mevlânâ'ya olan ilgisi (ve tepkisi) de Ahî Evran’dan kaynaklanıyor. Bayram, nükteleriyle meşhur Nasrettin Hoca'nın, Ahî Evran olarak bilinen, Ahîlik teşkilatının piri Şeyh Nasrettin Mahmut olduğunu savunuyor.

Bayram'a göre, Mevlânâ'nın ***Mesnevî’***de Cuha diye bahsettiği şahıs aslında Nasrettin Hoca, yani Ahî Evran.

Bayram, ilk büyük hatasını işte bu noktada yapıyordu.

*

Nasrettin Hoca belki de Ahî Evran’dı, fakat Cuha’nın Nasrettin Hoca olmadığı kesindir.

Mevlânâ ve etrafındakiler hakkında anlatılan anekdotları derleyen Ahmet Eflakî, Cuha hikayelerinden birini yorumlarken, Mevlânâ'nın oğlu Sultan Veled'den naklen, bu hikayenin kahramanı olan zatın Şeyh Nasrettin olduğunu bildiriyormuş. Bayram’ın iddiasının kaynağı, Eflakî’nin bu iddiasından ibaret.

Bayram’ın aktardıklarından, Nasrettin Mahmut’un (Ahî Evran) uzun süre Kayseri'de kadı olarak görev yaptığını öğreniyoruz. Nasrettin Mahmut, II. İzzettin Keykavus döneminde kısa bir süre vezirlik yaptıktan sonra, Alaattin Keykubat'ın

tahta geçmesiyle birlikte Konya'ya gelip yerleşiyor. Daha sonra II. İzzettin Keykavus'un veziri olarak da görev yapıyor. Mevlânâ'nın hocası Şems-i Tebrizî'ye suikast düzenleyerek öldürttüğü gerekçesiyle "Moğollar"ın baskısıyla vezirlik görevinden alınıyor. Kırşehir'e geçerek burada yaşamaya başlayan Ahî Evran Nasrettin Hoca, Ahî ve Türkmenler'in isyanına vesile oluyor. Başlayan isyanı bastırma görevi ise Hüsamettin Çelebi'ye veriliyor. Çelebi isyanı şiddetli bir şekilde bastırarak Ahî Evran da dahil olmak üzere isyana karışanları kılıçtan geçiriyor. (Bkz. Haşim Söylemez, "Hoca yoksa Ahî Evran mı?" ***Aksiyon***, 03 Kasım 2001, Sayı: 361.)

Öncelikle bilinmesi gereken nokta şu: Mevlânâ'nın Mesnevî'de sözünü ettiği Cuha'nın Nasrettin Hoca ile hiçbir ilgisi bulunmamaktadır.

Bununla birlikte Cuha'nın bir lakabı da Hoca'dır.

Buradan hareketle Cuha'nın Nasrettin Hoca olabileceğini söylersek eğer (ki Nasrettin Hoca'ya ait bir fıkra Cuha'ya aittir), o takdirde de Ahî Evran'ın Nasrettin Hoca olduğu iddiası temelsiz hale gelir, çünkü Cuha'nın Ahî Evran'dan yüzyıllar önce yaşamış bir Arap olduğunu biliyoruz.

İbnü'l-Cevzî, **"*Ahmak ve Dalgınlar Kitabı*"** adıyla Türkçe'ye çevrilen eseri **"*Kitâbu'l-Hamkâ ve'l-Mugaffelîn*"**de Cuha hakkında şu bilgileri verir:

> "Ahmak Cuha (Hoca): Künyesi Ebu'l-Gusn'dur. Kendisinden zekâ ve uyanıklığa alamet olan kıssalar rivayet edilmiştir. Ancak dalgınlığı ağır basmış ve bazı kıssaların düşmanları tarafından uydurulduğu belirtilmiştir. Mekkî bin İbrahim'den şöyle rivayet edilmiştir: 'Cuha'yı gözüaçık ve nazik biri olarak gördüm. Ona nisbet edilenler uydurmadır. Komşuları vardı; birbirleriyle şakalaşırlardı. Sonradan hakkında aslı olmayan fıkra ve hikayeler uydurulmuştur'."

(İbnü'l-Cevzî, ***Ahmak ve Dalgınlar Kitabı***, çev. Enver Günenç, 2. b., İstanbul: Şûle Yayınları, 1998, s. 56.)

Mekkî bin İbrahim'in 90 yıl yaşadığını ve Hicrî 210 yılında vefat ettiğini biliyoruz. (***A.g.e.***, s. 56, dn. 36.)

Buradan, Cuha'nın Miladî 700'lü yıllarda yaşadığı sonucuna varabiliriz. Ahî Evran ise 1200'lü yıllarda yaşamıştır.

*

Nasrettin Hoca fıkralarından birini İbnü'l-Cevzî Cuha'yla ilgili olarak anlatmaktadır:

"Cuha'dan rivayet edilenlerin tamamı ahmaklık değil, dalgınlık ürünüdür. Şimdi onları işittiğimiz gibi aktarıyoruz:

" 'Ebu'l-Hasan anlatıyor: Adamın biri Cuha'ya:

"- 'Evinizden bağırtı geldiğini duydum?

"- 'Gömleğim aşağı düştü.

"- 'Gömlek düşünce ne olur?

"- 'Ey ahmak! Gömleğin içinde olursan onunla beraber düşmüş olmaz mısın?' " (***A.g.e.***, s. 58.)

*****

Hitler, "***Kavgam***" adlı kitabında, en kolay inanılan yalanların en büyükleri olduğunu söyler.

Çünkü, ona göre, insanlar akıl almaz ölçüde büyük yalanların söylenebileceğine ihtimal vermezler.

Bu açıdan bakıldığında, büyük mutasavvıf Mevlânâ Celâleddîn-i Rumî'yi "Moğol ajanı" ilan edenlerin dayandıkları deliller ile yürüttükleri mantığın zayıflığının, gerçekte, bu iddiayı ortaya atanların etkisinin kaynağını oluşturduğu söylenebilir.

Çünkü, hiç kimsenin havsalası, böylesine akla ziyan bir iddianın yalan olabileceğini kolay kolay almaz.

Öyle ya, durduk yere Mevlânâ'ya neden "Moğol ajanı" denilsin ki? Ateş olmayan yerden duman çıkar mı?

Öncelikle şunu söylemek gerekiyor:

Bir bilim adamının (ve tarihçinin) bir konuda hüküm verirken, her türlü veriyi dikkate alması gerekir.

Sadece işine gelenleri gündeme getirmesi, peşin hükümlülük anlamına gelir.

Ve bununla, ortaya attığı iddiayı değil, kendisinin bilim adamlığına uzak olduğunu ispatlamış olur.

*

Mevlânâ'yı suçlayan tarihçinin, sadece İbn Bîbî'ye atıfta bulunması ilginç.

İbn Bîbî, Anadolu Selçuklu Devleti hizmetindeki bir memurdu, fakat sonra, Moğollar'ın Anadolu'nun idaresi için tayin ettiği Şemseddin Cüveynî'nin emrine girdi (Aslında bütün Anadolu Selçuklu Devleti bürokrasisi onun emrine girdi) ve onun talebi üzerine Anadolu Selçuklular'ı ile ilgili eserini kaleme aldı.

Halbuki Mevlânâ hiçbir zaman Moğollar'ın hizmetine girmedi.

İbn Bîbî'nin eserinin özelliği, görüp işittiği haber ve belgelere dayanılarak kaleme alınmış olması ve yazılı kaynaklara atıfta bulunulmamasıdır.

Bir tarih kitabı olmaktan çok, bir hatırattır.

Bu nedenle, özellikle kendi dönemi hakkında yazdıkları tarihçilerce ihtiyatla karşılanmaktadır.

Ayrıca, eserde kronolojiye ve olaylar arasındaki irtibata da dikkat edilmemiştir.

Halk arasındaki rivayetleri aktaran yazar, inanılması güç hikayeler de nakleder.

Bazı önemli olaylara ise hiç yer vermez ya da üstünkörü geçer.

Tarihî olayları bütün ayrıntılarıyla ortaya koymak yerine, edebî ve sanatkârane bir üslup kullanmaya özen gösterir.

Bununla birlikte eser, Anadolu Selçukluları ile ilgili en önemli kaynak olma özelliği taşımaktadır.

Bu da, başkalarının yazmamış olmasından ve İlhanlı devlet adamı Cüveynî'nin arzusundan kaynaklanan bir meziyet.

İbn Bîbî'nin bir özelliği de, Moğollar'a karşı itaatkâr bir politika izlenmesinden yana olmasıdır.

İlginç bir başka özelliği ise, çağdaşı olduğu halde Mevlânâ'dan hiç bahsetmemesi, onu adeta yok saymasıdır. (Bkz. Abdülkerim Özaydın, "İbn Bîbî", ***TDV İslâm Ansiklopedisi***, C. 19, s. 379,381.)

*

Mevlânâ'yı Moğol ajanı ilan eden tarihçinin dayandığı kaynak işte bu.

Peki, bütün bunların ajanlıkla ilgisi ne?

Şuymuş: İbn Bîbî, Kayseri'yi işgal eden Moğol ordusunda, Mevlânâ'nın hocası Şems-i Tebrizî'nin mensubu bulunduğu Kalenderîliğin dervişlerinin de yer aldığını söylüyormuş.

Şems-i Tebrizî'nin ne kadar Kalenderî olduğu tartışılır, ama öyle bile olsa, bu hiçbir şeyi ispat etmeye yetmez.

Bu mantığa göre, sözkonusu tarihçinin saygı duyduğu insanlardan herhangi biri herhangi bir topluluğa (parti, cemaat, dernek, vakıf, sendika vs.) mensupsa ve bu topluluğun üyelerinden bir bölümü herhangi bir olumsuz eylemde bulunduysa, o tarihçi de bu eylemden sorumlu tutulmalıdır.

*

Sözkonusu tarihçiyi, Mevlânâ'nın Moğol ajanı olduğu kanaatine götüren ikinci neden, onun ***Mesnevî***'de Ahî Evran'ı Cuha adıyla konu edinmiş olduğuna inanması.

Bunun doğru olmadığını yukarıda gösterdik.

Öyle olsaydı bile, "Peki bunun ajanlıkla ilgisi ne?" diye düşünmek gerekirdi; Nasrettin Hoca fıkrası anlatmanın Moğol ajanlığı anlamına geldiğini keşfetmek için yedi asır neden beklenildiği sorusuyla karşı karşıya kalırdık.

Tarihçimizin, hakkında doktora tezi yazdığı bir şahsiyeti tarihe bakışının merkezine oturtması, onun bilimsellikle ilgisinin ne düzeyde olduğunu anlamak için yeterli.

*

Ahî Evran'ın, Mevlânâ'nın hocası Şems-i Tebrizî'yi suikastle öldürtmüş olması gerekçesiyle Moğollar'ın baskısı sonucu vezirlik görevinden alındığı da yazılanlar arasında.

Bu doğruysa, Ahî Evran'ı adi bir katil olarak kabul etmek gerekir.

Ancak, Ahî Evran'ın görevden azli kesin olsa da, Şems-i Tebrizî'nin öldürüldüğü kesin değildir.

Konya'yı terk edip Şam'a gittiği kabul edilmektedir.

Bütün bunlarda kesin olan yan sadece, Ahî Evran'ın, Mevlânâ'nın aksine, o günün siyasetçilerinin emrine girmiş olmasıdır.

*

Mevlânâ'nın Moğol ajanı olduğu iddiasının ardındaki mantık ve deliller bu kadar.

Mevlânâ'nın Moğollar'la bir ilgisi varsa da bu, onlar tarafından mağdur edilenlerin akrabası olmasından ibarettir.

Çünkü babaannesi, Horasan hükümdarı Alâuddevle Alâeddin Harzemşah'ın kızıdır.

Annesi ise, Belh Emîri Rükneddin'in kızı Mümine Hatun'dur.

*

Konunun tam anlaşılması için, öncelikle dönemin siyasî durumunun kavranılması gerekir.

1243 yılında 80 bin kişilik Anadolu Selçuklu ordusu, Moğollar ile karşılaşmak üzere Sivas'a gitmişti. Tecrübeli devlet adamı ve kumandanlar, Sivas'ta kalınmasını, Moğollar'ın oraya kadar gelip yorulmasının beklenmesini teklif ettiler. Herhangi bir savaşa katılmamış emir ve kumandanların heyecanlı istekleri üzerine, Zara-Suşehri arasındaki Kösedağ'ın yanındaki ovaya gidildi. Bu arada, Moğollar da yaklaşmış bulunuyorlardı. Tecrübeli devlet adamlarının savunmada kalınması teklifine de itibar edilmedi, 20 bin kişilik öncü kuvvet Moğollar'a saldırdı. Moğollar önce kaçıyor gibi yapıp ardından dönüp saldırdılar ve bu kuvveti imha ettiler.

Bu durum, savaş alanına yaklaşan ana kuvvetlerde paniğe yol açtı. Selçuklu kumandanları orduyu terk ettikleri gibi, Sultan Gıyaseddin Keyhüsrev de

Antalya'ya gitti. Hatta, İstanbul'a, Bizans'a sığınma girişiminde bile bulundu. Başsız kalan Selçuklu ordusu ise savaşmadan dağılmıştı:

> "Öte yandan Selçuklu ordusuna rastlayamayan Moğollar, bunun bir savaş hilesi ve taktiği olabileceğini düşünmüşlerse de çok geçmeden durumu anlamada güçlük çekmediler. Böylece öncü savaşından sonra 80 bin kişilik koskoca bir Selçuklu ordusu, sultanın korkaklık ve yeteneksizliği, deneyimli devlet adamlarına önem vermemesi ve taktik yanlışlıkları sebepleriyle, Türk tarihinin hiçbir döneminde bir eşi daha görülmemiş olan perişan bir duruma düştü. Bu sonuç üzerine Moğollar, Selçuklu ordugâhında sayısız ganimetler ele geçirdiler."
>
> (Ali Sevim ve Erdoğan Merçil, ***Selçuklu Devletleri Tarihi***, Ankara 1995, s. 472.)

Bu savaştan sonra Anadolu Selçukluları'nın bağımsızlığı da bitmiş oldu. Sultanları bile Moğollar atamaya başladılar.

Ajan kelimesinin bir anlamı da "temsilci" olduğuna göre, Selçuklu sultanının ajan haline geldiğini kabul etmek gerekir.

*

Mesnevî'deki Cuha hikayesi üzerine acaip iddialar bina eden tarihçimiz, şu satırların bulunduğu sayfaları anlamadan okumuş (veya okumamış) olmalı:

> "Burada da hilekâr Moğollar, 'Mısırlılar'dan birini arıyoruz. Mısırlıları bu tarafa toplayın da aradığımızı ele geçirelim' derler. Kim gelirse, 'Hayır, bu değil. Sen geç oracıkta otur' derler de, bu suretle herkes derlenip toparlandı mı bu hileyle hepsinin boynunu vururlar. Onlar, ezan sesi duyunca Tanrı davetçisine uymazlardı ya, onun şomluğu yüzünden, hilekâr Moğollar'ın daveti, onları ölüme kadar çekti, sürdü." (***Mesnevî***, C. 3, s. 69.)

Mevlânâ, Selçuklu vezirlerinden, dönemin kudretli adamı Muineddin Pervane'ye şöyle çıkışmıştır:

> "Sen, Tatar'la (Moğol'la) birleştin. Halbuki bu şekilde Şamlıları ve Mısırlıları yok etmek, İslam vilayetlerini kırıp yıkmak için yardım etmiş oluyorsun."
>
> (Mevlânâ, ***Fîhi Mâfih***, çev. M. Ülker Anbarcıoğlu, 5. b. İstanbul 1990, s. 9.)

Mevlânâ'ya birisi, "Tatarlar da kıyamete inanıyor ve 'Elbette bir sorgu sual günü olacak' diyorlar" deyince, şöyle cevap vermiştir:

> "Yalan söylüyorlar; kendilerini Müslümanlarla bir göstermek istiyorlar. Yani, biz de biliyoruz ve inanıyoruz, demek istiyorlar.... eğer onlar kıyamet gününe inanıyorlarsa bunun delili hani? Bu günahlar, zulümler ve kötülükler, üst üste birikmiş karlar gibi, kat kat yığılmıştır." (***A.g.e.***, s. 102.)

Bir başkası da Mevlânâ'ya şunu söylemişti:

> "Moğollar buraya ilk geldiklerinde çırçıplaktılar. Binek hayvanları öküzdü. Silahları odundandı. Şimdi haşmet ve azamet sahibi oldular, karınları doydu. En güzel Arap atları ve en iyi silahlar onların elinde bulunuyor."

Mevlânâ şöyle cevap verdi:

> "Onların gönülleri kırık ve kuvvetleri yokken, Tanrı yalvarmalarını kabul ve onlara yardım etti. Şimdi ise bu kadar muhteşem ve kuvvetli oldukları şu anda, halkın zayıflığı vasıtasiyle Yüce Tanrı onları yok edecektir; o zaman, hepsinin Tanrı'nın inayeti ve yardımı olduğunu, dünyayı bununla zaptettiklerini, yoksa başarılarının kendi güç ve kudretlerinin karşılığı olmadığını anlamaları için, halkın zaafı ile onları yok eder. Önce insanlardan uzak, fakir, çırçıplak ve acınacak bir halde çölde yaşarlarken,

> yalnız onlardan bazıları ticaret yapmak için Harezm vilayetine geliyor, alışveriş ediyor, kendileri için elbiselik keten alıyorlardı. Harezm Şah [Harzemşah] bunu men ve tüccarları öldürmelerini emrediyordu. Onlardan haraç alıyor ve tüccarların oraya gitmesini önlüyordu. Tatarlar, padişahlarının yanına dert yanmağa gittiler ve 'Mahvolduk' dediler. Padişahları on günlük izin istedi. Bir mağaranın kovuğuna gitti ve tam bir vecd içinde ibadet etti, Allah'a yalvardı. Ulu Tanrı'dan, 'Senin dileğini, yalvarışlarını kabul ettim. Dışarı çık. Her nereye gidersen, muzaffer ol!' diye bir ses erişti. Tanrı'nın buyruğu ile çıktıklarından, karşılarında bulunanları yendiler ve bütün yeryüzünü kapladılar." (***A.g.e.***, s. 101, 102.)

Gerçekten de, İslam ülkelerinde üretilen mal ve silahlar, o dönemde, yoksul bir hayat yaşayan Moğollar için büyük bir lükstü.

Bu nedenle Cengiz, tüccarları İslam ülkelerine gitmeğe teşvik ediyordu.

Moğol başkenti Karakurum'dan hareket eden yüzlerce tüccarın katıldığı bir kervana, Otrar Kalesi'nde, Hazemşah'ın valisi İnalcık tarafından el konuldu. İnalcık, tüccarlar arasında casuslar bulunduğunu iddia ediyordu.

Harzemşah Muhammed, araştırmaksızın idamlarını emretti. Cengiz'in protesto etmek için gönderdiği elçilerin de sakallarını yaktırdı ve başkanlarını öldürttü.

Harold Lamb, "***Cengiz Han***" adıyla dilimize çevrilen kitabında onun kimi zaman dağa çekilip yalnız başına ibadet ve dua ettiğini yazar. (Bkz. Harold Lamb***, Cengiz Han,*** Altın Kitaplar, 1989. Eserin farklı yayınevleri tarafından yapılmış, biri **"Cengiz Han'ın Liderlik Sırları"** adını taşıyan iki çevirisi daha mevcuttur.)

Keagan da, şöyle der:

> "1211'de ilk seferine başlamak üzere çadırından çıkan Cengiz Han halkına hitap ederken, 'Cennet bana zafer sözü verdi' demişti."

(John Keegan, ***Savaş Sanatı Tarihi***, çev.: F. Doruker, 2. b, İstanbul: Sabah Yay., 1995, s. 157.)

Bu rivayetler, 1240 tarihinde kaleme alınan "***Gizli Tarih***" ya da "***Moğollar'ın Gizli Tarihi***" adıyla bilinen kitapta da yer alır. (Ahmet Temir, ***Moğolların Gizli Tarihi***, Ankara: Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1948.)

*

Mevlânâ'da herkes kendi iç dünyasına göre birşey bulur. "Bir ben vardır bende, benden içerü" diyen Yunus Emre'nin bazı mısralarının onun dizelerini çağrıştırması şaşırtıcı değildir: "Senin senliğinde başka bir sen gizlidir." (***Mesnevî***, C. 6, s. 299.)

"Tanrı Azrail'e dedi ki: Ey Nakip, bu dertli halktan kime acırsın?

"Azrail şöyle cevap verdi: Herkese yüreğim yanar. Fakat emri ihmal etmeden korkarım.

"Hatta derim ki, keşke Tanrı gençler için beni feda etseydi." (**Mesnevî**, C. 6., s. 382.)

"Şu dünyada bir nesneye,

"Yanar için göynür özüm,

"Yiğit iken ölenlere,

"Göğ ekini biçmiş gibi."

PARÇALANAN ÜMMET, UNUTULAN CİHAD

Avrupa'da tahsil görürken, sosyoloji ve psikoloji öğrencileri arayan bir araba fabrikasına iş için başvurmuştu.

Şirketin halkla ilişkiler görevlisi ona, "*İşimiz makine mühendisleriyle ilgili olduğu halde sosyologlar aramamız seni şaşırtmış olabilir*" deyince, genç öğrenci, **Ali Şeriati**, cevap bekler şekilde susmuştu.

Görevli, ona önce bir Asya-Afrika haritası göstermişti.

Ürettikleri arabalar bazı şehirlerde çok satılıyorken, kimilerinde hiç alıcı bulamıyordu:

> "Bu şehirlerin sakinlerinin neden hoşlandığını ve bu arabaları niçin sevmediklerini araştırmak sosyoloğun görevidir, ki, mümkün olursa arabanın şekil ve rengini değiştirelim, yok olmazsa, **onların zevklerini değiştiririz**."
>
> (Ali Şeriati, ***Medeniyet ve Modernizm***, çev. Ahmet Yüksekoğlu, 4. b., İstanbul: Bir Yayıncılık, 1985, s. 27-28.)

*

Batılılar, sosyolojik araştırmaları salt bilimsel kaygılarla yürütmez.

Onlar bilgiyi daha çok bir **yönlendirme ve hükmetme aracı** olarak kullanır.

Sömürgecilik faaliyetlerinde **oryantalizm ve antropoloji**den geniş ölçüde yararlandıkları meçhul değil.

İlham aldıkları teorilerin başında da, **A. R. Radcliffe-Brown** ile **Bronislaw Malinowski** gibi antropologların geliştirdiği "**yapısal-işlevselcilik**" denilen kuram gelmektedir.

Yapısalcılık, basit ifadesiyle, her toplumun "kendi tarih ve gelenekleri çerçevesinde örgütlenmiş" **yapı ve kurumlara** sahip olduğunu ileri sürer.

İşlevselcilik ise, bu yapı ve/veya kurumların **siyasal, ekonomik ve toplumsal işlevleri** bulunduğuna dikkat çeker.

Bu iki tespiti bir araya getiren yapısal-işlevselcilik, sömürgecilere şunu öğretiyordu:

Herhangi bir toplumu değiştirmek için o toplumun sahip olduğu yapılar yok edilmeli ve yerlerine başkaları ikame edilmeliydi.

Bu durumda işlevler de otomatik olarak değişecekti.

(Bkz. Asaf Hüseyin, ***Oryantalistler ve İslamiyatçılar***, çev. Bedirhan Muhib, 2. b., İstanbul: İnsan Yayınları, s. 20-22.)

*

Evet, kurum ve yapılar değişince işlevler kendiliğinden değişir.

Mesela, **alfabe** bir yapıdır.

Batı alfabesinin kullanılmasının işlevi, Batı ülkeleriyle daha güçlü bir kültür alışverişini, daha doğrusu **kültür ithali**ni sağlaması, Batı'nın **kültür emperyalizmi**nin taşıyıcı aygıtı olmasıdır.

Arap alfabesinin işlevi ise, ***Kur'an*** okumayı ve İslam kültürüyle irtibatı kolaylaştırmasıdır.

İmam hatip lisesinin işlevi başkadır, genel liseninki başka.

Sarıkla şapka farklı işlevlere sahiptir.

Başörtüsünün işlevi başka, kuaför marifetiyle şekil verilip sergilenen saçlarınki daha başkadır.

Ortak bir şiâr/simge/sembol/alâmet olan Arapça ezanın işlevi bütün Müslümanlara yönelik bir çağrı olmasıyken; Türkçe ezan ancak Türkler'in anlayabileceği, Türkçe bilmeyenlerin ise tuhaf bir anons sayacakları bir duyurudur.

Miladî takvimin işlevi ile hicrî takviminki birbirine zıttır.

Hicrî takvimi kabul ettiğinizde **yılbaşı** kendiliğinden 1 Muharrem'e kayar.

Ve "**Hicret**" ile o hicreti yapanlar, kendiliğinden, **tarihin dönüm noktası** haline gelir.

*

Ümmet bilincinin yok edilmesi açısından bakıldığında, **milliyetçiliğin laiklik**le (siyasal dinsizlikle) birlikte ortaya çıktığı, ikisinin birbirini tamamladığı ve desteklediği görülür.

Asaf Hüseyin'in belirttiği gibi, İslam dünyasındaki yapı veya kurumlardan biri de, **dinin siyasetten ayrılmazlığı ilkesi** ya da olgusuydu.

Dinle devletin ayrı ol**ma**ması durumunda, devleti savunmak dini savunmak anlamına geliyordu.

Devlet dine karşı tavır aldığında ise, devleti savunmak, dine karşı tavır almak, dinsizleşmek anlamına gelmektedir.

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı mağlup eden İngiliz keferesinin, Türkiye'de din ile devletin ayrılmasına ihtiyacı vardı.

Batı'nın geleceğinin Türkler yönünden güvence altına alınması, ve Türk devletinin de İslam dünyasındaki müstesna ve itibarlı yerinin tarihin tozlu sayfalarına gömülmesi için Türkiye'de devlet ile dinin karşı karşıya getirilmesi gerekiyordu.

Ve İngiliz keferesi, İngiliz-Yahudi uygarlığı bu emeline nail oldu.

Palmer şöyle der:

> "Osmanlı İmparatorluğu'ndaki çürüme belirtilerini teşhis etmek kolay, ama nasıl bu kadar dayandığını anlayabilmek zordur. O canlılık ve hayatiyetin kaynaklarından biri kesinlikle, yönetici seçkinlerle ulema arasındaki Osmanlı İmparatorluğu'nun **mutlak İslam olduğu** yolundaki inançtı."
>
> (Alan Palmer, ***Osmanlı İmparatorluğu: Bir Çöküşün Yeni Tarihi***, 6. b., İstanbul 1997, s. 35.)

İngiliz keferesi bunu biliyordu, ve Türkiye topraklarındaki taşeronları vasıtasıyla gereğini yaptı.

BİR BÜROKRATA CEVAP

Bir bürokrat, 19 Şubat 2019 günü, facebook hesabından, "Bir yıl önce paylaşmıştım. Biraz uzun ama okumanızı öneririm" diyerek bir paylaşımda bulunmuştu.

Okumaya ve üzerinde konuşmaya değer:

> Değerli Arkadaşlarım,
>
> Türkiye'de yaşayan ve Türk Milletini oluşturan Müslüman hiç bir Etnik unsur azınlık değil aksine asli ve kurucu unsurdur.
>
> Ülkemizde yaşayan Kürt, Arap, Boşnak, Çerkez ve diğer Etnik kökenlerden gelen Türkiye Cumhuriyeti Devleti Vatandaşlarımızdan herhangi birinin Teorik ve pratik olarak Cumhurbaşkanı olması mümkün müdür ? Bu sorunun cevabı kesinlikle evettir. Ülkemizde yaşayan herkes hangi etnik kökenden gelirse gelsin devlette en üst makamlara seçilmekte ve atanabilmekte, en önemli işadamları olabilmekte, ülkemizin her bir şehrinde ikamet edebilmektedir.
> Anayasamız Etnik kökeni değil, vatandaşlığı esas almıştır.
>
> Türkiye Kubbetül İslam olma özelliğini taşımakta dünyanın dört bir yanından mazlumlar ülkemize sığınabilmekte ve öteki değil ev sahibi sıfatıyla ülkemizde yaşayabilmektedir.
>
> Sadece müslümanların sığındığı bir ülke olarak tanımlamak da haksızlık olur. Örneğin Nazım Hikmet'in dedeleri Osmanlı'ya sığınmış Osmanlı savaşı göze alarak iade etmemiştir. Daha sonra Nazım Hikmet'in dedesi Müslüman olmuş Balkanlar'da savaşırken şehit düşmüştür.

Suriye'de ve İran'da yaşayan Kürt Kardeşlerimizin durumuna birlikte bir göz atalım.

Suriye'de ne dün ne bugün Kürtler vatandaş değildirler. İşçi, memur olamaz mülk edinemezler.

İran'da ise halen seyahat özgürlüğü yoktur.

PKK , PYD, PJAK, kurulduğu günden bu yana Suriye Rejimine karşı bırakın silahlı mücadele yapmayı onun destekçisi olmuştur. PKK Suriye'de herhangi bir hak arayışında bulunmamıştır. Şimdi ise Esed rejiminin en önemli destekçisi olmaya devam ediyorlar.

Eğer Kürtlerin hakkını savunacaksanız gidin bu hakları Suriye'de İran'da ve Irak'ta arayın Türkiye'de değil. Kürtler Türkiye'de azınlık değil kurucu unsurdur.

Türklerle Kürtler 1071 Malazgirt Zaferi ve Toplumsal Sözleşmesi ile bir araya gelmiş ve tek Millet olmuştur.

PKK ve yandaşlarında zerre samimiyet olsa Suriye'de Irak'ta ve İran'da hak arayışı içinde olurlardı.

SON SÖZ; BU MİLLET SİZDEN DE EFENDİLERİNİZDEN DE HESAP SORACAKTIR.

*

İlk cümleden başlayalım.. Bürokrat şöyle diyor:

"**Türkiye'de yaşayan** ve **Türk Milletini oluşturan** Müslüman hiç bir Etnik unsur azınlık değil aksine asli ve kurucu unsurdur."

Dikkat et, **“Türk milletini oluşturan”** diyorsun.. Yani, Türk milletinden **olmayan** hiç kimsenin **varlığını** kabul etmiyorsun..

Tanım gereği, zaten, **Türk milleti**nden olan herkes, devletin aslî ve kurucu unsurudur.

Yani şunu mu diyecektin: *“Sen de Türksün, ben de Türküm.. Ama ben daha fazla Türküm, dolayısıyla sen azınlıksın.”*

Bunu mu diyecektin?!

Üstelik herkes Türkiye’de yaşıyorken..

*

Gelelim sözlerinin devamına:

> “Ülkemizde yaşayan Kürt, Arap, Boşnak, Çerkez ve diğer Etnik kökenlerden gelen Türkiye Cumhuriyeti Devleti **Vatandaş**larımızdan herhangi birinin Teorik ve pratik olarak Cumhurbaşkanı olması mümkün müdür ? Bu sorunun cevabı kesinlikle evettir. Ülkemizde yaşayan herkes hangi etnik kökenden gelirse gelsin devlette en üst makamlara seçilmekte ve atanabilmekte, en önemli işadamları olabilmekte, ülkemizin her bir şehrinde ikamet edebilmektedir.
> Anayasamız **Etnik** kökeni değil, **vatandaşlığı** esas almıştır.”

Burada bürokratın “**Türklük**“ten “**Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığı**“na geçiş yaptığını görüyoruz.

Sonra da, her vatandaşın *“devlette en üst **makamlara seçilmekte ve atanabilmekte**, en önemli **işadamları olabilmekte**, ülkemizin her bir şehrinde **ikamet edebilmekte**“* olmasını **başa kakıyor**..

Tamam da, bu bir lütuf ya da iyilik değil ki.. Çiğnenmemesi gereken bir **hak**..

Kul hakkı..

*

Kaldı ki, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kuruluş biçimi, bundan farklı bir uygulamaya imkân veremezdi.

Ne yapılacaktı yani, Cumhuriyet ilan edilince, TBMM'deki **Kürt, Arap, Boşnak, Çerkez, Gürcü, Abaza, Arnavut** milletvekilleri görevden uzaklaştırılacak, bürokratların da işine son mu verilecekti?

Mesela **Mehmed Akif Ersoy**'a, *"Sen Arnavutsun, bundan sonra sana milletvekilliği vs. haram.. İstediğin şehirde de yaşayamazsın, Amerikalılar'ın **kızılderililere** yaptıkları gibi sizin için **rezervasyonlar** ayarlayacağız, oralara gideceksiniz. İşadamı da olamazsınız, size sadece inşaat işçiliği kontenjanı tanıyoruz"* mu denilecekti?

Onlara, **gâvurun bile yapmadığı** mı reva görülecekti?

Müslüman halk, **Yunan işgali** yaşanmış gibi bir duruma mı düşürülecekti?

Ruslar, merhum **Şeyh Şamil**'i esir aldıktan sonra oğullarından biri Rus ordusunda görev yapmış, **general** rütbesine ulaşmıştı. Türkiye Cumhuriyeti, Çarlık Rusya'sının bile yapmadığını mı yapacaktı?

Rahmi Apak'ın hatıraları Türk Tarih Kurumu tarafından "***Yetmişlik Bir Subayın Anıları***" adı altında yayınlanmış bulunuyor. Birinci Dünya Savaşı sırasında doğuda Ruslar'la savaşırken Ruslar'ın general düzeyindeki bir komutanının (hatırladığım kadarıyla adı Süleyman'dı), müslüman olması nedeniyle ordumuza karşı elinden geldiğince olumlu bir tutum sergilediğini anlatır.

Yani ne yapacaktı Türkiye Cumhuriyeti?.. **Çarlık Rusya**'sının bile yapmadığını mı yapacaktı?

Hatta **Sovyetler Birliği**'nin…

Çeçenistan için cihat edip şehit olan **Cahar Dudayev**, bir Sovyet generaliydi.. İlham Aliyev'in babası **Haydar Aliyev**, Sovyetler döneminde Politbüro'da yer alıyordu.

Amerika'ya gelelim.. Babası Amerikan vatandaşı olmayan, Afrikalı bir müslüman olan "zenci" **Hüseyin Barak Obama**, ABD başkanı olmadı mı?

*

Bürokratın şu ifadeleri ise, Osmanlı ile Türkiye Cumhuriyeti'ni birbirine karıştırıyor:

> "Türkiye Kubbetül İslam olma özelliğini taşımakta dünyanın dört bir yanından mazlumlar ülkemize sığınabilmekte ve öteki değil ev sahibi sıfatıyla ülkemizde yaşayabilmektedir.
>
> "Sadece müslümanların sığındığı bir ülke olarak tanımlamak da haksızlık olur. Örneğin **Nazım Hikmet**'in dedeleri Osmanlı'ya sığınmış Osmanlı savaşı göze alarak iade etmemiştir. Daha sonra Nazım Hikmet'in dedesi Müslüman olmuş Balkanlar'da savaşırken şehit düşmüştür."

Eğer **Türkiye** denilince sadece **laik Cumhuriyet**'i değil **Şeriatçı Osmanlı**'yı da anlayacaksak, tutup müslüman halka "Bakın size devletteki en üst makamlara bile ulaşma yolu açık" demek anlamsız olur.

Üstelik bugün Türkiye'nin, **Markar** gibi Ermeni, **Garo** gibi Süryani milletvekilleri de var..

*

İran ve Suriye örneklerine gelince..

Eskiler, “**Sui misal, emsal olmaz**” demişlerdir.

Neyse ki bürokrat, işi abartıp kıyaslamayı **Firavun Mısır’ı** ile yapmıyor. Bu kafayla *“Firavun, İsrailoğulları’nın çocuklarını öldürtüyordu. Biz Kürt çocuklarını öldürtüyor muyuz?”* da diyebilirdi.

Bürokratın *“Türklerle Kürtler **1071 Malazgirt Zaferi ve Toplumsal Sözleşmesi** ile bir araya gelmiş ve tek Millet olmuştur”* şeklindeki sözlerine gelince..

Bunun daha öncesi var.. O toplumsal sözleşme **Tuğrul Bey**‘e uzanıyor.

Ancak, asıl mesele şu: O eski “toplumsal sözleşme”yi bugün “takan” yok.. Türkiye Cumhuriyeti’nin mevcut **anayasası**, Türkiye’de Kürtler diye bir topluluğun bulunduğunu kabul etmiyor.

*

PKK ve yandaşlarında **samimiyet** olmaması meselesine gelince.. **Samimi** olmayı başarsalar bile, bu, onların mevcut politikalarını, ittifaklarını ve eylem tarzlarını haklı hale getirmez.

Mesele samimiyet meselesi değildir. **Hak ve hukuk** meselesidir.

Bugün Türkiye’nin bir **PKK** sorunu varsa, bunun tek nedeni, o örgüt mensupları ile yandaşlarındaki “samimiyet” noksanlığı değildir. Aynı zamanda, Türkiye Cumhuriyeti dönemi devlet politikalarındaki geçmişe uzanan yanlışlıklardır.

Devlet, yakın zamanda başlattığı **Çözüm Süreci** ile, geçmişte hata etmiş olduğunu dolaylı biçimde **itiraf** etmiştir.

Ancak bu, PKK’lıların ve yandaşlarının, devleti **“samimiyet”** açısından sorgulamalarına engel olamamıştır.

Evet devlet, Kürt kimliği ve Kürtçe'yi konuşabilme açısından bazı haklar tanımıştır, fakat, PKK'lıların *"Şayet biz olmasaydık, bizim mücadelemiz olmasaydı, devlet bu hakları tanımayacaktı. Samimi olsalardı, biz silahı elimize almadan yaparlar, yalvar yakar yaptığımız ricalara kulak verirlerdi"* şeklindeki propagandalarını etkisizleştirememiştir.

Şu da unutulmamalıdır: Bugünkü Türkiye toprakları, Çerkezler, Arnavutlar ve Boşnaklar gibi müslüman halklar için **"iltica edilen, sığınılan"** bir yer durumundadır. Kürtler'in ise, Türkler gelmeden önce yaşadıkları anavatanıdır.

İkincisi, **Yavuz Sultan Selim** dönemine kadar Osmanlı Devleti Kürtler'in yaşadıkları bölgeleri kapsamıyordu. Hatta arada **Dulkadiroğulları** vardı, Elbistan ve Maraş'ı bile içine almıyordu. Kürtler, herhangi bir savaş yaşanmadan, **"sözleşme"** ile, Osmanlı tebası olmayı kabul ettiler. Tanzimat'tan itibaren bu sözleşme, karşılıklı rıza gözetilmeksizin tek taraflı olarak adım adım çiğnendi.

Durum buyken, birtakım kendini bilmez cahiller, *"Kürtler illa da Kürtçe konuşmak istiyorlarsa kendilerine **başka vatan bulsunlar**"* diyebiliyorlar.

Diyebildiler.

*

Öncelikle, PKK propagandasına maruz kalan Kürtler'in zihinlerindeki soru işaretlerini ortadan kaldıracak makul söylemler geliştirmeniz gerekir.

Einstein'ın dediği gibi, bir sorunu, **ona yol açan zihniyet düzeyinde** çözemezsiniz. Daha farklı bakış açıları geliştirmeyi başarmanız gerekir.

Bunu yapmanız, yani **kendinizi değiştirmeniz** lazım da değil, elzemdir.

Muhataplarınızdan sizin gönlünüze göre değişmelerini talep etmek, bir çözüm üretmek değildir.

Ama, elinde sadece **çekiç** olanlar, yaklaşımlarını değiştirmek yerine, bütün sorunları **çivi** gibi görmeyi yeğlerler.

Sloganik, iç boş söylemlerle kendinizi avutabilirsiniz, fakat bunlar, karşınızdakileri ikna etmeye yetmez.

SEN KENDİNİ BİLMEZSİN…

Sözcü gazetesi yazarı **Soner Yalçın**, İslam, iman, Ehl-i Sünnet ve millet gibi hepimizi ilgilendiren kavramlar hakkında zırvalar üretiyor, sonra da, evreni içinde yuvalanmış bulunduğu elmadan ibaret sanan ve kendisini onun tek sahibi kabul eden **elma kurdu kibriyle** başkalarına ders vermeye kalkışıyor.

*

Soner'in "**Türk tarihini bilmemek**" başlıklı bir yazısı adeta bu söylediklerimizi ispat etmek için yazılmış gibi.

Yazısının daha ilk cümleleri, bu zekâ ve muhakeme eksikliğinin dipsiz bir uçurum kadar **derin** olduğunu ortaya koyuyor.

Şunları yazmış:

> **"Rabova"** nedir bilir misiniz?
>
> Hayır, **"Rojava"** demiyorum; "Rabova" diyorum.
>
> Maşallah! "Rojava"yı bilmeyeniniz yok; hepinize ezberlettiler! Suriye'de; Derik'ten Afrin'e kadar sınırımızda uzanan 700 km'lik alana "Rojava" diyorlar; sözümona **"Batı Kürdistan!"**
>
> Öyle propaganda yaptılar ki… **Çoğu kişi sanıyor ki,** "Rojava" Kürtlerin yurdu! Bir de ideolojik temel inşa ediyorlar; "Kemalizm'den kaçan Kürtler buraya sığındı!" **Bitmez tükenmez PKK yalanlarından** biri bu.
>
> Neyse.
>
> **Soruma döneyim:**

“Rabova” nedir?

Bilmiyorsunuz değil mi?

“Yevmüşşüheda” desem…

Yani, **“Masum Şehitler Günü”**…

Hatırlayanınız çıktı mı? Sanmam!

Yazayım:

Tarih: 30 Eylül 1918.

Osmanlı, I. Dünya Savaşı’nı kaybetmek üzereydi artık. Alman Mareşal **Liman von Sanders** komutasındaki Osmanlı Ordusu, **Şam**‘ı boşaltıp **Halep**‘e çekilme kararı aldı.

Şam’da binlerce **Türk ailesi** vardı…

Binlerce kadın-çocuk Türk yollara düştü. **İnsan acımasızlığının boyutunu nereden bilsinler?**tising

Tren, Şam-Rayak demiryolunun geçtiği **Rabova boğazında** saldırıya uğradı. Boğazın iki yakasını tutmuş **ayrılıkçı Araplar** silahlarla treni taramaya başladı.

Saldırganların gözü öylesine kin doluydu ki, bir tek sağ çocuk bile bırakmadılar…

Rabova katliamının olduğu **her “30 Eylül” günü** “Masum Şehitler Günü” olarak anıldı.

Zamanla unutuldu gitti!

Sonra, “Ermeni soykırımı” sözleri bilinçlere şırınga edildi!

Sonra, “Rojava direnişi” lafları bilinçlere şırınga edildi!

Bırakınız “Masum Şehitler Günü” anmasını, “Rabova kıyımını” bile bilen kalmadı.

PKK-FETÖ ve liboş düşünce ikliminde yetişen insanımız tarihine düşman kesildi!

Türklük, faşistlik oluverdi!

(https://odatv.com/turk-tarihini-bilmemek-3101181200.html)

PKK‘nın yalancı ve katil, **FETÖ**‘nün muzır olduğu doğru.

Ancak, onların kusurları, Soner Yalçın gibilerin haklı olması anlamına gelmiyor.

O yüzden, yukarıdaki ifadelerin tam anlamıyla “salaklık” demek olduğunu belirtmek gerekiyor.

PKK’nın Kürtçülüğüne karşı yapılmış salakça bir Türklük propagandası..

Vatan, isimlerden hareketle keşfedilmez. **Ha Rabova, ha Rajova**, ne önemi var ki?..

İsimlerden hareketle vatan keşfine çıkarsanız, Türkiye’deki pekçok şehri birilerine terk etmeniz gerekebilir.

Mesela Kayseri… **Kayzer** kelimesinden geliyor. **Kayseri**, adı üstünde, “Bizans İmparatoru’nun şehri” demek oluyor.

İsimlerden hareketle hüküm verirseniz, Kayseri kimin vatanı olur?

Kaldı ki, Türkler **bu coğrafyaya gelmeden önce**, burada Kürtler yaşıyordu.

Dolayısıyla, PKK'nın "**Burası Kürdistan'dır**" şeklindeki bir propagandasıyla, "Hayır, burası **Türk yurdu**, hatta başka bir adı bile var" diyerek başedemezsiniz.

Onlara, "Burası ne sadece Türkler'indir, ne de Kürtler'in, burası, burada yaşayan hepimizindir" diyerek cevap vermeniz gerekir.

Bunun için de önce, muhakeme ve zekâ eksikliğiyle malul şu **ırkçı ve faşist kafa**dan kurtulmanız gerekiyor.

*

Evet, bu kafasız Soner, **"Türklük faşistlik oluverdi!"** diyerek sızlanıyor.

Gerçekten de Türkiye'de Türklük, daha doğrusu Türkçülük, faşistlik oldu.

Faşistliğin ta kendisi!

Nitekim, Soner Yalçın'ın yazısının devamı, **faşist zihniyetin** bir gereği olarak, Türkler'e ait ilan edilen her düşüncenin baş tacı edilmesi, onunla çelişen her fikrin ise düşman kabul edilip yok edilmeye uğraşılması çağrısı yapıyor:

> Mesele sadece Türk'ün kişi ya da millet olarak bu coğrafyada bulunması değil.
>
> Türk, bu coğrafyada **düşüncesiyle** de var oldu.
>
> Düşmanlık sadece Türk'e değil, Türk düşüncesine de yöneliktir. Şöyle…
>
> ASIL MESELE
>
> Mesele…
>
> PKK gibi örgütlerin Türkiye varlığını yok etmekle sınırlı değil.
>
> Hedefleri, aynı zamanda Türk düşüncesini yok etmek!

Sol'un kafasını karıştırarak -ABD gölgesinde- bunu yapan PKK tek değil.

Daha tehlikelisi var:

-ABD desteğiyle- din kisvesi altında Türklüğü yok etmek isteyen Vehhabi-Selefi yobazlığı.

Bunlar örneğin…

Türk düşüncesi ürünü Alevi inanca düşmandır.

Türk düşüncesi ürünü Nusayri inanca düşmandır.

Türk düşüncesi ürünü Dürzi inanca düşmandır.

Bunlar Sünni inanca da düşmandır.

Evet…

Türklüğü silahla yok etmek isteyen PKK varsa, Türklüğü fikir yobazlığıyla yok etmek isteyen Vehhabi-Selefiler de var.

*

Türkler'i aşağılamak için bu cümleler yeter de artar.

Nusayrîlik ve Dürzîlik **Türk düşüncesi** ürünü ise şayet, bu "Türk düşüncesi" denilen şeyin beş para etmez birşey olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Şimdi bazıları, bu "beş para etmez" lafından rahatsız olacaktır. Ama, **Nusayrîlik ve Dürzîlik** hesabına başka düşünceler için "yobazlık" nitelemesi yapılmasını memnuniyetle ve sırıtarak izleyeceklerdir.

İslam söz konusu olduğunda ne **Arap** düşüncesinin, ne de **Türk** düşüncesinin bir önemi vardır.

Önemli olan, Allahu Teala'nın istediği gibi inanıp düşünmek, vahye tabi olmaktır.

Bu noktada bir Türk ya da Arap düşüncesi arayışına girmek, müşriklik, sapıklık ve küfürden ibarettir.

*

Türkiye'de İslam, ne yazık ki tam ve doğru bir biçimde anlatılmamaktadır.

Mesela, **Diyanet** hiçbir zaman **"Şeriat" konulu bir hutbe** okutmaz.

Şeriat konulu ayetlerden cami cemaatini haberdar etmez.

Yahudi ve Hristiyanlar kendi kitaplarını tahrif edip değiştirmişlerdir. **Diyanet gibi "Türk malı" o**luşumlar ise, ***Kur'an***'ı değiştiremedikleri için, İslam'ı **bazı ayetleri yok sayarak** anlatmaktadırlar.

Soner Yalçın gibi, aslında din ve imanla "ciddi" bir alâkası olmadığı halde, **"psikolojik harp"** taktiği olarak tereciye tere satma kabilinden bu konularda ahkâm kesenlerin durumu anlaşılabilir, fakat Diyanet'inkini makul karşılamak mümkün değildir.

Tabiî bir de **"yerli ve milli"** taife var..

Bunlardan şu tür sözleri duymanız mümkündür: *"**Vatan**ın bir karış toprağını bile kimseye çiğnetmeyiz.* ***Ölürüz, öldürürüz****, vatanımızı kanımızın son damlasına kadar savunuruz.* ***Reis, öl de ölelim!****"*

Evet, böylesi hamasi nutukları duymak mümkün.

Ve, birilerinin de bu tür ifadeleri **gözleri yaşararak, acayip bir duygu atmosferi içinde** izlediklerine şahit olabiliyoruz.

Ama, aynı kişilerin, şu tür sözler karşısında hemen kanlarının donduğunu görüyoruz: *“İslam’ın bir hakikatini bile kimseye çiğnetmeyiz. Ölürüz, öldürürüz, dinimizi, Şeriat’i kanımızın son damlasına kadar savunuruz. Allahu Teala’nın öl dediği yerde ölürüz!*

*

Evet, **toprak** eksenli laflar, vatanseverlik, kahramanlık, yiğitlik ve fedakârlık oluyor, bu türden “imanlı” ifadeler ise terör ve vahşet..

Onlara şunu sormak hakkımız: Siz kime tapıyor, kime ibadet ediyorsunuz? Vatan adını verdiğiniz toprağa mı, **yoksa o toprağı yaratan Allah Azze ve Celle’ye mi?**

*“Hayır, biz, toprağa tapan, **‘Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır’** diyen putperestler değiliz. İlhamımızı Firavunlar’ın ve Ebu Cehil’lerin sözlerinden veya herhangi bir kulun laflarından değil, Allahu Teala’nın Kitab’ından alırız. ‘Mevzubahis olan imansa, Allahu Teala’nın emriyse, gerisi teferruattır’ deriz*”** **diyebiliyor musunuz?**

Evet, diyebiliyor musunuz?..

Diyemiyorsanız, **putperest** (müşrik) olduğunuzu sükutunuz ile ikrar ediyorsunuz demektir.

Şeriat konulu bir hutbenin bile okunamadığı camilerden din öğrenenlerden bundan fazlasını beklemek de pek akıllıca olmaz herhalde.

VATANSEVERLİK MASKELİ YABANCI UŞAKLIĞI: ULUSALCILIK/MİLLİYETÇİLİK

İkinci Dünya Savaşı yıllarında İran'da faaliyet gösteren **Alman casusu** Franz Mayr, ABD'nin gemilerle Basra Körfezi'ne gönderip İran üzerinden Sovyetler Birliği'ne ulaştırmaya çalıştığı mühimmat, silah, gıda ve cephanenin naklini engellemek için, ülke içinde **satın aldığı aşiret reislerini** kullanıyordu.

Aşiretler, yük trenlerini basıp yağmalıyor, demiryollarına sabotajlar düzenliyorlardı.

Fakat Franz Mayr, bu kadarını yeterli görmüyordu.

Bir de, İran'ı Rus-İngiliz-Amerikan etkisinden uzaklaştırmak için **"Bağımsız İran" hareketi** icat etmek, **İran milliyetçiliğini, vatanseverlik edebiyatını** körüklemek gerekiyordu.

Mayr ve diğer önemli Alman ajanı Binbaşı Schulze, bu **milliyetçi-vatansever Bağımsız İran hareketinin** meyve verebilmesi için, **önemli siyasetçilerin, iş adamlarının, subayların ve polis müdürlerinin** de ona kazandırılması gerektiğini düşünüyorlardı.

Bunun için milliyetçilik, vatanseverlik ve bağımsızlık edebiyatı tek başına yeterli değildi.

Ne yazık ki edebiyat tek başına karın doyurmuyordu.

Ancak bu edebiyata iliştirilen **Alman rüşveti, "gıcır gıcır" banknotlar, çil çil altınlar**, söz konusu önemli adamların yüreklerindeki vatan aşkının acayip bir biçimde cûş u hurûşa gelmesini sağlayabiliyordu.

Kalın kafaları parayı görünce acayip bir hızla çalışmaya başlıyor, milliyetçiliğin, vatanseverliğin ve bağımsızlığın önemini derhal kavrıyorlardı.

*

Almanlar, benzer birşeyi Birinci Dünya Savaşı öncesinde ve esnasında **Osmanlı** topraklarında da yapmışlardı.

Onların Osmanlı'daki Türkçülük-Turancılık akımına katkıları, İlber Ortaylı'nın ***Osmanlı İmparatorluğu'nda Alman Nüfuzu*** gibi çalışmalara konu olmuş durumda.

Almanlar'ın Osmanlı'da yararlandıkları enstrüman sadece para değildi.

Onun da ötesinde, Enver Paşa gibi karakter bakımından sorunlu kişilerdeki (ki bu karakter bozukluğu, İttihatçılar'ın ekseriyetinin ortak özelliği durumundaydı) **devasa makam-mevki hırsı, itibar-saygınlık tutkusu, övülme düşkünlüğü** gibi zaaflardı.

Almanlar, Osmanlı'daki Turancılık-Türkçülüğün, milliyetçilik ve vatanseverlik edebiyatının, bu ülke dış politikasının dikkatinin Orta Asya'ya yönelmesini sağlayacağını düşünüyorlardı.

Böylece, Osmanlı'yı Rusya'ya karşı yanlarına çekmeleri mümkün olacaktı.

Aynı politikayı Türkiye'de **ABD** de İkinci Dünya Savaşı sonrasında Sovyetler Birliği'ne karşı izledi.

*

Demek oluyor ki, birilerinin **milliyetçilik/ulusalcılık/vatanseverlik** edebiyatı kazındığında, altından **emperyalistlerin uşağı, adamı, satın alınmış piyonu** olma durumu ortaya çıkabilir.

Görüntüye aldanmamak gerekiyor.

Tabiî aynı şey, **Kürt milliyetçiliği, bağımsızlıkçılığı ve vatanseverliği** için de geçerli.

Günümüzde **Kürt milliyetçiliğini** ABD ve İsrail, Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmek için bir enstrüman olarak kullanıyor.

Bugün Kuzey Irak'ta müslüman bir Kürt ortaya çıkıp, vatanseverlik, milliyetçilik ve bağımsızlık aşkı ABD ve İsrail vaatleri, desteği, teşviki vs. ile dizginlenemez bir şekilde şahlandırılmış Kürt politikacılara, **"Yaptığınız şey İslam'a, ümmet-i Muhammed'e ihanettir, gâvurun oyununa gelmektir"** dediğinde, nasıl bir cevap alacağını tahmin etmek zor değil.

Ona, bir **vatan haini**, "**zamanın ruhu**"ndan habersiz bir cahil, çağı okuyamayan ve gerçeklikten kopuk bir fanatik, Kürt milletine ihanet etmiş bilinçsiz bir eski kafalı olarak bakılacak, etkisizleştirilmeye ya da yok edilmeye çalışılacaktır.

*

Türkiye'de bugün yapılan **Türk milliyetçiliği edebiyatı, vatanseverlik riyakârlığı, emperyalizm karşıtı ulusalcılık safsatası/aldatmacası** ile, Kuzey Irak'taki Kürt bağımsızlıkçılığı ve milliyetçiliği/vatanseverliği arasında hiçbir fark yoktur.

Bu konuda izlenen çifte standart siyaseti "haspa"ya bile yakışmıyor.

Şu kesindir: **Ümmet şuurundan** uzak bir milliyetçiliğin/ulusalcılığın/vatanseverliğin son adresi, sömürgeci işbirlikçiliğinden ibarettir.

FETÖ, bunun en canlı ve yakın örneğidir.

FETÖ için **“ümmet birliği”** hiçbir zaman önemli birşey olmadı. **Devletçilik, milliyetçilik, Türkçülük** yaptılar, Türklüğü öne çıkararak “**Türkçe** olimpiyatı” düzenlemeyi marifet bildiler.

Nazım Hikmet gibi bağımsızlıkçıların durumunu da biliyoruz. Bu adam, (Konjonktürel nedenlerle ABD müttefikliğini savunan **Necip Fazıl**‘ın, ABD’ye “Sen sensin, ben de ben” dememiz, yani şahsiyetimiz ve bağımsızlığımızdan taviz vermememiz gerektiğini ifade etmesine karşılık) **“Beni Stalin yarattı”** diye şiir yazabilecek kadar alçalabildi.

Yani **Stalin’in kulu** olduğunu ilan etti.

Alçalabilme rekorunu, bir daha asla egale edilemeyecek şekilde kırdı.

İşte, bu topraklardaki **ulusalcılığın** dönüp dolaşıp varacağı adres burasıdır.

Yabancı güçlerin salt ajanı bile değil, azat kabul etmez kulu olmak.

Bunun böyle olduğunu, ülkemiz ulusalcılarının Nazım Hikmet’ten vazgeçememeleri de tek başına ispatlıyor.

Özetle…

Bu topraklardaki **İslam/Şeriat düşmanı milliyetçilik/vatanseverlik/bağımsızlıkçılık/ulusalcılık edebiyatı** köken itibariyle yabancı kaynaklıdır ve varacağı son nokta, **“Herşey aslına çeker”** fehvasınca, yabancı uşaklığından ve kulluğundan başka birşey değildir.

FETÖ’nün ve Nazım Hikmet gibilerin gösterdiği gibi..

*****

Carlton J. H. Hayes'in dikkat çektiği gibi, milliyetçilik (**yerlilik-millilik** davası, ya da ulus-devleti putlaştıran **devletçilik** ideolojisi) dinlerde olduğu gibi kendi ayin ve ritüellerini geliştirmiştir.

Resmî törenlerde, okullarda, stadyumlarda vs. okunan **marşlar**, bu yeni dinin **ilahiler**idir.

Mitinglerde/stadyumlarda yüksek sesle tekrarlanan **sloganlar,** okullarda öğretilen "**andımız**" seremonileri vs. bu yeni din ya da putperestliğin **sesli dua ve zikirler**ini oluşturur.

Ulusal/milli **bayramlar**, dinî bayramların alternatifi olma işlevini üstlenmiştir.

Millî kahramanlar/kurtarıcılar, milliyetçiliğin (yerlilik/millilik putperestliğinin, devletçiliğin) **peygamberleri ve velileri/azizleri** olarak arz-ı endam ederler.

Hitler'in ***Kavgam*'**ı, Kaddafi'nin ***Yeşil Kitab***'ı türünden "büyük önder/Führer" kitapları ve nutukları, putperestliğin sorgulanamaz **kutsal kitap**larıdır.

Okullarda ve resmî kurumlarda sürekli tekrarlanan **ulusal antlar** dinlerdeki **ayinler**in seküler biçimidir.

Ulusal kahramanların **anıt mezarları** da dinlerdeki kutsal ziyaret yerlerinin ya da peygamber türbelerinin bir benzeri durumundadır, fakat ondan daha fazla birşeydirler, bir tür tapınma mekânı işlevi görürler.

İslam'daki **bayram namazları**nın yerini, bu yeni putperestlikte, eşi görülmemiş bir yalancılıkla "ölümsüz" ilan edilen liderin anıt mezarının "**huşu**" içindeki ziyareti alır.

İbadete/tapınmaya kendini fazla kaptıranların bu törenlerde suratlarının asıldığına, gözlerinin buğulandığına da şahit olunabilir.

Hak dindeki Allahu Teala'nın yanılmazlığı ve sorgulanamazlığı inancı, bu putperestlikte, "kurtarıcı lider"in sorgulanamazlığı/hatasızlığı itikadına dönüşmüştür.

Peygamberlerin **masumiyeti** (günahsızlığı) inancının yerini de, "put liderin tanrısallığı inancının **beka**sına kendisini vakfetmiş" gizli servislerin "dokunulmazlığı" almıştır.

En temel vatandaşlık haklarından yararlanılması için bile ön şart olarak dayatılan **"ölmüş liderlerin ilke ve devrimlerine iman, sadakat ve bağlılık yemini"** ise, bu yeni putperestliğin "dünya cenneti"nin anahtarı haline getirilmiş "**kelime-i şehadet**"i durumundadır.

LAİKSENİZ MİLLİYETÇİLİĞİ, MİLLİYETÇİYSENİZ LAİKLİĞİ SAVUNAMAZSINIZ!

Beşerî ideolojilerin ya da dünya görüşlerinin kendi içinde bir tutarlılığının bulunması, mantık taşıyor olması mümkün değildir.

Mesela, laikliği savunmayı mümkün kılan anlayış ile milliyetçiliğe temel oluşturan zihniyet birbiriyle açık biçimde **çelişir**; fakat kimin umurunda.

Laiklik savunucuları, din ile devlet işlerinin birlikte yürütülmesinin, farklı dinlere mensup insanlar arasında çatışmaya yol açacağını ileri sürmektedirler.

Farklı etnik kökenlere mensup insanların yaşadığı bir ülkede de, devletin, laikliğin gereği olarak dinler arasında tarafsız kalmasına benzer şekilde, milliyetçiliği bir tarafa bırakarak bu etnisiteler karşısında da yansız bir politika üretmesi gerekmez mi?!

Dinî topluluklar karşısında tarafsız kalmak mutlaka gerekliyse, neden farklı etnik gruplar karşısında da yansız bir tutum takınılmasın?! Şayet belirli bir dinî topluluğun inancını devlet '**resmî din**' olarak benimsemeyecekse, neden belli bir etnik grubun milliyetini, bir başka deyişle belli bir ırka özgü milliyetçiliği '**resmî ideoloji**' olarak benimsesin?!

Bunun mantıklı bir cevabını kim verebilir?!

*

Demek oluyor ki, laikliği savunmayı mümkün kılan zihniyet ile milliyetçiliği benimsemeye imkan veren anlayış arasında kesin bir uyuşmazlık ve çelişki bulunmaktadır.

Fakat mantıksızlık sadece bu ikisinin birlikte savunulmasından ileri gelmiyor.

Halkın yüzde 99'unun müslüman olduğu bir ülkede, **yüzde 1'lik gayrimüslim kesimi incitmekten sakınan ince kalplilik,** kendisini Kürt veya başka bir etnik gruba ait görenler karşısında **nereye gitmektedir?!**

Türkiye'de yaşayan herkesi "**Ben Türk'üm**" demeye zorlayan bir anlayış toplumsal çatışma ve kargaşaya neden olmuyorsa, laikliği bir **çatışmadan kurtuluş formülü** olarak savunmak nasıl mümkün olabilir?!

Kaldı ki, laiklik karşısında Hristiyanlık ile aynı kefeye konulan İslam, kendi ilkeleri gereği, başka inanç mensuplarını müslüman olmaya zorlamaz.

Bu nasıl çatışmadan kurtuluş formülüdür ki, **başka din mensuplarının varlığını tanıyan, onlara inanç hürriyeti sağlayan bir dinin** devlet ile beraber düşünülmesine imkan vermezken, başka etnisiteleri tanımayan, **herkesi Türk olduğunu söylemeye zorlayan bir milliyetçilik** anlayışını içinde barındırabilmektedir?!

Daha açık sormak gerekirse, çatışmadan kurtuluş reçetesi olarak dinler karşısında tarafsızlığı seçenler, aynı duyarlılığı neden milliyetler ya da etnik kökenler karşısında göstermemektedirler?!

*

Buradan da anlaşıldığı gibi, **gerçekte laiklik ile milliyetçilik arasındaki uçurum, laiklik ile İslam arasında olandan daha fazladır**. Fakat, ideolojiler için mantık en az gerekli olan şeydir ve 5-6 bin yıllık, çok eski çağlara uzanan içki iptilasına karşı, bin 400 yıl gibi yakın bir zamana ait ve bilimsel verilerle de uyumlu olan içki yasağını **irtica** olarak gösterebilenlerden, bundan daha ileri bir zihinsel efor beklenemez.

Bütün bunlar, milliyetçilik ile laikliği birlikte savunanların gerçekte laiklikten beklenen faydaları umursamadıklarını ve laikliğin sadece, belli bir dinin tasfiyesi,

devletten (deyim yerindeyse ‘**resmî toplum**’dan) uzaklaştırılması ve etkisiz hale getirilmesi için bahane olarak kullanıldığını gösterir.

Gerçekten de, **yüzde 99’u müslüman olan bir toplumda, devletin laik bir nitelik taşıması, yüzde 1’lik kesimin dolaylı olarak imtiyazlı hale getirilmesinden başka anlam taşımaz.** Çünkü böyle bir ülkede laiklik, şartlar gereği, azınlığın değil çoğunluğun inancına karşı konumlandırılacaktır.

Nitekim Türkiye’deki laikçiliğin Avrupa’daki laiklik ile kıyaslanması durumunda, bizim laikçilerimiz, “**Türkiye’nin koşulları gereği**” diye başlayan cümleler kurmayı gerekli görmektedirler. Bu nedenle laiklik Türkiye’de, ateistler ile dindarlar arasında, ateistler (tanrı tanımazlar) lehine bir dengesizlik oluşturulmasına zemin hazırlamaktadır.

Mesela bugün Türkiye’de, imam nikâhı adı altında birden fazla kadınla yaşayan erkekler laiklik adına suçlanırken, aynı şeyi nikahsız yapanlar için zina diye bir suçtan bahsedilmesi bile hazmedilememektedir.

*

Çok açık olarak görülmektedir ki, **laiklik, tanrıtanımazlar karşısında müslümanların susturulması için bir silah olarak kullanılmakta ve gerçekte farklı inanç mensupları arasında eşitliği sağlamak bir yana, müslümanlar karşısında inançsızları üstün konuma getirmektedir**.

Laikliğin pratikteki karşılığı dinsizliğin tahakkümüdür. Şayet laiklik, gerçek tanımına uygun bir içerikle savunulsaydı, bu anlayışın zorunlu bir sonucu olarak milliyetçilik savunulamayacaktı.

MİLLİYETÇİLİK, BİR İHANET İDEOLOJİSİDİR

İmralı Canisi'nin (şimdilerde Sayın Öcalan oldu), Şubat 2013'te, kendisini ziyaret eden Kürt siyasetçilere şunları söylediği medyaya yansımıştı:

> "Ulus aidiyeti ile devlet aidiyetini karıştırmayın. Bunu CHP ve MHP dedirtiyor. Sizin Türk ulusçuluğu dediğiniz faşist bir örgütlenmedir. Alet olamayız. Devlete aidiz, ama Türk ulusçuluğuna ait değiliz. Türk ulusçuluğu bu ülkenin yüzde 10'unu bile karşılamaz. **Millet**, Arap, Türk ve Kürdü de kapsar. Ama millet-i hakime değil. Millet kavramı hem kolektiftir, hem bireyselliği içerir (Altan'a dönerek) Millet **İslam enternasyonalizmi**ni ifade eder. Peygamber, 'Arabın Aceme üstünlüğü yoktur' diyor. **Evrensel** kavramlara gidelim. Tekilden uzağız.**Ortak bir millet**in üyesiyiz. Bu Türk ulusçuların kastettiği şey değil. Böyle ele aldığımız zaman bunu Türk ulusalcıları da kabul edebilir."
>
> (http://www.bianet.org/bianet/siyaset/144737-imrali-gorusmesi-tutanagi)

Bu ifadeler, "İmralı canisi"nin bile, İslam'ın "**millet**" tanımını gayet iyi anladığını gösteriyor.

Ancak, bu milletin **millet-i hâkime** olmadığını vurgulayarak araya laikliği de "sokuşturuyor".

PKK gibi Marksist-Leninist, **Zerdüştçü** vs. bir hareketin kurucusu bir cani Kürtçü bile bu noktaya gelebiliyor da, Türk ulusalcıları bir türlü yola gelmek bilmiyorlar.

*

Erdoğan bile, "**İmralı canisi**"nin aksine imam hatip lisesi eğitimi almış olduğu ve "Millî Görüş hareketi" içinde yetiştiği halde, konuyu bu açıklıkta ifade etmiyor.

Tuhaf bir millet tanımı ile işi geçiştiriyor.

İmralı Canisi kadar da mı İslam'ı anlayamamış, yoksa, bile bile **hak yerine batılı** mı savunuyor?

Kafası, İmralı Canisi'nin bile fark edebildiği gerçeği almayacak kadar **kalın** mı, yoksa, milleti mi aldatıyor?

"İmralı canisi" doğru bir millet tanımı ile laik bir yönetime vurguda bulunurken, Erdoğan bizzat "millet"in tanımını belirli ölçüde **laikleştiriyor; tahrif ediyor**.

Böylece "İmralı canisi"nin bile gerisine düşüyor.

*

Milliyetçiliğin (daha doğru bir adlandırma ile **kavmiyetçilik** ya da ırkçılığın), Fransız İhtilali'nden bu yana dünyanın pekçok ülkesinde hayli revaçta olduğu bir gerçek.

Türkiye'de de, milliyetçiliğin, (hem CHP'nin **altı ok**undan ve MHP'nin **dokuz ışık**'ından birini oluşturması, hem de Anayasa'da özellikle vurgulanması itibariyle) **resmî ideoloji**nin en önemli bileşenlerinden birini oluşturduğu biliniyor.

Bazıları için, milliyetçiliğin (ki bu **Türkçülük** anlamına geliyor), vatanseverlikle aynı anlama geldiği görülüyor. Bunun bir adım sonrasını ise, kendi saflarında olmayanları ve Türkçülük yapmayanları **ihanet**le suçlama furyası oluşturuyor.

Benzer şekilde, milliyetçi kimliği ile ortaya çıkan birçok kişi **"dinler arası diyalog ihaneti"**nden söz ediyorlar.

Burada, "Dinlerarası diyalog bir aldatmacadır, safça bir temennidir, **batıldır, bid'attir**, yanlıştır vs." gibi bir nitelemeye dayanan bir yaklaşım değil, "ihanet" kavramında kendisini gösteren "**devletçi**" bir bakış açısı söz konusu..

Fakat bu kişiler, kendi konum ve tavırlarının, suçladıkları kesimlerinki ile birçok açıdan benzeştiğini görmezden geliyorlar.

Dinlerarası diyalog bir ihanet olarak görülebilirse, (modern anlamda) milliyetçiliği de bir **ihanet ideolojisi** olarak nitelendirenler pekâlâ çıkabilir.

Bir **Kürt milliyetçiliği**nden söz edildiğinde ya da Osmanlı'ya karşı **Arap ve Arnavut milliyetçilikleri** bahis konusu olduğunda, Türkçülerin, bu milliyetçilik hareketlerini ihanet olarak adlandıracaklarından şüphe edilemez.

Bu milliyetçilik akımlarının başındaki '**Kürt, Arap** vs.' sıfatlarını kaldırdığımızda geriye '**milliyetçilik**' kalır. Bu mantığın varacağı sonuç, milliyetçiliğin bir **ihanet ideolojisi** olduğudur.

Türk milliyetçiliğinin de, bir Arap, Arnavut veya Kürt açısından "**ihanet**" anlamına gelmek zorunda olduğu açıktır.

Milliyetçilik, gerçekte, özellikle İslam dünyası söz konusu olduğunda, **dış güçlere hizmet etmek** anlamına gelir.

ABD ve Avrupa'nın, bütün bir Batı'nın İslam ülkelerinde milliyetçiliğe ihtiyacı vardır, çünkü onlar açısından en büyük tehlike, Müslümanlar arasında **birlik** yönünde atımlar atılmasıdır.

MİLLİYETÇİLİK AKILDIŞILIĞI

Milliyetçilik fert veya toplum değil, bir "(Batı tipi ve laik) **modern devlet**" sorunudur.

Bu anlamda milliyetçilikle millet arasında genellikle bir ayrışma vardır.

Her milliyetçilik, tıpkı Kürt milliyetçiliği gibi, bir devlet kurma ya da ona **meşruiyet temeli** bulma amacına matuftur, milliyetçiliğin uluslararası alanda veya gündelik yaşamda bunun dışında bir işlevi yoktur.

Bir devlet ya da ayrılıkçı örgüt, kendisini **din** ile ya da **komünizm**le (ki artık modası geçti) meşrulaştırmıyorsa, **milliyetçiliğe** dayanacaktır.

Milliyetçilik, gerçekte, savunulamayacak kadar çelişkili, desteksiz, mesnetsiz ve bencilce bir tutumdur.

Milliyetçilik ancak "**sıla-i rahim**" anlamında düşünüldüğünde olumlu bir anlam taşır. Kimse mensubu bulunduğu milletin iyiliğini düşündüğü için kınanamaz, hatta bu övgüye değer bir tutumdur; ama bu, **yanlışta ve haksızlıkta** da kendi kavmini savunma biçimini almamalıdır.

Ancak, insanın kendi milletinin iyiliğini istemesini milliyetçilik olarak adlandırmaya da gerek yoktur. Bunu milliyetçilik olarak adlandırdığınız zaman, o salt kendi milletinizin iyiliğini istemek olarak kalmayıp, **başka millet 'realite'lerini tanımama**ya doğru yol alan bir **kolektif bencillik, ortak kibir, enaniyet ve ucub** halini alabilir.

Bununla da kalmaz, kendi 'realite'sini bile **'masal' ve 'efsane'ler**le süslemeye, çarpıtmaya başlar.

Kürtçülerin “**Demirci Kava**”sı ve Türkçülerin “**bozkurt**”u, böylesi ‘**irrealite**’ arayışlarının tipik örnekleridir.

Tabiî ki müsbet bir milliyetçilik tarifi geliştirebilir ve kendi milliyetçiliğinizin İslâm’la çelişmediğini söyleyebilirsiniz; fakat bir süre sonra, milliyetçilik kavramı tarafından esir alınmanızın önüne geçemezseniz.

Çünkü böyle yapmakla milliyetçilik kavramını yüceltmiş, onu son derece saygın bir hale getirmişsinizdir. Bir süre sonra, ona başka ya da Batı’da ilk icat edildiği şekilde bir içerik yükleyenler, **bizzat sizin o kavrama kazandırdığınız ‘saygınlık’ ile sizi vurma**ya ve ‘gerçek milliyetçi’ olmadığınızı söylemeye başlayacaklardır.

Onun için, yapılacak tek makul iş, milliyetçiliği gerçekte ne ise o olarak kabul etmek ve bu kavramı **‘çöp’e atmak**tır.

Başka türlü ‘şerrinden’ kurtulmak mümkün olamaz.

*

Öte yandan, bozkurt gibi kavram ve **sembol**ler **“şiar” (alâmet-i farika)** durumunda olduğu için, ayrı bir önem taşırlar.

Bu yüzden, mesela MHP söz konusu olduğunda “**üç hilal**”e vurgu yapmakla “bozkurt”a vurgu yapmak arasında çok büyük bir fark vardır.

Nitekim, MHP içindeki ilk ayrılıklar, kendisini “hilalciler” ve “bozkurtçular” adı altında göstermişti.

İslâm âlimleri, ezan gibi uygulamaların, sünnet olduğu halde, şeairden olması bakımından çok büyük önem taşıdığını belirtmişlerdir.

Bediüzzaman ***Lem’alar***’da şunları söyler:

> “Sünneti Seniyyenin içinde en mühimi, İslâmiyet alâmetleri olan ve şeâire de taallûk eden sünnetlerdir. Şeâir, adeta hukuk-u umumiye nev’înden, cemiyete ait bir ubudiyettir. Birisinin yapmasıyla o cemiyet umumen istifade ettiği gibi, onun terkiyle de umum cemaat mesul olur. Bu nev’î şeâire riya giremez ve ilân edilir. Nafile nev’înden de olsa, şahsî farzlardan daha ehemmiyetlidir.”

Şiar konusunun önemi üzerinde Şah Veliyyullah Dihlevî de, ***Hüccetullahi’l-Baliğa***’da durmuş bulunuyor.

Âlim kabul edilen cahillerin ise, bozkurt gibi Türkler’in İslâm’dan uzaklaştırılıp **cahiliye** (**Şamanizm**) dönemine döndürülmesi akımının ve putperestliğin/totemciliğin sembollerinden (şeairinden) olan bir kavramı kullanabildikleri görülmektedir.

MİLLİYETÇİLİK VE TOTALİTARİZM

Neyi savunduğundan haberi olmadan yazı kaleme almayı başarabilen bir MHP'li, Prof. Özcan Yeniçeri, bir yandan milliyetçilikle demokrasiyi ilişkilendirirken, diğer yandan da, millet tanımıyla, demokrasinin tabutuna paslı çiviler çakıyor:

> "Millet, yalnızca ortak bir kültürel ve tarihî mirası ya da yazgıyı paylaşan bir topluluk değil, aynı zamanda kişisel bilinç ve iradelerden farklı olarak **bir tek irade ve bilince sahip** olan ahlâkî bir kişiliktir."
>
> (Özcan Yeniçeri, "Milletlerin Orta Direği: Milliyetçilik", ***Türkiye ve Siyaset Dergisi***, Sayı: 5 [Milliyetçilik ve Küreselleşme Özel Sayısı], Ankara, Kasım-Aralık 2001.)

İnsanları millet adı altında "bir tek irade ve bilince" sahip olmaya çağırmak, "**birey**"i ve bireyin "irade"sini yok saymaktır.

Demokrasi çoğulculuktur ve **bireyin bağımsız iradesi**ni temel alır. (Bu ifade sadece demokrasiyle değil, İslâm'la da çelişir. Ama İslâm'a uygunluk yazarın öncelikli kaygısı olmadığı için işin bu tarafını geçiyoruz.)

Muhalefetin olmadığı yerde demokrasiden ve bireysel bilinç ve iradeden söz edilemez.

Millete ait bir tek irade ve bilinçten söz edildiğinde de, bireysel bilinç ve irade ile **demokratik muhalefet** yok sayılmış olur.

Kaldı ki, bir millet hiçbir zaman "bir tek irade"ye sahip olamaz; bu, insanın doğasına aykırıdır; milleti oluşturan fertler makine değildir.

Bir millet bir tek "bilinç"e hele hiç sahip olamaz.

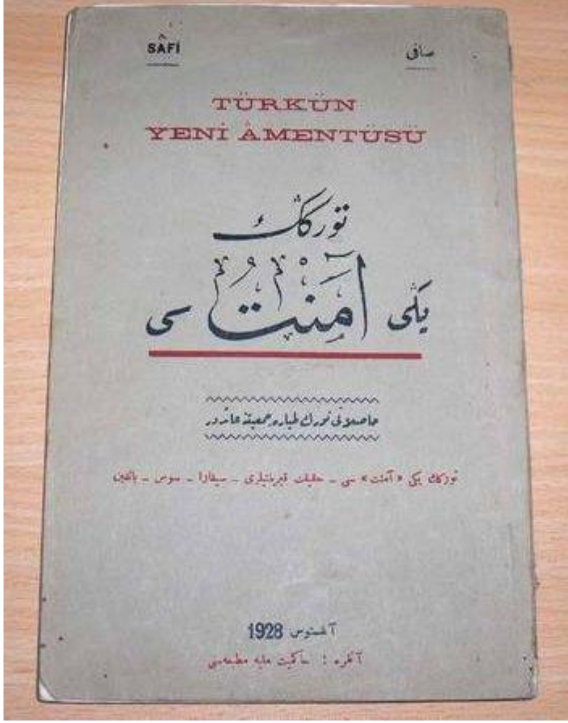
Ama, millet olmanın bir tek irade ve bilince sahip olmak anlamına geldiğini bir kere kabul ettiğinizde, başkalarını "**millet düşmanı**" olmakla suçlamanızı sağlayacak manivelayı ele geçirmiş olursunuz.

Bunun için önce, o "bir tek irade ve bilincin nasıl tespit edileceği" sorusu atlanarak, **mevhum** bir irade ve bilinç icat edilir.

Sonra da farklı düşünenler, "milletin irade ve bilincine **düşmanlık** yapmak"la, vatan haini olmakla suçlanarak susturulurlar.

Burada, erken kalkanın darbe yapmasına benzeyen bir durum yaşanır. **Kim erken davranır, millet adına konuştuğunu iddia ederse, onun irade ve bilinci "millet irade ve bilinci" haline getirilir.**

Kısacası, milliyetçilik, totalitarizmin, despotizmin, baskıcılığın, hürriyet düşmanlığının ve istibdadın ideolojisidir

ŞEYHÜLİSLAM MUSTAFA SABRİ EFENDİ HANGİ TÜRKLÜKTEN İSTİFA ETMİŞTİ?

Şeyhülislâm Mustafa Sabri Efendi'nin olağanüstü bir zekâya, derin bir ilme ve güçlü bir salâbet-i diniyeye sahip olduğundan kişisel olarak hiçbir şüphem yok.

Hayatı ve eserleri ortada.

Emin Saraç Hoca, talebesi olarak kendisinden istifade etmiş bulunduğu Mustafa Sabri Efendi ile Zahidü'l-Kevserî merhumun velî oldukları kanaatini taşıyor.

Merhum Ali Ulvi Kurucu, hatıratında bu zatları tanıtıyor. İkisinin de gurbette büyük zorluklar altında ümmete unutulmaz hizmetlerde bulunduklarını görüyoruz.

Bu mümtaz şahsiyetlerin değerini takdir edenler olduğu gibi, onlara, onların şahsında savundukları değerlere, İslâm'a savaş açmış olanlar da boş durmuyorlar.

Wikipedia.org’da merhum Mustafa Sabri Efendi hakkında yayınlanan “madde”nin de, bu şekilde, onunla ve onun inancıyla mücadele etmeye çalışan biri tarafından yazılmış bulunduğu görülüyor.
Orada şöyle deniliyor:

> Türk Milliyetçiliğine karşı çıkmış, Yunanistan’da çıkardığı ***Yarın*** gazetesinde 1927 yılında yazdığı şiirde Türklüğüne tövbe ettiğini, Türklükten istifaa ettiğini söylemişti:
>
> *Yalnız Müslüman ve insan*
> *Olarak kalmak üzere, Türklükten,*
> *Şeref ve izzetimle istifa*
> *Ediyorum Allah’ın huzurunda!...*
> ...
> *Tövbe yarabbi tövbe Türklüğüme*
> *Beni Türk milletinden addetme*
>
> Bir yazısında milliyet hakkında milliyet önemli bir şey idiyse, bir Türk dili veya bir Çerkes dili yanında Arap dilinin çok daha üstün olduğunu belirterek, bunların yanında daha büyük olan Arap milliyeti ile iftihar etmenin daha akla uygun olacağını söylemiştir.
>
> *“...Arapça’yı lisan ittihaz etmek derecesinde kendimize mal edinmek isterim. Amma bundan Türklüğümüz mutazarrır olurmuş... Biz müstefid oluruz ya!...”*

*

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi’nin istifa ettiği Türklük, gerçekte, bir tür inanç ve din (ya da ideoloji) haline getirilen Türklüktür.

“Ne mutlu Türküm diyene” sözü de böyle bir anlayışı yansıtmaktadır.
“Ne mutlu Türk olana” denilmiyor, “Ne mutlu Türküm diyene” deniliyor.

Yani Türk olmak önemli değil, “Türküm” demek önemli.

Ermeni, Rum, Rus, Yahudi, dönme vs. olabilirsiniz, sorun değil, önemli olan “Türküm” demeniz.

Ermeni Agop “Türküm” diyor ve mutlu oluyor.

Yahudi Mişon, “Türküm” dediği için artık bir Türk..

Mü acaba?..

Böylece aslında Türklük, bir din haline getirilmektedir.

Bir dine girip çıkar gibi, Türklüğe dahil oluyor veya çıkıyorsunuz.

Eh, Türklük bir din olunca, bir “amentü”sünün de bulunması gerekiyor.. Onu da (CHP tarafından iki defa milletvekili adayı gösterilmiş olan) **Moiz Kohen** yazmış durumda.. Kitabının adı “***Türkün Yeni Amentüsü***”.. Basıldığı sene, 1928.

“Amentü”yü öğretme işi Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi’nin elinden alınmış, yahudi Moiz’e verilmiş.

Yahudi Moiz’in hizmetleri bununla da sınırlı değil, bir de **Kemalizm** adıyla kitap yazıp Selanikli Mustafa Atatürk’e özel “mezhep” icat etmiş.. Basıldığı sene, 1936.

Selanikli hayatta.

Böylece Türkçülük dininin Kemalizm mezhebi teşekkül etmiş.

*

Çağdaş milliyetçiliklerin hemen hepsi bu durumdadır.

Çağdaş milliyetçilik bir tür dindir.

Bunu ben söylemiyorum, hemen hemen bütün sosyal bilimcilerin yaptığı bir tespittir bu.

Lapidus, bu Türklüğü şöyle açıklıyor:

> "Türklük düşüncesi, laiklik ve modernizme olan temayülü daha da güçlendirdi. Çünkü bu düşünce, Doğu-Batı kimliklerini birbirleriyle uzlaştırmak gibi bir zahmete gerek kalmaksızın, Türkleri toptan İslam'dan uzaklaştırmayı mümkün kılmaktaydı. Türk kavramı, Türkler'in tarihî kimliğini ifade edebilen, fakat İslamî olmayan; modern olan, fakat Batılı olmayan yeni bir medeniyet tarifi ortaya koyabilmekteydi."
>
> (Ira M. Lapidus, ***Modernizme Geçiş Sürecinde İslam Dünyası***, çev. İ. S. Üstün, İstanbul 1996, s. 71.)

Böyle bir Türklük anlayışı bize aslında Batı'dan gelmiştir. Yani gayrimillîdir.

Türkler'e ve Türklüğe özgü değildir.

Fransız icadıdır.

İşte merhum Mustafa Sabri Efendi, bu **Fransız icadı Türklük**ten istifa etmiştir.

*

Ancak o, sözü edilen ***Yarın*** gazetesinde yayınlanan şiirinden çok daha sonra kaleme aldığı ***Mevkıfu'l-Akl*** adlı eserinde, Arap milliyetçilerine karşı Türkleri (Türkçülüğü değil) savunmuştur. (Bu eserin iki cildi, ***Şeyhulislam Mustafa Sabri Efendi'nin Mısır Uleması ile İlmî Münâkaşaları*** adı ile yayınlanmış bulunmaktadır: Çev. İbrahim Sabri, haz. Osman Erdem, İstanbul: Gül Neşriyat, 2005. Tamanı ise Hüseyin Nohut tarafından tercüme edilmiş bulunuyor.)

Bu Arapçılardan Muhammed Abdullah Anân'a (Enan) şöyle cevap vermektedir:

“Yazarın hak ve insaf dairesinden çıkışı açık olan bu sözlerinin son cümlesi bana dokundu. Evvela bu adamın eski ve yeni Türkiye’lere ait kinini kalbinde nasıl biraraya getirebildiğine hayret etmiştim…. bu şahıs, asıl eski Türkiye’ye düşmanlıkta ciddidir…. Okuyucu görüyor ki, yazar Anân, geçmişte kalan o Türk Devleti’nin kudret ve satvetini itiraf etmektedir. Osmanlılar’ın Selçuklular ve Tolunîler ve sair Türk memlukleriyle beraber, bin seneye ulaşan bir ortak ömrü vardır. İslamiyet, bu devletler içinde, uzun ömür yaşamış böyle bir İslam devleti ile, bir izzet ve yücelik kazanmamış nasıl olabilir?.. Böyle bir inanç, akla aykırıdır.” (***A.g.e***., s. 64-65.)

“Yazar Anân’ın makalesine, yayınlandığı zaman cevap vermek üzere, Osmanlı Devleti ile son bulan o eski müslüman Türk devleti hakkında insaf talebini içeren bir makale yazmaya giriştiğim sırada, kalemimi tutmaya güç yetiremediğimden, makalem bir kitap uzunluğuna ulaşmıştı….” (***A.g.e***., s. 65.)

“Eski müslüman Türkler’in İslamiyet’i yüceltme uğrunda yaptıkları hizmeti Abdullah Anân ne kadar inkara kalkışsa da, hak yardımcısız kalmaz.” (***A.g.e***., s. 68.)

“Selçuk Türkleri’nden, bu Türkler’in Eyyubîler’den ve Türk Memluklerinin Çerkeslerden oluşan dallarından meydana gelen o mücahidler olmasa, Anadolu’da Osmanlılar ortaya çıkıp da Haçlı Avrupası’na doğru sınırlarını genişletmeye başlamasa, Haçlı ileri hareketi Mısır’a, Suriye’ye ve Filistin’e doğru devam etseydi, hiç de görmezden gelinemez ki, adıgeçen beldelerde Haçlılar karar kılacak, İslam’ın gölgesi kısalmaya başlayacak ve aralarında Abdullah Anân bugün bu ismi koruyamamış olacaktı.” (***A.g.e***., s. 70.)

“Türkiye’de Kemalizm devrimi meydana gelinceye kadar, milletim Türk’ün ayrıcalık kazandığı en büyük iftihar kaynağının [İslâm’a hizmetin], o devrimden sonra, Türk’ün en utanç verici zillet alâmeti olması,

Avrupa'da ismi müslüman kelimesinin eşanlamlısı olarak kullanılan Türk'ün müslümanlığına [siyasal rejim düzeyinde] son veren devrim reisinin adının yüceltilmesi için, Haçlı seferlerinden beri İslam'a düşmanlığı devam eden aynı Avrupa'da 600'den fazla kitap yazılması öyleyse çok görülmemelidir." (***A.g.e***., s. 70. dn. 44.)

FAŞİZM'İN TEMEL SLOGANI: "TEK DEVLET, TEK MİLLET…"

İlk baskısı 1991 yılında yapılan ***The Nature of Fascism*** adlı kitabıyla tanınan Roger Griffin, Faşizm'in idealini en iyi yansıtan sloganın, Naziler tarafından kullanılmış olan **"Tek Millet, Tek Devlet, Tek Lider"** (Ein Volk, Ein Recih, Ein Führer) mottosu olduğunu belirtir. (R. Griffin, ***A Fascist Century: Essays by Roger Griffin***, ed. Matthew Feldman, New York: Palgrave Macmillan, 2008, s. 193.)

Faşizm'in 'vitrin'inde her ne kadar bunlar varsa da, dükkânda sunulan asıl 'mal'ların "tek ideoloji, tek tip düşünce ve tek particilik anlayışı" olduğu bilinmektedir (Bkz. "Faşizm", ***Vikipedi***).

Türkiye'de, Faşizm'e özgü bu sloganın "millîleştirilmiş ve yerlileştirilmiş" bir versiyonunun, AK Parti iktidarı döneminde, özellikle Erdoğan'ın üstün çabalarıyla milletimizin bilinçaltına matkapla monte edilircesine yerleştirilmeye çalışıldığı biliniyor.

Erdoğan, "mütevazı" ve "kendisi için bir şey istemeyen" bir lider olarak, bu terkipteki "Tek Lider" ifadesini dile getirmiyor. Belki de milletin irfanına havale ediyor.

Onun yerine, **"Tek Bayrak, Tek Vatan"** ifadelerini ekliyor.

*

Evet, Faşizm'den, özellikle de Naziler'den mülhem "Tek Devlet, Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Vatan" sloganının, Türkiye'de son zamanlarda çok tutulduğunu görüyoruz.

Sloganlara sarılma konusunda Türkiye yalnız da değil.

Günümüzde, gayeleri ne olursa olsun, birkaç istisna dışında hemen her ülkenin, birtakım sloganları öne çıkardıkları görülüyor.

Bunların bir listesi, ***Vikipedi***’de, “Ülke sloganlarının listesi” başlığıyla yer almakta.

Buna göre, Almanlar, Naziler dönemindeki sloganlarından vazgeçmişler, yerine, **“Birlik ve Adalet ve Özgürlük”** demeye başlamışlar.

ABD’ninki ise, parasının da üzerinde yer alan ifade: **“Biz ancak Tanrı’ya güvenip dayanırız.”**

İngiltere’ninki de buna benzer bir şey: **“Tanrı ve bana ait olan hak.”**

Danimarka’nın Kraliyet sloganı ise şöyle: **“Tanrı’nın yardımı, halkın sevgisi, Danimarka’nın gücü.”**

Hindistan ise şu sloganı benimsemiş: **“Yalnız dürüstlük zafer kazanır.”**

Söz konusu listeye göre, Suudî Arabistan, slogan olarak Kelime-i Tevhid’i benimsemiş: **“La ilahe illallah Muhammedu’r-Rasulullah.”**

*

Türkiye Cumhuriyeti laiktir, Suudi Arabistan gibi Kelime-i Tevhid’i slogan olarak benimsemez.

ABD gibi ancak Tanrı’ya güvendiğini de ifade etmez. Onun Atatürk’ü var. O da, Türk gençliğine, muhtaç olduğu kudretin damarlarındaki asil kanda mevcut olduğunu öğretmiş. Tanrı’dan bahsetmeyi irtica ya da gericilik olarak görmüş.

Bu yüzden, İslam’dan, laikliğe ve Atatürkçülüğe uyum sağlamasını intac eden bir reform’a yatkınlığı isteyen laik ve çağdaş Türkiye Cumhuriyeti’nin, “değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”, yani asla reforma tabi tutulamaz olarak gördüğü Atatürk’e bağlılık hassasiyetiyle, ABD’ye,

“Senin, ***İncil***‘i indirmiş Tanrı’n varsa, benim de, ***Nutuk***‘u üretmiş ulu önder Atatürk’ümün bildirdiği gibi, damarlarımda herşeye kadir asil kan var” demesi, ABD’ye açıkça meydan okuması beklenebilir.

Hele de, son darbe teşebbüsünün arkasında onun olduğunu bildiğine göre.

Ama, nedense diyemiyor.

*

Bütün bunlar, Türkiye’nin Atatürk’ün gösterdiği doğrultuda, “çağdaş uygarlık düzeyi”ni yakaladığını, hatta aştığını da, bir bakıma gösteriyor.

Naziler sadece “Tek Millet, Tek Devlet, Tek Lider” diyebilmiş, bizimkiler onları aşarak, “Tek Vatan, Tek Bayrak” demeye de başlamışlar.

ABD, İngiltere, Danimarka, Suudi Arabistan ve daha birçok ülke hâlâ **Tanrı**’dan söz ederken, Atatürk’ün “bani”si olduğu Türkiye Cumhuriyeti, damarlardaki asil kanda mevcut bulunan kudreti keşfetmek gibi müthiş bir buluş yapmış.

Dolayısıyla, çağdaş uygarlık düzeyini aşmış, alıp başını gitmiş.

Ancak, müthiş bir süratle alıp başını gitmek, olmadık zirvelere füze hızıyla tırmanmak, birilerinin başının dönmesine, o anda neyi nasıl düşüneceğini şaşırmasına da yol açıyor.

*

Bir taraftan “Tek Devlet, Tek Millet” diyenlerin, Azerbaycan’a yolları düşünce birden bire **“İki Devlet, Bir Millet”** diye konuşmaya başlamalarını, zihnimizde anlamlı bir yere oturtamasak da, anlayabiliyoruz: Çağdaşlık baş dönmesinin yol açtığı mantık kilitlenmesi.

Zira mantık, bu çağa özgü birşey değil, çağdışı bir miras.

“Tek Vatan” diyenlerin, akıllarını peynir ekmekle büyük bir iştah ve oburlukla yemişçesine Kıbrıs’a **“Yavru Vatan”**, Türkiye’ye de **“Anavatan”** diyebiliyor olmaları da böylece anlaşılır hale geliyor.

Ana vatan bulunduğuna göre, bir babası da olmalı, bir “teyze vatan” da olabilir tabiî ki.

Demek ki, çağdaş uygarlık düzeyini aşıp zirvelere tırmanınca mantıklı ve tutarlı düşünme zincirlerini kırıyor, rahatlayıp özgürleşiyor, kafaca kuş gibi hafifliyorsunuz.

Fakat, bize rahatlık yok.

Mesela, “Tek Bayrak” lafı, çağdaş uygarlık düzeyine adapte olmamış benim gibi uyumsuzlarda travmaya yol açıyor. *“**Ne yani, Kelime-i Tevhid bayrağı, benim bayrağım değil mi?!** Tabiî ki ay yıldızlı bayrak benim bayrağım, ama niye tek bayrak olsun ki?! Ben faşist miyim?! Kelime-i Tevhid de benim bayrağım”* dememize neden oluyor.

*

Travmayı en çok tetikleyen de “Tek Millet” lafı..

Osmanlı’da, malum, “**millet sistemi**” diye bir uygulama vardı. Devlet, tek milletten oluşmuyordu. Devlet sınırları içinde **hem müslüman millet, hem Ermeni milleti, hem Rum milleti, hem Yahudi milleti, hem Süryani milleti**, hem de diğer başka milletler yaşıyordu.

Türkiye Cumhuriyeti ise, bunların hepsini bir dibekte dövmüş, bir kazana doldurmuş, içine biraz laiklik maydonozu, biraz Türklük salçası, biraz Atatürkçülük tuzu, biraz çağdaş uygarlık nanesi katmış, sonra da, “İşte şimdi tek millet olduk” demiş.

Ortaya öyle yeni bir tat, yeni bir lezzet çıkmış ki, ne olduğunu kimse tarif edemiyor.

Tatmadan, yaşamadan anlayamıyorsunuz.

Tadan, ve tadına doyamayanlardan biri, anlaşıldığı kadarıyla, Erdoğan.. Meydanları, "Tek milleeet, tek devleeet…" diye inletiyor.

Fakat biz, "Bu tek millet, müslüman milleti mi?" sorusuna "Evet" diye cevap veremiyoruz. Zaten laikliğe de aykırı.

"Peki bu millet, Türk milleti mi?" sorusuna da, "özgürlük ve fikir hürriyeti" adı verilen egzotik bitki artık ülkemizde de bir parça yeşerdiği, "Bu ülkede Kürt vs. de var" diyenler, çeyrek asır öncesinde olduğu gibi hapishaneye tıkılmadığı için, gönülsüz de olsa "Evet" cevabını veren çıkmıyor..

"Ya hu, illa da Faşistler/Naziler gibi 'Tek millet!' diye feryad u figan koparmak zorunda mıyız?" diye durup sormamız ise, zirvelere tırmanmaktan başı bir hoş olmuş efendilerin kafa konforuna zarar verdiği için iyi karşılanmıyor.

ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ VE ATATÜRK LAİKLİĞİ

Türkiye'de bir Atatürk milliyetçiliğinden söz edildiği malum.. Hatta Anayasa'ya bile girmiş durumda.

Ancak, **Atatürk laikliği**nden söz eden yok.

Oysa, bir Atatürk milliyetçiliği olabiliyorsa, Atatürk laikliğinin de olması gerekir.

Laikliği Türkiye'ye Selanikli Mustafa Atatürk getirdiğine göre, Türkiye laikliğinin Atatürk laikliği ya da laikçiliği olarak adlandırılması isabetli olur.

Gerçekten de Türkiye'deki laiklik Atatürk'e özgü bir laiklik.

Kanlı canlı.. Her anlamda "kanlı".. Geçmişte görüldüğü gibi, biti kanlandığı zaman ne yapacağı kestirilemeyen bir laiklik.

*

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın geçmişte milliyetçilik konulu bazı açıklamaları olmuştu:

> "Bizde ayrım yok, bölücülük yok, bölgesel milliyetçilik yok, etnik milliyetçilik yok, **dinsel milliyetçilik** de yok. … Biz her türlü milliyetçiliği **ayaklarının altına almış bir iktidarız**" dedi."
>
> (https://www.sozcu.com.tr/2013/gundem/milliyetciligi-ayak-altina-aldik-227165/)
>
> "Biz ne dedik yola çıkarken etnik milliyetçilik yapmayacağız bölgesel milliyetçilik **dini millliyetçilik** yapmayacağız dedik."
>
> (https://www.yenisafak.com/politika/erdoganin-tarihi-konusmasi-412292)

“Yola ilk çıktığımız andan beri etnik, bölgesel, **dinsel milliyetçiliği ayaklarımızın altına aldık.**“

(http://www.radikal.com.tr/politika/erdogan-alevilik-din-degil-ali-ile-alakalari-yok-1122494/)

“Etnik milliyetçiliği ayaklarımız altına aldık, bölgesel milliyetçiliği ayaklarımızın altına aldık, **dinsel milliyetçiliği ayaklarımızın altına aldık**. … Tüm dini gruplar bizim güvencemiz altındadır. Hepsi ibadetini güvencemiz altında yapar, hepsine eşit mesafedeyiz.”

(https://www.sabah.com.tr/gundem/2013/05/04/basbakan-erdogan-konusuyor)

*

Görüldüğü gibi, “dinsel/dinî milliyetçiliği” ayaklarının altına alıyor.

Ayaklarının altına almadan da konuşabilir ama alıyor.. Aldı.. (Konuşma metinlerini cahil cühela yazınca böyle oluyor.. Erdoğan da onlara allame-i cihan muamelesi yapıyor.)

Tabiî bundan kasıt aşağılama, hakaret, tahkir..

Çünkü dinsel milliyetçilik, ayaklar altına alınabilecek müşahhas/somut/mücessem bir varlık değil.

Peki, dinsel milliyetçiliği, yani ümmetçiliği tahkir etmenin İslam’a göre hükmü ne olur?

Birçokları hiç sakınmadan, dinî bir değeri, dinin bir hükmünü aşağılamanın küfür (dinden çıkma nedeni) olduğunu söyleyecektir.

Mehmed Zahid Kotku rh. a. şöyle diyor:

“**Kim olursa olsun**, tâzimi (yüceltilmesi) vacip (şer’an zorunlu) olan birşeyi tahkir (aşağı görme) ve tahkiri vacip olanı tâzim eden kâfirdir.”

(Mehmed Zahid Kotku, ***Nefsin Terbiyesi,*** Konya: Vuslat Vakfı, 2010, s. 82.**)**

Erdoğan’ın başkanlık külliyesinde lüzumlu lüzumsuz sürü sepet “din cahili danışman ve karışman” var.. Makam ve mevkiye tamah etmeyen, hak sözü hatır gönül dinlemeden söyleyecek yaşlı başlı bir alimi de danışman olarak yanı başında tutsa, “içinden din geçen” lafları için onunla istişare etseydi ahireti için “eyi olurdu”.

Fakat iş işten geçmiş değil..

Hepimiz için ölene kadar hatadan dönme ve tevbe kapısı açık.

[Merhum Prof. Necmettin Erbakan’ın, alimlere danışma işini bir ölçüde yaptığı söylenebilir.. Erdoğan bu yönden Erbakan’dan da şanslı, İslam dünyasının seçkin alimlerinden de görüş alabilir. Prof. **İhsan Süreyya Sırma**, Erbakan’ın bu yönü hakkında şunu söylüyor:

“… Allah rahmet eylesin, bir Mela [Molla] Ali vardı Van’da.. **Çok büyük bir hoca**ydı. Rahmetli **Erbakan Hoca** çok mühim meselelerde onu uçakla getirtir; sorar geri gönderirdi. Türkçe’yi sonradan öğrenmiş, … **Arapça’sı çok iyiydi. Muazzam bir vahiy kültürü** vardı…. Bir bayramda, **Beşir Atalay** Bey’le Van’a gidip Molla Ali’yle bayramı yapalım, diye bir karar verdik…. Oraya ulaştığımızda Hoca namazı kıldırmış, eve geçmişti. Hoca’nın bir salonu vardı. Oturmuş, suratı beş karış.. **“İstemiyorsan gidelim, bu ne surat böyle bayram sabahı? Böyle surat edeceksen biz gidelim”** dedim. *“Sizinle alâkası yok, kendime kızıyorum.* ***Bu genç, Ankara’dan gelmiş,*** *birşeyler soruyor. Sorduğunu dahi anlamıyorum, onun için kendime kızıyorum”* dedi…. *“Gel oğlum, gel bakalım.. Hoca’ya ne*

soruyorsun?" dedim. *"Hocam, ben Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde okuyorum ... Hoca'yı duymuştum…." "Peki sorun ne?"* dedim. Soru *"ülke"*. **"Darü'l-İslam, darü'l-harb"** meselesini soruyor. Ama "ülke" diyor, **Seyda** [Molla Ali Hoca], "ülke"nin ne olduğunu bilmiyor. ***"Seyda! Bu, dâr meselesini soruyor"*** dedim. "Öyle mi, gel oğlum gel. Kâğıdın kalemin var mı?" dedi…. Yazdırdığı cümleyi aklımda tutuyorum: … ***"Ülke… virgül…"*** Noktalamasını da söylüyor. ***"Başkalarının değil… Noktalı virgül… Benim ilkelerimin uygulandığı yerdir… Nokta."***

(Adnan Demircan, ***İhsan Süreyya Sırma Kitabı***, İstanbul: Beyan, 2018, s. 136-8.)]

*

Bu söylediklerimize karşı Erdoğancılar taifesi, ya dinsel milliyetçiliğin dinden olmadığını göstermek, ya da yaptıklarının aşağılama anlamına gealmediğini ortaya koymak durumundadırlar.

Dinsel milliyetçiliğin dinden olmadığını iddia etmeleri, kendileriyle çelişmeleri anlamına gelir, çünkü, adı üstünde "dinsel/dinî" (dine ait) diyorsunuz.

Aşağılama anlamına gelmediğini düşünüyorlarsa, o takdirde aynı şeyi Atatürk milliyetçiliği için de söylesinler.

"**Atatürk milliyetçiliği ayağımızın altındadır**" diye konuşsunlar. İtiraz edenlere de "Burada aşağılama yok" desinler.

"Yanlış anlaşılsa" bile, şayet bu bir aşağılama değilse, fikir hürriyetlerini başkalarının "yanlış anlama" arızası yüzünden ayaklar altına almamalı, özgürlüklerinden taviz vermeyi kabul etmemelidirler.

*

“Son kale” Türkiye laik (siyasal dinsiz) ya, Allahu Teala’nın dinine, “dinsel” değer ve kurumlara atıp tutmak serbest.

Ama “içinden Atatürk geçen” bir şey söz konusu olunca birden ayarlar değişiyor.

Sonra da, “Efendim asıl **din hürriyeti** laiklikte var” **masalları, mavalları, palavraları.**

Şayet “Atatürk milliyetçiliği ayağımın altındadır” sözünün Atatürk’e hakaret anlamına geleceğini düşünüyorsanız, “Din milliyetçiliği ayağımızın altındadır” sözünün de dine (İslam’a) ve dolayısıyla dinin sahibi Allahu Teala’ya **(bilinçli veya bilinçsizce) hakaret** demek olduğunu anlıyorsunuz demektir.

Yok, “Din milliyetçiliği ayağımın altındadır” sözünün hakaret içermediğini kabul ediyorsanız, dediğimiz gibi, aynı şeyi Atatürk milliyetçiliği için de söyleyin.

*

Sizin senelerce dur durak bilmeden böylesi laflar söylemeniz, ve “İslamcı değilim, müslümanım” diyerek müslümanlığı kimseye bırakmayanların da sizi açıkça ya da “Sükut ikrardan gelir” fehvasınca zımnen onaylamaları yüzünden neredeyse başımıza taş yağacak, fakat haberiniz yok, kendinizi çok doğru yolda zannediyorsunuz.

MİLLİYETÇİLİĞE DAİR NOTLAR

Devlet olarak, ihraç edebileceğiniz bir dünya görüşünüz ve buna bağlı ilke ve değerleriniz varsa, büyüksünüzdür demiyorum ama, etkinsiniz demektir.

ABD bugün serbest piyasa ekonomisi ile demokrasiyi ihraç ediyor. Rusya güçlüyken sosyalizm ve komünizm ideolojilerini ihraç ediyordu.

Geçmişte Avrupa bize "uygarlık" ihraç etmişti, şimdi de sıra insan haklarında.

*

Türkiye, her ikisi de ithal olan **Batılılaşma** ve **milliyetçilik** (Türkçülük) akımlarıyla kimi etrafında toplayabilir?!

Kime ne vaat edebilir?!

Batılılaşma için konuşmak gerekirse, birşeyin aslı varken, taklidinin peşinden kim koşar?!

Türkçülüğe gelelim.. Türk olmayan, senin Türkçülüğünü ne yapsın?

*

Avrupa, milliyetçilik ihraç etti, fakat kendi milliyetçiliğini değil.

Yani Fransız tutup "Fransızcı olun" demedi.

Düşmanlarını bölüp parçalamak için onlardaki etnik gruplara "kendi milliyetçiliklerini inşa etmeleri" tavsiyesinde bulundu.

Hakim etnisitelere de milliyetçilik aşıladı (mesela Osmanlı'da Türkler'e), çünkü hakim etnisitedeki milliyetçiliğin azınlıklardaki milliyetçiliği tahrik ve teşvik edeceğini, parçalanma ve bölünmeyi, iç çatışmaları hızlandıracağını biliyordu.

Hayes şöyle der:

> "Milliyetçilik, sürekli genişleyen bir pazarın yanında, önemli bir Avrupa ihraç malıydı.... Yerli entelektüeller, kendileri milliyetçi iştiyakla doldukça, bunu kitlelere de ulaştırdılar."
>
> (C. J. H. Hayes, ***Milliyetçilik: Bir Din***, çev. M. Çiftkaya, İstanbul 1995, s. 145.)

*

Milliyetçiliği "asabiyet" veya "dayanışma duygusu" olarak anlarsak, yozlaşmış bir toplumun milliyetçiliğinden neyin hasıl olacağı sorusuyla karşılaşırız.

Yozlaşmış insanların dayanışmasının, yozlaşmanın derinleşmesinden başka bir şey getirmeyeceği açıktır.

Önemli olan, her halükârda dayanışma gösteren değil, hakta ve hayırda birleşen bir topluluk oluşturmaktır.

*

Ahmet Taner Kışlalı, Türk milliyetçiliğinin ardındaki dış kökenli etkileri şöyle özetler:

> "... Türk milliyetçiliğine Avrupa'nın katkısı da bu noktada görüldü. Bir yanda Türkoloji bir bilim dalı olarak doğmaya, 19. yüzyıl ikinci yarısında Eski Türklere yönelik araştırmalar yapılmaya, Türklerin kurduğu büyük devletler ve uygarlıklar gün ışığına çıkarılmaya başlandı. Öte yanda Türk elişi ve sanat ürünleri Avrupa'da değerlenmeye yüz tuttu. Bazı zengin

> evlerinde Türk odası, Türk köşesi oluşturulur oldu. **Lamartine**'den Auguste Comte'a, Pierre Lafayette'den **Pierre Loti** ve Claude Farrere'e kadar bazı ünlü isimler Türkler hakkında övgü dolu yazılar yazdılar. Yabancı dil öğrenen, Avrupa'ya giden Türk aydınları bunlardan etkilendiler. Kendilerinde bir 'Türklük bilinci' doğmaya başladı."

Milliyetçiliğin Batı'dan ithal edilmesi doğaldı, çünkü Batı burjuvazisinin ideolojisi olarak zuhur etmişti.

Pazar ekonomisinin feodal siyasal ve ekonomik örgütlenmeleri dağıtıp, bireyleri ve yöresel toplulukları ortak bir millî pazar içinde örgütlemesi, millet oluşumunun ve millî birliğin temelinde yatan en önemli etmendi.

Bu yüzden Batı Avrupa'da milliyetçilik ideolojisini öncelikle sermaye sahipleri benimsemişlerdi.

Milliyetçilik, iktidarın kaynağını millet kavramına kaydırarak, feodal soyluların bölgesel nitelikteki iktidarını millet düşmanlığıyla eşanlamlı hale getirmiş, burjuvaların iktidarına meşruluk kazandırmıştı.

PKK'nın Güneydoğu'da aşiret yapısını hedef almasının mantığı da aynıdır.

Bir "Kürt milleti" "inşa" edilmesi durumunda insanlar kendi aşiret liderlerine olan sadakatlerinden vazgeçecek ve sözümona Kürt milletinin "millî çıkarları"nı korumak için PKK'ya itaat edecekti.

*

Gerçekte milliyetçilik, her önüne gelenin kafasına göre tanımladığı bir kavram. Bu da doğal, çünkü herşeyden önce milliyetçiliğe temel olan millet/ulus kavramı bile belirsizlikle malul.

Prof. Dr. Tayyar Arı, bazı bilim adamlarının eskiden beri ulusu aynı etnik kökenden gelen ve aynı dini, dili ve kültürel değerleri paylaşan insan topluluğu olarak tanımladıklarını söylüyor.

Ancak, dediğine göre, günümüz siyaset bilimcileri, aynı etnik kökenden gelen insanların oluşturduğu devlet sayısı az olduğu için bu tanımı benimsemiyorlarmış.

Onlara göre ancak ortak kültüre, ortak değerlere, ortak kimliğe ve ortak siyasal projeye sahip olan topluluklara ulus denilebilirmiş.

Arı, bazılarının da ulusu, aynı devletin sınırları içinde yaşayan insan topluluğu olarak gördüklerini belirtiyor. Pratikte (en azından mevcut devletler için) geçerli olan tanım bu.

*

Peki ulus ile halk arasındaki fark ne?

Arı, halkın (people), ulus bilinci gelişmemiş topluluk olduğunu söylüyor. Sözleri şöyle:

> "Halk kavramı, etnik, kültürel ve dil bakımından aralarında benzerlik bulunan ve belli bir toprak parçası üzerinde yaşayan ancak siyasal ve toplumsal bakımdan örgütlenmemiş olan topluluğu ifade etmek için kullanılmaktadır. Buradan da anlaşılacağı gibi, ulus ve halk kavramı arasında yapılan bu ayrımla modern siyaset biliminde pek çok tartışmaya yol açabilecek bir **kavramsal belirsizliği** gidermeye çalışma yönünde bir eğilim söz konusudur. Bu nedenle **ulus kavramını devlet kavramıyla aynı anlamda kullanma** birtakım tartışmaları da ortadan kaldırmaya yönelik bir davranışı yansıtmaktadır."

Wallerstein ise şöyle diyor:

> “... toplumsal bilimler literatürüne bakarsak ‘halk’ teriminin gerçekte pek az kullanıldığını görürüz. En çok kullanılan üç terim, hepsi modern dünyada halkların çeşitleri sayılan, ‘ırk’, ‘ulus’ ve ‘etnik grup’tur. Bunlardan sonuncusu en yenisidir ve gerçekte, önceden yaygın bir şekilde kullanılan ‘azınlık’ teriminin yerini almıştır.”
>
> (Immanuel Wallerstein, “Halklığın İnşası: Irkçılık, Milliyetçilik ve Etniklik”, ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, ed. E. Balibar ve I. Wallerstein, çev. Nazlı Ökten, İstanbul: Metis Yayınları, 2. b., 1995, s. 98.)

Bu kavramın seçilmesinin nedeni şudur ki, “sayısal çoğunluklar toplumsal azınlık olabilirler” (Wallerstein, s. 105):

> “Bir ‘ırk’ın, görünür fiziksel biçime sahip olan bir genetik kategori olduğu varsayılır.... ‘Ulus’un, bir devletin fiili ya da muhtemel sınırlarına her nasılsa bağlı olan toplumsal-siyasal bir kategori olduğu varsayılır. Bir ‘etnik’ grubun, kuşaktan kuşağa geçen ve normal olarak kuramda devletin sınırlarına bağlı olmayan, bazı sürekli davranışlara sahip olduğu söylenen kültürel bir kategori olduğu varsayılır.” (Wallerstein, s. 98.)

Alain Touraine, Gellner gibi, ulusal kültürü, özellikle de okul aracılığıyla ulusal devletin oluşturduğunu savunur. (Alain Touraine, ***Modernliğin Eleştirisi***, çev. Hülya Tufan, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 1994, s. 155)

*

Milliyetçiliğin yetersiz bir ideoloji olmasının yol açtığı çelişkilerden birisi şudur: Bir yandan belirli bir millete ait olan herşey yüceltilirken, diğer yandan da yükselmek için “uygar” milletler örnek alınmaktadır.

Chatterjee bu noktaya şöyle işaret eder:

> “Milliyetçilik, sömürgeleştirilmiş halkın aşağılık iddiasını reddeder; aynı zamanda da, geri bir ulusun bir yandan kendi kültürel kimliğini koruyarak kendisini ‘modernleştirebileceğini’ savunur. Böylece, (...) milliyetçilik sömürgeci egemenliğin dayandığı entelektüel ‘modernlik’ varsayımlarını kabul eden bir söylem üretmiştir.”

Bir başka deyişle, milliyetçilik bir yandan, savunulan milletin başka milletlerden hiç de aşağı olmadığını öne sürmekte, diğer yandan da o milletleri (en azından milliyetçilik bakımından) taklit edilmesi gereken örnekler kabul ederek yüceltmeye çalıştığı milletin onlardan aşağıda olduğunu itiraf etmektedir.

Bu aynı zamanda, Türkiye örneği ele alındığında, milliyetçiliğin tarih yorumunun niçin “tarihimizdeki şuur” (ümmet şuuru) ile mevcut tarih şuuru (millî/ulusal şuur) arasında bir gerilim meydana getirdiğini de açıklamaktadır.

Bazı milliyetçilerin İslam öncesi döneme atıfta bulunması, tarihin kendi akışına duyulan tepkiyi gösteriyordu ve onu “belirli bir zaman diliminde dondurma” girişimiydi.

Bu anlamda milliyetçilik aslında tarihten kopuştur. Nitekim Gökalp, 1922’de ***İleri Gazetesi***’nde yayınlanan bir makalesinde tarihi şöyle yok sayıyordu:

> "Biz hakiki bir millet gibi yaşamaya ancak Millî Misak’ımızın doğmasıyla başladık. Zaten beş on seneden beri gençlik arasında belirmeye çalışan millî mefkûremizin resmî ve siyasî bir kıymet olması da Millî Misak’ımızın doğmasıyla başladı.”

Gökalp bir yandan tarihi yok sayarken, diğer yandan da millet fikrinin Millî Misak ile “inşa edilmiş” olduğunu ileri sürmektedir.

*

Bu, beşerî ideolojilerin ortak özelliği, yalan üzerine kurulu olmaları ve vaadlerinin tam tersini hayata geçirmeleridir.

Mesela işçiler en çok Sovyetler Birliği'nde ezildiler. Ne sendika kurabilir, ne iş sözleşmesi yapabilir, ne de herhangi bir hak talep edebilirlerdi.

Gerekçe şuydu: İktidarda olan zaten işçilerdi. Kendi kendilerinden hak talep etmeleri söz konusu olamazdı.

Benzer şekilde, millet iradesinin en çok çiğnendiği rejimlerin milliyetçiliği en çok benimseyenler, millet iradesinden ve hakimiyetinden en çok söz edenler olması şaşırtıcı değildir.

> (Firavun) Dedi ki: "Bunlar (Musa'nın kavmi) pek az ve önemsiz bir topluluktur (millettir). Ve şüphesiz bize öfke duyuyorlar. Biz ise gerçekten uyanık ve tedbirli bir topluluğuz (milletiz)."
>
> (Şuara, 26/54-56)
>
> (Fir'avun) böylece milletini küçülttü (aşağıladı); buna rağmen ona itaat ettiler. Gerçekten onlar bir fasıklar topluluğu idiler.
>
> (Zuhruf, 43/54)

*

Nerede milliyetçilik varsa, orada diktatörlük vardır.. Mussolini, Hitler vs. gibi.

Nerede milliyetçilik varsa, orada halkın aşağılanması, köleleştirilmesi vardır.

Milliyetçilik edebiyatı, diktatörlerin milletlerini aldatma palavrasıdır.

Milliyetçi partilerin varlık sebebi de, bazı siyasetçilerin milleti milliyetçilik damarından boyunduruk altına alarak kendi ikbal ve istikballeri için kullanmak istemeleri, bunu sonuç alma bakımından etkili ve kolay bir yol olarak görmeleridir.

*

Milliyetçilik/ulusalcılık, potansiyel “insanlık” düşmanlığıdır. “**Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur**” lafının gösterdiği gibi, kendisi dışındaki bütün dünyayı düşman belleme ideolojisidir.

Milliyetçiler için “insaniyet, insanlık” boş edebiyattan ibarettir.

Milliyetçinin cahiliye kalıntısından arınması, dört dörtlük müslüman olması çok zordur.. Milletini İslam’a değil, İslam’ı milletine uydurmaya çalışması ihtimali mevcuttur.

“Türk İslamı, Türk Müslümanlığı, Kürt İslamı vs.” icat edilmesi bunun sonucudur.

*

Milliyetçiliğin kaynağı, kişisel veya toplumsal değersizlik hissi ve aşağılık kompleksidir.

Kişi, kendisindeki değersizliği, işe yaramazlığı görür, Alper, Sarper, Kaya, İlker, Soner vs. olarak beş para etmediğini anlar, sonra ait olduğu millete mevhum, kuruntu kabilinden bir üstünlük ve değer atfeder, sonra da, o milletten olması itibariyle kendisinde de aynı değerin, üstünlük ve yüceliğin bulunduğunu düşünmeye başlar.

Kendi kendisini aldatır. (Aynı tekebbür ameliyesine cemaat adı verilen topluluklar ve ideolojik gruplarda da rastlanabilmektedir.)

Bu oto-aldanış, insanın kendi kendisini aldatışı, onun kendisini iyi hissetmesini sağlayarak belki bir terapi vazifesi görebilir, fakat farklı milliyetten insanlara karşı büyüklenme havasına girmesine yol açtığında, şeytanî niteliği yıkıcı ve saldırgan bir biçimde ortaya çıkar.

Evet, **Isaiah Berlin** haklı, “Milliyetçilik, yaralı ulusal bilincin patolojik alevlenmesidir”.

ATATÜRKÇÜLERİN MİLLİYETÇİLİK TUZAĞI: "KEMALİST OLMUYORSANIZ BARİ TÜRKÇÜ OLUN!" (NASIL OLSA İKİSİ AYNI KAPIYA ÇIKIYOR)

Türklük, bir vakıadır, realitedir..

Türkçülük ise, bazen cehalettir..

Bazen cahiliyye (İslam öncesi küfür dönemi) tarafgirliğidir..

Bazen de, **Isaiah Berlin**'in milliyetçilik için koyduğu teşhisle, "yaralı bilincin patolojik/hastalıklı alevlenmesidir".

Türkiye'de üstlendiği asıl meş'um rol ise, İslam'ın yerine ikame edilmek üzere (psikolojik harp yöntemleriyle dolaylı yollardan) gördüğü işlevdir.

Türk kimliğine "ırkı aşan" bir mahiyet atfedilmesi bundan kaynaklanıyor.

Türklüğü girilip çıkılan "laik, beşerî bir nevi din" olarak sunuyorlar.

Türklüğe, ırken Türk olmayı aşan bir mahiyet atfedilmesine, başka ırk mensuplarına Türk olduklarını söyleme dayatması eşlik edebiliyor.

*

Merhum Mehmet Âkif'in, ***Safahat***'ında üç yerde şiir başlığını hadîs-i şerîflerden almış olduğu biliniyor. (Bkz. Yavuz Horoz ve Mesut Çakır, "Safahat'ta Hadis Kullanımı", ***Kafkas Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi***, Cilt: 5, Sayı: 9, Kars 2018, s. 47-65.)

Bu şiirlerden biri, "**Nizâr Hadîsi**" başlığını taşıyor.

Orada, Mehmed Akif'in mısralarından önce, hadîsin Arapça aslı ve meali yer almaktadır.

Hadîsin Arapçası şöyle:

بسم هللا الرحمن الرحيم
قال رسول هللا ص يل هللا عليه وسلم: إذا قالت نزار
يا نزار وقالت أهل اليمن يا قحطان نزل الصربورفع النرص
وسلط عليهم الحديد

Meali ise şöyle:

> "Nizâr evlâdı 'Yetişin ey Nizâr oğulları!', Yemenliler de 'Yetişin ey Kahtân oğulları!' dedi mi, derhal tepelerine felâket iner; üzerlerinden nusret (Allahu Teala'nın yardımı) hemen kalkar; silahlar hepsi üzerinde hükmünü icra eder."
>
> [Nuaym b. Hammad, ***Kitâbu'l-fiten***, (nşr. Semîr b. Emin Züheyrî), Kâhire, Mektebetü't-Tevhid, 1991, c. I, s. 397.]

Bu hadîs-i şerîften şunu anlıyoruz: Müslüman toplumlar ırkçılık, kavmiyetçilik, milliyetçilik, kabilecilik, bölgecilik, vatancılık, ulus-devletçilik vs. davası güttükleri, özellikle soy soplarını, ırklarını öne çıkararak savaştıkları zaman, iki taraf da Allahu Teala'nın yardımından mahrum kalır.

Onları bekleyen akıbet, felakettir.

Ve bu felaket iki şekilde kendisini gösterir, Allahu Teala'nın takdirinin sonucu olan zafer ve galibiyetten mahrumiyet, ve ölüm (silahların hükmünü icra etmesi).

Ondan sonra yapabilecekleri tek şey vardır: "**Sözde şehit**"leriyle övünmek, gazi adını verdikleri yaralıları ve sakatlarına moral vermek için dil dökmek.

*

Bunu, 1980-88 yılları arasında yaşanan **İran-Irak Savaşı**'nda gördük.

İki taraf sekiz koca yıl savaştı.. Ekonomileri mahvoldu.. İki ülkenin de tek kazancı sadece on binlerce "şehid"iyle övünmekten ibaretti.

Savaş bittiğinde herkes yine kendi evindeydi, sınırlarda 10 santimetrelik bir değişiklik bile olmamıştı.

Fakat Saddam akıllanmadı, İran'la kavga bitince bu defa Kuveyt'e saldırdı.

Sonuç?

Sonuçta yine değişen hiçbir şey olmadı. Sadece Irak'ın başına ABD kılıcı musallat oldu.

Benzer bir kavga daha sonra Yemenliler ile Suudi Arabistan arasında yaşandı. Herşey sona erdiğinde değişen hiçbir şey olmuyor, sadece iki taraf da kahramanlıklarıyla övündükleri **"şehid"**ler kazanıyorlar.

Kasalarındaki para da silah tüccarı Batılı "uygar" ülkelerin refahına katkı sağlamak için yer değiştirmiş oluyor.

*

Tabiî ki bu ırkçılık, Nizar oğulları, Kâhtan oğulları davası gütme "**güncellemesi**" sadece Araplar'a özgü değil.

Diğer müslüman toplumlar da bundan payını almış durumdalar.

Türkiye'deki durum ise daha kötü..

"**Müslümanın cihad edenine Türk denir** (mücahid denmez, aman ha **mücahid** demeyin!)", "Türk demek müslüman demektir, o halde Türklüğümüzle övünmek sevaptır **(müslüman olduğumuzu söylemeye ne gerek var cancağızım,**

Türk adı neyimize yetmiyor?)” türünden “**derin şeytanlık**” ürünü hurafeler revaçta.

Bu tür **“güncellenmiş İslam”** hurafeleri, çok iyi planlanmış bir propaganda kampanyası eşliğinde, sistematik ve sürekli bir biçimde, bilinçaltı mesaj tekniği de kullanılarak kabul ettirilmeye çalışılıyor.

Bu, üzerinde iyi çalışılmış, başrol oyuncuları ve figüranları özenle seçilmiş, rol paylaşımı mükemmel bir biçimde yapılmış bir süper prodüksiyon..

*

Önce “topçu ateşi” ve “uçak bombardımanlarıyla” arazi elverişli hale getiriliyor, karşı cephenin mevzileri yerle yeksan ediliyor.

Bunun için 60 yıldır kullandıkları “kaşar” “nüfuz/tesir ajanlarını” ve yeni yetme daha cevval türedileri devreye koyuyorlar.

Bunlar, “İslamcılık ideolojidir, sapıklıktır, hatta din istismarıdır” vs. diyerek, İslamcılık adına gelebilecek itirazların önünü kapatıyorlar.

Diğer taraftan da, topçu ateşiyle uygun hale getirilmiş bu araziye “piyade”yi sürüyorlar.

Kırk yıldır kullandıkları tecrübeli ajan ve “eleman”lar ile onlara aldanan saflara, “Türklük zaten müslümanlığı da içeriyor, ikide bir müslüman olduğumuzu hatırlatmaya gerek yok, Türkçülük yaptığın zaman senden iyi müslüman yok demektir” dedirtiyorlar.

*

Merhum Mehmed Akif, ırkçılık konusunda şunları yazmıştı:

Müslümanlık sizi gayet sıkı, gayet sağlam,
Bağlamak lazım iken, anlamadım, anlayamam,
Ayrılık hissi nasıl girdi sizin beyninize?
Fikr-i kavmiyyeti şeytan mı sokan zihninize?
…
Hani, **milliyyetin İslâm** idi… **Kavmiyyet ne!**
Sarılıp sımsıkı dursaydın a milliyyetine.
“Arnavutluk” ne demek? Var mı Ş*erîat*’te yeri?
Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri.
Arabın Türk’e; Lazın Çerkes yahud Kürd’e;
Acemin Çinliye rüchanı mı varmış? Nerde!
Müslümanlıkta anasır mı olurmuş? Ne gezer!
Fikr-i kavmiyeti tel’în ediyor Peygamber
En büyük düşmanıdır ruh-i Nebî tefrikanın.
Adı batsın onu İslâm´a sokan kaltabanın!

Ne yazık ki Türkiye’de, Mehmed Akif’in sözünü ettiği **“kaltabanlık”** revaçta..

Kurumsallaşmış durumda.

Bizi birbirimize bağlayacak olan şey Müslümanlık iken, bu kaltabanlar, “Türk kavramı müslümanlığı da kapsıyor, dolayısıyla Türk olmayan müslümanlar da Türk olduklarını söylesinler, söylemeleri lazım, yoksa **bölücülük** yapmış olurlar” şeklindeki **“derin şeytanlık”** mamulü bir mantıksız akıl yürütme ile kaltabanlık bakır’ını gözbağcılık kalay’ı ile parlatıyorlar.

*

Evet, bu fikr-i kavmiyyeti, yani Türkçülük fikrini (ve de Kürtçülük vs. fikrini) birilerinin zihnine sokan, şeytan..

Ancak, bu şeytanların cin değil, özellikle ins (insan) şeytanları olduklarını belirtmek gerekiyor.

Görüldüğü gibi, Mehmed Akif, "**Arnavutluk ne demek? Var mı Şerîat'te yeri?"** diye soruyor.

Ancak, aynı soru "Türkiye, Kürdistan, Arabistan vs." türünden adlandırmalar için de yöneltilebilir: "**Türkiye** ne demek? Var mı Şerîat'te yeri?"

Ve bu noktada Mehmed Akif'in, **"derin tasmalı"** birilerinin **"Selefî, tekfirci, Haricî kafalı, yobaz vs."** şeklinde suçlamalarda bulunmalarına imkân verecek şekilde şu fetvayı verdiğini görüyoruz:

"Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri."

Küfür olur, çünkü, yine Mehmed Akif'in belirttiği gibi, Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem (ve böylece Şerîat) ırkçılık/milliyetçilik fikrini tel'in ediyor, lanetliyor.

Şerîat'ın lanetlediği birşeyi en büyük ilke, ülkü ve ideal haline getirerek Resulullah Efendimiz'i "reis/önder" olarak tanımama cinayeti işleyenlerin kâfir olacağı ise şüphesizdir.

*

Evet, Merhum Mehmed Akif, aslen Arnavut olduğu için, **"Küfr olur, başka değil, kavmini sürmek ileri"** hakikatini Arnavutluk örneği üzerinden söylüyordu.

İğneyi kendisine batırıyordu, ve çuvaldızı karşısındakine batırmak yerine, tutup onu da yine kendisine batırıyordu.

Peki, "derin tasmalılar", benzer şeyleri kendi ırkları, kendi ırkçılıkları için de söyleyebilirler mi?

Mehmed Akif'le birlikte "Körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz" kabilinden sırıtarak Arnavutluk'a hakaret eden, Arnavutlar'ı tekfir eden bu "derin tasmalılar", ya Mehmed Akif'in "Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla!" kabilinden sergilediği nezaketin değerini anlamayacak kadar eblehler, ya da, Müslümanlıktan nasipdar olmayı geçtik, **insanların dinî duygularını kendi bencil ırkçılıkları için istismar** edebilecek kadar insaniyetten mahrumlar.

*

Cumhurbaşkanı **Erdoğan**, şimdi DAEŞ dedikleri IŞİD'lileri **tekfir** ettiği bir konuşmasında, *"Alna **Kelime-i Tevhid** bandı asmakla Müslüman olunmaz. **Allah lafzının istismar** edilmesiyle müslüman olunmaz, bunların İslam'la alakası yoktur"* demişti.

Aynı şey, mesela bugün "halkı müslüman" devletlerin pekçoğunun **bayrağında** yer alan **hilal** sembolü için de pekâla söylenebilir.

Eğer siz Şerîat'e samimi bir şekilde bağlı iseniz, devlet olarak İslam'a bağlı iseniz, mesele yok.

Fakat, bir taraftan İslam'a ve Şeriat'e (kendi irade ve ihtiyarınızla) düşmanlık yapıyor ya da onu yok sayıyorsanız, bayrağınıza hilali koymakla, (hilalin sembolize ettiği Şeriat'e değer vermediğiniz halde) **hilali istismar** etmekle, müslüman olamazsınız.

(***Mecelle***'de "Birşeyin tamamı ele geçmiyorsa, hepsi terk olunmaz" denilmiştir. Bu, "Madem Şeriat yok, bayrakta hilal de olmasın" demek değildir. "Evet ama yetmez" demektir.)

O takdirde, birileri sizin için, tıpkı Erdoğan'ın dediği şekilde, "Bunların İslam'la alâkası yoktur" derse, "Vayy tekfirciler, yobazlar, Haricîler…" diye yaygara koparmak yerine, uyguladığınız çifte standart ahlâksızlığı üzerinde düşünme dürüstlüğünü göstermeniz gerekir.

Bayrağınızda hilal bulunabilir, fakat eğer siz ırkçılığa ve ulus-devletçiliğe çağırıyorsanız, bayrağınızı, aşağıya aldığımız hadîs-i şerîfte ifade edildiği şekilde körükörüne çekiyorsanız, sizin Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem ile bir alâkanız kalmaz:

> "Kim [Şeriat'in hakim olduğu bir devlette] imama itaatten çıkar, cemaatten [Müslüman topluluğundan] ayrılır (ve bu halde ölürse) **cahiliye ölümü** ile ölmüş olur. Kim de körükörüne (***'amyâ***, âmâca) çekilmiş bir **bayrak** altında savaşır, **asabiyet (ırkçılık) için öfkelenir** veya **asabiyete çağırır** veya **asabiyete yardım** eder, **bu esnada da öldürülürse bu ölüm de cahiliye ölümüdür [şehitlik değildir]**. Kim ümmetimin üzerine gelip [başına geçip] iyi olana da, kötü olana da ayırım yapmadan vurur, **mü'min olanlarına hürmet** tanımaz, **ahid** sahibine [sözleşme sahibine, ki anayasalar bugün toplumsal/kolektif sözleşme demektir] verdiği sözü de yerine getirmezse [hukuka riayet etmezse] o, benden değildir, ben de ondan değilim." [***Müslim***, İmâret, 53, 57: ***Nesâî,*** Tahrim, 28; ***İbn Mâce,*** Fiten 7.]

Bu hadîs-i şerîfin işaret ettiği gerçek şudur: **Laik** (dini olmayan, ve böylece dinler arasında tarafsız kalan, **dinsiz** olduğu için herhangi bir dine aidiyet zorunluluğunu kabul etmeyen) bir **ulus-devlet**in (ırk/millet esasına dayalı devletin) **ulus-devlet davası** için öfkelenen, böylesi bir davaya insanları çağıran, veya yardımcı olan, ve bu arada da ölen kimse, müslüman olduğunu söylese bile, İslam değil, küfür üzere ölmüştür.

Şehit olmak bir tarafa, müslüman olarak bile ölmeyi başaramamıştır.

*

Bunları yazmak gerekiyor, çünkü, Erdoğan'ın işaret ettiği gibi, bilgilerimizi **"güncellemek"** önemli.

YERLİLİK-MİLLİLİK VE MİLLİYETÇİLİK

Bir zamanlar **Erbakan**, Anayasa ve Siyasal Partiler Yasası gereği, İslamî idealler çerçevesinde siyasî kurum ve kuruluşlar oluşturmak yasak olduğu için, kamuflaj ya da paravana olarak "**Millî Görüş**" ve "**Adil Düzen**" gibi kavramlar kullanıyordu.

(Türkiye'de inanç, din ve vicdan hürriyeti işte bu kadar.. "Fikri hür, vicdanı hür" olmak, sadece Atatürkçü ya da Kemalistlere özgü bir imtiyaz/ayrıcalık.)

Millilik ve yerlilik edebiyatı yapanların durumu, **Erbakan**'ınkinden farklı..

Onlar, "milli ve yerli" olma ile "**İslamî**" olmayı, **İslamî değerlere** bağlılığı anlamıyorlar.

Onlar için "millilik ve yerlilik"; **din bakımından laik** (dinler arasında tarafsız, yani **dinsiz**), **ideoloji** (dünya görüşü) bakımından ise Kemalist/Atatürkçü (Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı) **mevcut Türk devletine** *kayıtsız şartsız, sonsuz ve sınırsız bir sadakatten* ibaret.

*

Devletin *toprak* (ülke, **vatan**), *halk* (**millet**) ve *rejim* olmak üzere üç öğesinin bulunduğu kabul edildiği için, **millilik ve yerlilik** edebiyatının daha somut (müşahhas) biçiminin **vatanseverlik (toprak severlik)** edebiyatı ile **milli irade (millet iradesi, milletin arzu ve talepleri)** olduğunu görüyoruz. (Millet iradesi de, **laikliğe ve Kemalizme aykırı olmama şartına bağlı,** güya hür.)

Kısacası, bu denklemde **İslam**'a (teorik açıdan) iğne ucu kadar bile yer yok.

Daha açık bir ifadeyle, yerlilik ve millilik edebiyatçılarının **referansı, dayanağı ya da kutsallık kaynağı (mukaddesatı)**, İslam değil..

Bizzat **kendileri (millet olarak kendileri)** ve sahip oldukları **maddî nesneler (toprak, ülke, vatan)**..

Böylece, kendi kendilerine **tapmış** oluyorlar..

Toplum olarak kendi varlıklarını, heva ve heveslerini, arzularını ve sahip oldukları toprağı **tanrı** haline getirmiş, kutsal saydıkları birer puta dönüştürmüş bulunuyorlar.

Ve, vatandaşları, bu tanrılarına sadakat ve kulluk bakımından yargılıyor, değerlendirme konusu yapıyorlar.

*

Bu yüzden, "**Yerli ve milli, vatansever, milletine bağlı bir ateisti**, *yerli ve milli olmayan bir dindara* tercih ederim" diye konuşabildiklerine şahit oluyoruz.

Bir müslüman olarak, bu yerlilik ve millilik edebiyatçılarına söyleyeceğimiz şudur:

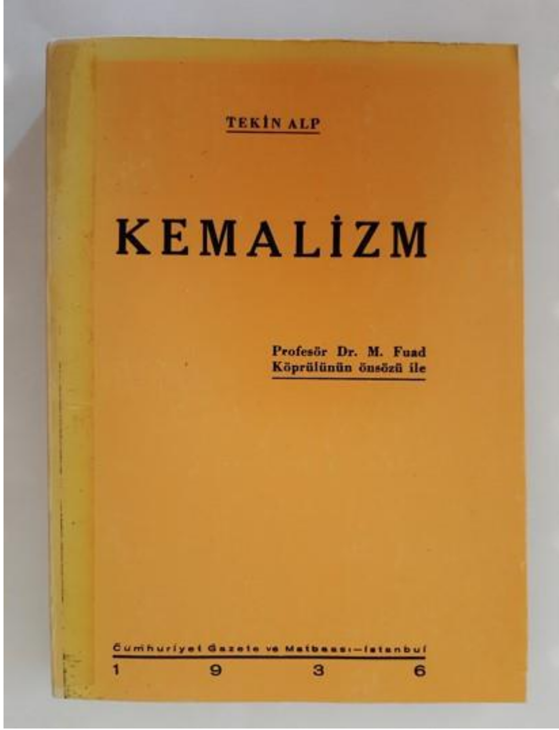
Siz bu safsata ve zırvalarınızla bilmeden (belki de bilerek) **küfrünüzü açıkça ilan** ediyor, küfre düşüyorsunuz.

Eğer imanınız varsa, müslümansanız, hatanızdan dönün, küfür anlamına gelen sözleri alenen söylediğiniz gibi, onlardan alenen de tevbe edin.

Yerlilik-millilik edebiyatı devlet destekli "yükselen değer(sizlik)" ve moda (ya da salgın hastalık) olduğu için kelimelerin büyüsüne ve kalabalığın ayartıcılığına kapılıp düşünme zahmetine katlanmamanız, gerçekte neyi savunmakta olduğunuzu, sözlerinizin ne anlama geldiğini anlayamamanız, belki mazeret teşkil edebilir; fakat bu edebiyata bu muhteva ile **bilerek** devam ederseniz, ediyorsanız, **müebbet** cehennem hapisliği fermanınızı kendi ellerinizle imzalamış olursunuz.

Şunu bilin:

Sizin bu İslam dışı yerliliğiniz de, milliliğiniz de "ayağımızın altındadır". (Burada, "din milliyetçiliği de dahil olmak üzere bütün milliyetçiliklerin **ayağının altında** olduğunu" söyleyen Recep Tayyip Bey'den esinlenmiş bulunuyoruz.)

TÜRKÇÜLERDE ZERRE KADAR BİLE "ADALET" DUYGUSUNUN BULUNMADIĞI KESİNDİR

Kürtçü, Kürt olmayı yeterli görüp Kürtçülükten vazgeçmedikçe "cahiliye kalıntısı"ndan kendisini kurtaramaz.

Aynı şey Türkçüler için de geçerli.

Türk olmayı yeterli görerek Türkçülük yapmayı bırakmadıkça cahiliyet zihniyetinden kendilerini kurtaramazlar.

Kurtaramıyorlar.

Türkçülüğe devam etmeleri durumunda dönüp dolaşıp varacakları yer şirk olacak gibi görünüyor.

Şunu da söylemek gerekiyor:

Bu topraklarda Türk'e "Türk olduğunu söyleme!" diyen hiç olmadı.. Fakat Kürt'e, yakın zamana kadar, Kürt olduğunu söyleme hakkı bile çok görüldü.

Ve hiçbir Türkçü bundan utanç duymadı..

Bu zulmü ya açıkça savundular, ya da sessiz kalıp pasif onay ve destek sundular.

*****

Kemal Üçüncü adlı okuma yazma becerisine sahip bir kalas (ya da kütük), bir yazısında, "Biz Türkçüler size katılmıyoruz Cumhurbaşkanım" diyordu.

"**Biz Türkçüler**"miş…

Evet, bu Türkçüler **(milliyet-çi-ler, ülkü-cü-ler**, her neyse), büyük bir **özgüven**le, övünürcesine, "Biz Türkçüler" vs. diyebiliyorlar.

İslamcılar'a (ya da İslamcı bilinenlere) gelince, onlar ancak, mahcup ve ezik bir tavırla, en iyi ihtimalle, "İslamcı olmanın veya İslamcı sayılmanın pek de kötü birşey kabul edilemeyeceğini" anlatabiliyorlar.

"**Biz İslamcılar**" diyerek üst perdeden konuşana rastlamak mümkün değil.

Bu "**özgüven**", bilumum batıl ideoloji mensuplarının (**solcu**sunun, **milliyetçi** olduğunu söyleyen **ırkçı**sının, **ulusalcı**sının, **Türkçü**sünün vs.) tekelinde..

*

İslamcılar (daha doğrusu İslamcı diye adlandırılanlar), "Biz İslamcılar…" diye söze başlayarak, birilerine **"posta" koyarcasına** ahkâm kesemiyorlar.

Çünkü, "**özgüven**"leri yok.

Çünkü, onların özgüvenlerinin yok edilmesi için “**derin güçler**” (Ki bu derin güçlerin en başında **MİT**‘in geldiği tahmininde bulunmazsak MİT’çileri beceriksiz kabul etmiş oluruz) ellerinden geleni yaptılar.

Özellikle de, İslamcı diye adlandırılan kesim içinde “**beşinci kol**” olarak faaliyet gösteren satılmış aşağılık ajanlarını çok etkili bir biçimde kullandılar.

(**Fethullah** da bunlardandı. **Mehmet Kutlular**, cemaatlerin lider kadrolarının nasıl satın alındıklarını defaeten anlatmıştı.)

Bunlardan münafıklıkta büyük maharet kesbetmiş bir “kibar Feyzo” taslağı alçak duayen (“*Yıkıldı gitti cihandan, dayansın ehl-i kubur*“) “Bütün İslamcılıklar sapıklıktır” diye yazabilmişti.

“**Bütün ırkçılıklar sapıklıktır**” diye hiçbir zaman yazmadı. “**Türkçülüğün** bir türü”nü dolaylı biçimde methetti.

“**Bütün laikçilikler sapıklıktır**” da demedi, İngiliz laikliğini “Allahu Teala’nın hükümlerinden (Şeriat’ten) bile üstün tutan” herzeler “yumurtladı”.

Ve İslamcı (ya da öyle kabul edilen) kesim bu tür münafıklara hak ettikleri cevabı vermeyi bir tarafa bırakın, onları tutup baş tacı ettiler.

Kendi yayın organlarında münafıklık (nifak) kusmaları için önlerine kırmızı halılar döşediler.

*

Kemal Üçüncü “artiz”inden söz ediyorduk.

Odatv‘de yayınlanan bir yazısında şunları söylüyordu:

> “Gelecek Partisi lideri Ahmet Davutoğlu belli aralıklarla gündeme getirdiği **“milli devlet” karşıtı** fikirlerini “benim oğlum bina okur döner

döner yine okur" misali yeniden gündeme taşıması vesilesiyle bu kadim tartışmayı yeniden ele alma zarureti hasıl oldu…"

Davutoğlu'nun bu vatandaşı rahatsız eden cümleleri şunlar:

> "… biz **imparatorluk bakiyesi**yiz. Biz yeknesak, **tek bir kimlik**le tanımlanabilecek, tek bir oryantasyonla, kültürel dokuyla tanımlanacak ülke değiliz. Şu anda Boşnak, Gürcü, Çeçen, Arnavut, Arap, Kürt, Uygur vatandaşlarımızın yansıdığı bir Meclis bu ülkenin birliğini temsil edebilir."

Şovmen Kemal, arşivden de yararlanıyor.

2013 yılında ***Yeni Şafak*** gazetesinde yayınlanan röportajında Davutoğlu, *"Yüzyıllık parantezi kapatacağız"* demiş:

> "Son yüzyıl **kapatılması gereken bir parantez**dir. Osmanlı'dan sonra başlayan **ayrışma** bir parantezdir. Tarih sınırlara isyan ediyor."

Tarihçi geçinen bu şovmene göre, Davutoğlu yanılıyormuş. Şöyle diyor: ***"Biz adı Türk olan bir büyük milletiz Ahmet Bey, -siz ve arkadaşlarınız- bunun neresini anlamıyorsunuz."***

Sonra da, beyninin bir maymununkinden daha iyi çalıştığını (ya da mantıksız ve kendi içinde çelişkili görüşleri savunmanın Türkçülüğün şanından olduğunu) ispatlamak için şu zırvaları seslendiriyor:

> "Enternasyonalizm özünde din, dil, **ırk ayırımını reddedip bütün insanları tek bir yapı olarak birleştirmeyi** hedefleyen bir görüş olsa da kapitalizmin neoliberalizmin, küresel sermayenin küresel tayin ediciliğine paralel olarak gelişmiş bir kavramdır. Dünya tarihinde böyle bir dönem [bütün insanların tek bir yapı olarak birleştiği bir dönem] yaşanmamıştır, jeopolitik ve stratejik faktörlerin belirleyiciliği karşısında **gerçeklere aykırı bir ütopya**dır."

*

Bu zekâsı maymunlarınkinden ileri şahsa tane tane anlatalım..

BİR: Davutoğlu'nun savunduğu şeyin **enternasyonalizm**le bir ilgisi yok. **İmparatorluklar**dan bahsediyor. Tarihte imparatorluklar var olmadı mı, sivri zeka?

İKİ: Dünya tarihinde bütün insanların tek bir yapı olarak birleştiği bir dönem, **maymunların ve orangutanların asilzade torunları** olduklarını düşünenler için (ki belki sen de onlardansın) yaşanmamış olabilir.

Fakat Müslümanlar için bu, insanlık tarihinin **başlangıçtaki** durumudur. **Hz. Nuh a. s.** döneminde de tekerrür etmiştir.

ÜÇ: Enternasyonalizmin, özünde **din, dil, *ırk* ayırımını reddedip bütün insanları tek bir yapı olarak birleştirmeyi** hedefleyen bir görüş olduğunu söylüyor ve bunun **gerçeklere aykırı bir ütopya** olduğunu ileri sürüyorsun.

Fakat, tam da senin savunduğun "milli devlet"çiliğin ve yaptığın Türk tanımının, **"mikro (ya da milli) enternasyonalizm**" anlamına gelen, gerçeklere aykırı, olgusal gerçekliği yok sayan bir ütopya olduğunu görmezden geliyorsun.

Daha doğrusu, bir orangutanınkinden azıcık daha gelişmiş bir beyne sahip olduğun halde, bunu anlayamıyorsun.

"Milli devlet" düzeyinde ırk ayrımını reddedip bütün insanları/vatandaşları "tek bir yapı" olarak birleştirmeyi savunan sensin, Davutoğlu değil. Davutoğlu ırk farklılıklarını kabul ediyor.

Bu ırkçı taifenin kafası işte ancak bu kadar çalışıyor.

*

Bu sivri zeka, yazısında (artistlik olsun kabilinden) biraz malumatfuruşluk yaptıktan sonra lafı **İslamcılığa** getirmiş:

> "Aynı şeyi **bir başka enternasyonalist hareket olan İslamcı hareket** içerisinde de görürüz. Milli mücadele aleyhinde emperyalizmin yanında konumlanan İslamcılar, milli mücadelenin yanında olan İslamcılar vardır."

Çok zeki ya, önce enternasyonalizmin "**din, dil, *ırk* ayırımını reddedip bütün insanları tek bir yapı olarak birleştirmeyi** hedeflediğini" ileri sürüyor, sonra da İslamcılığı enternasyonalist bir hareket olarak nitelendiriyor.

Tutarlılık ve çelişki konularındaki standartları bizimkinden farklı.

Bay sivri zeka, bir İslamcı hiç **dillerin ve ırkların farklılığını/çeşitliliğini** reddedebilir mi?!

Bunu ancak senin gibi ırkçılar reddedebilir. Dillerin ve ırkların farklılığı Allahu Teala'nın âyetlerindendir.

Din farklılığı da aynı durumdadır. ***Kur'an***'da, insanların çoğunun asla iman etmeyecekleri, müslüman olmayacakları belirtilir. "Dinde zorlama yoktur".

"Dinin yalnız Allah'ın olması" ise, İslam Şeriati'nin/hukukunun hakim hale gelmesi, **laiklik** vs. gibi adlar altında farklı ideoloji, dünya görüşü ve inançların kurallarının hükümferma hale gelme**me**sinden ibarettir.

İnsanların müslüman olmaya zorlanması değil..

(Bugün Türkiye'de **Hristiyan'ın pazar günü ve Yahudi'nin cumartesi günü tatil**dir. Müslüman'ın cuma gününün tatil olmasını istemek ise laikliğe aykırı kabul edilir.

Öte yandan, mevcut **medenî hukuk**umuz Batı'dan alınmıştır ve birçok noktada **Hristiyanlığın etkisi** altındadır.

İstanbul Sözleşmesi gibi yenilikler ise **sapık ateizm**e iman ve itaat etme anlamına geliyor.

İslam'a gelince; İslam, hakim olduğu beldelerde bu şekilde medenî hukuk **dayatma**sında bulunmaz. Mesela Hristiyanlar, medenî hukuk bakımından kendi **dinlerine göre** hareket etme hürriyetine sahip bulunurlar.)

*

Bu orangutanlardan hem daha zeki hem daha asil tarihçinin laflarına dönelim..

Yazısını şöyle sürdürüyor:

> "Prof. Dr. İsmail Kara'nın (***Star Gazetesi***nde, Fadime Özkan ile röportaj, 13 Ağustos 2012) dile getirdiği "**Türkiye İslamcılığının en büyük zaafı** ve handikapı **enternasyonalizm ve ümmetçilik üzerinden kendi toprağına yabancılaşmasıdır**" tespiti tam da bu durumu çarpıcı bir biçimde ortaya koyar.
>
> "Türkiye sahası İslamcılığı çok ciddi bir **nazari sefalet** içerisindedir. **Kavramları tercüme ve aparma**dır, tıpkı tercümeci Marksistler gibi. Oysa ki sosyal bilimlerde **kendi teori ve kavramlarınız** yoksa yapacağını şey en iyimser tabirle "karanlık odada kara kuş avlamak" olur."

İsmail Kara'yı tanırım..

Onunla ilgili kanaatim şuydu: İyi bir nakilcidir, **rivayet** ehlidir, fakat **dirayet** bakımından geçer not alamaz. Çok zayıftır.

Yukarıda aktarılan laflarını dikkate alırsak, onun dirayet değilse de **münafıklık** noktasından epeyce bir gelişme göstermiş olduğunu kabul etmek gerekir.

Ümmetçilik üzerinden **kendi toprağına yabancılaşma** ne demektir?

Böyle bir bağlamda "**yabancılaşma**" kelimesi, doğal olarak **Marx**'ı akla getirir. İthal bir kavramdır.

"İslamcılar, İslamcı olmaları hasebiyle, İslam dışı (dinsiz, ateist, ataist, küfür ve şirk savunucusu) rejimlere yabancılaşırlar" niye diyemiyorsun, az gelişmiş yapay zeka?

Niye **dinsiz/laik** rejim (yani İslam nokta-i nazarından **küfür rejimi**), abrakadabra ve hokus pokus ile "kendi toprağın" oluyor?

Demek ki, Resulullah s.a.s.'in Mekke'yi terk etmesi, böylece toprağına yabancılaşması, sana göre bir "zaaf"tı. Mekke'de kalacak, Mekke müşriklerinin hakimiyeti altında "yerlilik millilik" edebiyatı yapacaktı, öyle mi?

Sende, mercimek kadar olsun bir beyin var mı?

Evet, Hz. İbrahim a. s. da "kendi toprağına yabancılaştı".

Vatanını terk etti.

Evet, sende, sizde, bunu anlamanızı sağlamaya yetecek kadarcık olsun bir idrak var mı?

*

Bir orangutandan daha zeki olduğu kesin olan tarihçimiz, rivayetçi İsmail beyin feyzinden istifade ettikten sonra **Erol Güngör** hocasının irşad halkasına dahil olmak için koşturmuş.

“Erol Güngör Hoca’nın yıllar önce **“vatanı külli mıntıka, seccadesinin serildiği yer olan İslamcılık” türü** için yaptığı tespitini isabetine binaen tekrarlamakta fayda var:

*“Bu manada İslamcılık şimdiye kadar hep **hâkim milliyete karşı hoşnutsuzluğu**nu doğrudan doğruya belirtemeyen **etnik azınlıkların ideolojisi** olmuştur. Bunların maksadı İslam ülkeleri arasında birlik sağlamaktan ziyade **kendi yaşadıkları ülkedeki milliyetçi politikayı nötralize etmek**tir. Bu azınlıklar **ayrılıkçı bir politika takip edecek kadar kalabalık ve güçlü olduklarını hissettikleri an** kendi istikametlerinde bir milliyetçilik hareketi açmaktan hiç geri kalmazlar; böyle bir güce erişemedikleri müddetçe İslam davasının şampiyonu olarak görünürler.”*

Öyle anlaşılıyor ki, Demirel’in, “Menim yahşi pezevenk gardaşım” (Benim güzel/iyi, büyük adam kardeşim) diyerek kendisini öven Haydar Aliyev’e “Sen de az pezevenk değilsin” demesine benzer şekilde, “Erol Güngör’ün de az sivri olmadığını” söylememiz gerekiyor.

Bunlar, bilgisizce, aptalca, ırkçı bir bağnazlıkla, hak ve hakikati umursamadan söylenmiş safsata kabilinden zırvalar.

*

Önce şu **“vatanı külli mıntıka, seccadesinin serildiği yer olan İslamcılık” türü** tabiri üzerinde duralım.

Müslümanın vatanı **“küllü mıntıka**” (her yer) ya da “**seccadesinin serildiği yer**” değildir.

Vatan, doğup büyüdüğün, ait olduğun yerdir. Fakat, vatanını terk etmek zorunda kalabilirsin.

Farklı toprakları “**yeni vatan**” edinmek de mümkündür.

Mesela **Anadolu**, bundan bin yıl önce **Bizans toprağı**ydı. **Türkler'in vatanı değildi**.

900 küsur yıl önce kazanılan **Malazgirt Zaferi** ile Anadolu kapıları Türkler'e açıldı. Buralara seccade serme imkânına kavuştular.

Seccade serme, İslam'ı yaşama imkânı bulduğun yeri vatan (daha doğrusu yaşayacağın yer) edinmen ayıp birşey değildir.

Tam aksine, Allahu Teala'nın emridir:

> "Ey iman eden kullarım! Şüphesiz ki **benim arzım (yeryüzü)** geniştir. O hâlde, [vatanınızda küfür hakimse, ona boyun eğmeyin, hicret edin ve] ancak bana kulluk edin!" (***Diyanet İşleri Meali***, Ankebut, 29/56)

Evet, **İslamcılar, imanlarının bir gereği olarak, Allahu Teala'nın kitabına kulak veriyorlar.**

Kemal Üçüncü gibi zekası maymunlarınkinden ileri Türkçü tarihçiler ise, **şirk ve küfürlerinin bir gereği olarak, putlaştırdıkları şahıslara**..

*

Erol Güngör'ün zırvalarına gelelim..

"İslamcılık *şimdiye kadar hep* ***hâkim milliyete karşı hoşnutsuzluğunu doğrudan doğruya belirtemeyen etnik azınlıkların ideolojisi olmuştur"*** diyor.

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, etnik azınlıktan mıydı?

Türk oğlu Türk'tü..

Peki senin **Türkçü Tekin Alp**'in, yani **Moiz Kohen**'in neciydi?

Gerçek şu ki, Türkiye'de Türkçülüğün şampiyonluğunu yapmış pekçok kişi, köken bakımından Türk değildir.

Türkçülüğün şampiyonu **Ziya Gökalp** de Türk değil, Kürt.

Erol Güngör kafasızına göre, Moiz'in de, Ziya'nın da **İslamcı** olması gerekiyordu. Fakat İslamcı olan, Tokatlı Mustafa Sabri Efendi.

Erol Güngör balonunun lafları, birincisi, vakıa/gerçeklik ile örtüşmüyor.

Bugün mesela (MİT'in Apo marifetiyle başımıza bela ettiği) bir PKK ayrılıkçı hareketi var. Buna bakarak, doğudaki bütün Kürtler'in, eğer Erol Güngör kafasızına inanacak olursak, İslamcılığı bırakıp Kürtçü olmaları gerekiyordu.

Oldular mı?

Hayır!

Hayır, tam aksine, PKK o İslamcı Kürtler'in varlığından dolayı (bunca dış desteğe rağmen) başarılı olamıyor.

*

Evet, **Erol Güngör balonu**nun (ki bir de utanmadan kalkıp İslam, tasavvuf vs. adına ahkâm kesebilmiştir) ifadeleri vakıaya/gerçekliğe aykırı..

İkincisi, aklı başında bir sosyolog (ya da sosyal psikoloji bilgini) bu tür hezeyanlar savuramaz.

Siz, memleketinizdeki **azınlıklar** için böyle şeyler söylerseniz, onları şu şekilde düşünmeye itersiniz:

"Demek ki bize **'samimi İslamcı'** olma hakkı bile tanınmıyor.
Resmen **tekfir** ediliyor, **din istismarcısı ve münafık** olarak gösteriliyoruz. Peki, ellerinde bunu söylemelerine gerektirecek bir **delil** var mı? Yok! Sadece **ırkçı**

önyargıları ve suizanları var. Onlar **fiilen ırkçılık** yaparken biz onların yarım yamalak dindarlığının bizim **dinî duygularımızı sömürü maksatlı** olduğunu düşünmeyeceğiz, hüsnüzanda bulunacağız, fakat onlar benzer bir hüsnüzannın kırıntısını bile bizden esirgeyecekler. Bizim, İslamcılığı bırakıp ırkçılık gibi batıl ideolojileri savunma fırsatı gözleyen korkak ve sinsi oportünistler olduğumuzu ileri sürecekler. Yani bunlara destek versen de yaranman mümkün değil, destek vermesen de..”

Evet, **Erol Güngör angutu**nun sadece bu lafları, bu ülkenin parçalanmasına yetecek büyüklükteki bir bombanın imal edilmesi için gereken hammaddeyi fazlasıyla içeriyor.

Ne yazık ki, Türkçü ırkçılarda ne kafa, ne vicdan, ne basiret, ne ilim, ne irfan, ne adalet duygusu, ne iman kardeşliği hassasiyeti, ne de hak ve hukuka saygı var.

*

Kemal Üçüncü sivri zekasının yazısına dönelim..

Türkiye İslamcılarının çok ciddi bir **nazari sefalet** (düşünce sefaleti) içerisinde olduklarını, **kavramlarının tercüme ve aparma olduğunu** ileri süren bu “maymunlardan daha asil” şahıs şunları yazmış:

> **“Rönesans** ve **reform** hareketleri, **Hümanizm** neticesinde **Ümmet toplumunun tasfiyesi** ve **özgür birey**in ortaya çıkması, **cemaat** yapılarından **cemiyet** yapılarına doğru geçiş, **milli devlet**lerin kuruluşu, yeni bir siyasal toplumsal devrime kapı aralamıştır. **Yeni** bir bilimsel, sanatsal ve düşünsel perspektif ortaya çıkmıştır.”

Demek ki neymiş, tercüme kavramlarla ve aparma fikirlerle konuşan senmişsin.

Fakat bunu fark edebilmen için zekâ bakımından biraz daha mesafe alman, evrim yaşaman gerekiyor.

Seninki bir düşünce sefaleti bile değil.. Sadece papağan ezberi ve maymun bağırtısını akla getiren bir ciyaklama.. Sefalet nitelemesi, bu seviyesizlik karşısında asalet unvanı gibi duruyor.

*

Görüyorsunuz, bu sivvri zeka, en az diğer Türkçüler kadar "yerli ve milli"..

Öyle olduğu için, ilham kaynağı **Rönesans**, **Reform (Protestan mezhebi), hümanizm** zımbırtısı, bilim değil ideoloji demek olan özgür birey **efsanesi**, **sosyolojinin büyük peygamberlerinden Ferdinand Tönnies hazretlerinin vahiy kitabında** yer alan ***Gemeinschaft*** ve ***Gesellschaft*** kelimelerinin tercümesi olarak "yakıştırılmış" bulunan cemaat ve cemiyet kavramları, 1648'de Avrupalılar'ın **Vestfalya Barışı** ile "**laik (Papalığın etkisinden kurtulmuş) milli devlet**" anlayışını benimsemeye başlamaları olayı vs. vs..

*

Bitti mi?

Ne gezer!

Zeka bakımından maymunlardan kesinlikle üstün olan tarihçimiz, sözlerini şöyle sürdürüyor ("**yerli ve milli**" ya, üstelik de **toprağına yabancılaşmamış** ya):

> "Beylerimize [İslamcılara] göre bu dönüşüm sonucu ortaya çıkan **demokratik devrim**lerin **insan hakları** hukukunun hiçbir önemi yoktur.

> **“1640 İngiliz Devrimi** ile başlayan süreç **1776 Amerikan Bağımsızlık Bildirisi** ve **1789 Fransız İnsan ve Yurttaş Hakları Bildirisi** bu özgürlükleri ilan etmiştir. 1948 yılında, **Birleşmiş Milletler**in kabul ettiği İnsan Hakları Bildirisi de, bu bağlamda ele alınmalıdır.
>
> “Son tahlilde kuvvetler ayrılığı ilkesi ve insan hakları hareketleri insan onuruna yaraşır bir yeni yaşamın temel dinamiklerini oluşturmuştur.”

Bunları yazan “yerli ve milli” sivri zeka, “bizim toprağın” dahisi, “**emperyalistler**“den de söz etmişti.

Bu **emperyalistler**, anlaşılıyor ki, **devrimci İngilizler, Fransızlar, Amerikalılar, insan onuruna yaraşır çığırlar açmış Batılılar/Avrupalılar** değil..

Artık kimlerse?

*

Bu sivri zeka tarihçi, türünün özelliklerini eksiksiz biçimde kavramamızı sağlayacak bütün marifetlerini yazısında sergilemiş.

Bu açıdan yazısı gerçek bir hazine..

Yani bir sivri zeka nasıl çalışır, ya da nasıl çalışmaz, nasıl takır tukur zırva üretir, anlamak için birebir.

Mesela şu ifadeleri:

> “Benim inandığım din **İslamiyet’in tek ve en hakiki din olduğu savı** benim inancımla alakalıdır, bir **Hristiyan ve ateist** de tam tersi görüştedir. Bu meseleyi **müzakere ve münazarayla aşma imkanımız**

yoktur zira postülatların **doğruluğu ve yanlışlığı ispat edilemez** dolayısıyla **sorgulanamaz**lar.”

İmdi, İslam’ın tek ve en hakiki din olması iddiasını bu şekilde **“doğruluğu ve yanlışlığı ispat edilemez bir postülat”** kabul ederseniz, bir defa, ***Kur’an***‘ı yalanlamış olursunuz.

İspat edilebilir.

Ulema, bunu yapmak için ciltlerce kitap yazmış bulunuyor.

Hak gelince batıl zail olur. İslam, (fikir düzeyinde) asla mağlup olmaz. **Akıl**, insanı imana götürür. Bu konu uzun, girersek çıkamayız. Başka yazı ve kitaplarımızda değinmiştik.

*

Postülatlara gelince..

Postülalar veya postülatlar, **aksiyom**lar gibi değildir, fakat, bir postülatın (Mesela, “Adalet gereklidir” şeklindeki bir postülatın) doğruluğu ve yanlışlığı **felsefî tartışma** ile gösterilemese, sofistçe mugalata ile **sosyal Darwinizm** gibi anlayışlar da savunulabilse bile, akl-ı selim ve vicdan sahibi herkes, adaletin iyi birşey, zulmün ve zorbalığın da kötülük olduğunu kabul eder.

Kaldı ki, bu sivri zeka, postülatlar konusundaki bu yaklaşımının, daha önce savunduğu Rönesans, Reform, milli devlet, demokrasi vs. gibi gelişmeler ve kavramlar için de **eşit ölçüde geçerli** olduğunu unutuyor.

Çünkü, bir akademisyen olsa da, bu camianın idraki gelişmiş bir bireyi değil.

MİLLİYETÇİLİĞE VE MİLİYETÇİLERE DAİR

28 Şubat sürecinin ardından 2000'li yıllarda bir yandan birileri "İrtica, siyasete, eğitime ve devlete sızmaya çalışmakta, başta milliyetçilik ve laiklik gibi toplumun büyük kesimince özümsenmiş değerlerin yıpratılmasına yönelik etkinlikleri sistemli bir biçimde uygulamaktadır" diye konuşurken, diğer yandan AK Parti, irticacı olarak bilinenleri dönüştürüyor, onları "eski İslamcı, yeni mahcup devletçi/Türkiyeci" haline getiriyordu.

Bu Türkiyecilik/devletçilik, devletin laikliğini ve Kemalistliğini "Haspaya yakışıyor" babından görmezden gelmeyi içeriyordu.

Bununla birlikte, milliyetçilik ve laiklik kavramlarının 'sözde irtica'ya karşı birlikte konuşlandırılması, 1990 sonrası dönemin genel karakteristiğine uygun bir 'yeni konsept' durumundaydı..

Her ne kadar bu iki kavramın birlikte kullanılması mantıkî temelden yoksunduysa da, bunun bilinçli ve planlı bir tercihin ürünü olduğu açıktı.

*

Sovyetler Birliği'nin varlığını sürdürmekte olduğu 1991 yılına kadar, Türkiye'de milliyetçilik kavramı laiklikle değil, daha çok İslam ile birlikte kullanılıyordu.

"Türk-İslam sentezi" adıyla bir doktrin üretilmeye çalışılmış ve azımsanmayacak sayıda insan bu yaklaşımı ideoloji olarak benimsemişti.

SSCB'nin tarih sahnesinden silinmesi ve ABD'nin "Yeni Dünya Düzeni"ni ilan etmesi ile birlikte, bu yöndeki çabalar da sona erdi. Yeni Dünya Düzeni'nin kendisine seçtiği düşman İslam'dı ve İngiltere eski Başbakanı Margaret Thatcher'ın 12 Şubat 2002 tarihli ***The Guardian*** gazetesinde yayınlanan "İslamcılık Yeni

Bolşevizmdir" başlıklı makalesi, bu bakış açısını yansıtan en üst düzeydeki görüş beyanlarından biriydi.

Böyle bir ortamda yeni ‘milliyetçilik konsepti’ **Türk-İslam sentezi** değil, **laikçilikle milliyetçiliğin sentezi** olabilirdi.

Nitekim, bu ‘global emr’in ‘ruh’una uygun olarak Türkiye’de de laikçi ve solcu nitelikte bir milliyetçilik akımının başladığını görmek için çok fazla beklememiz gerekmedi.

*

Bu açıdan bakıldığında, “Maocu” Perinçek’in, bukalemunlara parmak ısırtacak bir kıvraklıkla “ulusal” (millî) hale gelmesine ve adeta Nazi söylemini benimsemesine şaşmamak gerekir.

Geçmişte MHP’liler “nasyonal sosyalizmi” (millî/milliyetçi/ulusal sosyalizm) savunmadılar; bu, temel referanslarından birini İslam’ın oluşturmasından ileri geliyordu. Türk-İslam ülküsü, Soğuk Savaş döneminin beklentilerine de uygun düşüyordu. Sosyalist bir Rusya’ya karşı mücadele edenlerin sosyalizmi savunması, amaca uymayan bir aracı benimsemek olurdu.

Günümüzde SSCB tehlikesi kalmadığı için, nasyonal sosyalistlerin (solcu/laikçi milliyetçilerin) arz-ı endam etmesi, İslam’ı yeni tehdit olarak gören yeni küresel düzenin taleplerine ve beklentilerine uygun bir gelişme niteliği taşıyor.

Nasıl 1970’lerin solcuları devrim yapacak bir güce sahip olmadıkları için gerçekte Türkiye’deki Amerikancı politikaları meşrulaştırarak ABD’ye hizmet ettilerse, bugün ülkemizde geliştirilip güçlendirilecek bir laikçi/solcu milliyetçiliğin de gerçek misyonu Yeni Dünya Düzeni’ne hizmet olacaktır.

Çünkü, Yeni Dünya Düzeni’nin düşman ilan ettiği İslam’ı Türkiye’de zayıflatacak, Amerikan karşıtlığı maskesi altında Türkiye’yi tarihinden ve İslam dünyasından

koparacak ve ABD'nin bölgede görmek istediği tabloya yarayacak bir dış politika üretecek.

*

Türkiye'deki ulusalcılık akımı her ne kadar küreselleşme karşıtı gibi görünmekteyse de, gerçekte küresel düzenin ve küreselleşmenin, bir başka deyişle ABD'nin Yeni Dünya Düzeni projesinin bir parçası olarak ortaya çıktı.

Sözde Amerikan karşıtlığı ise, dinî duyguları güçlü olmamakla birlikte Batı'nın ve ABD'nin politikalarını da benimsemeyen sıradan insanları deyim yerindeyse oltaya çekmek için kullanılan bir yem veya onların gözlerini boyamak için kullanılan bir kamuflaj ya da paravanadan ibarettir.

Türkiye'nin içinde bulunduğu şartlar, ülkemizde meydana getirilecek bir nasyonal sosyalist (milliyetçi solcu) hareketin Batı'ya zarar vermesine engeldir.

Bu ancak, Türk-Kürt gerilimini azaltan İslamî bağların daha da zayıflamasına ve iki tarafın birbirine daha fazla yabancılaşmasına, ayrıca Arap düşmanlığının keskinleşmesine yarar.

Bütün bunların da, Batı ve ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarına hizmet edeceği açıktır.

Araplar, İranlılar ve Kürtler, büyük ölçüde İslam'ın birinci asrında müslüman oldular.

O devirde ne mezhepler ne de tarikatlar teşekkül etmişti.

Türkler, Hindistanlılar, Kafkasyalılar, Malaylar, Sudanlılar, Boşnaklar vs. mezhep ve tarikatların kurumsallaştığı daha sonraki asırlarda müslüman oldular.

Bu nedenle, tasavvuf ve tarikatlar, Türkler açısından, Araplar için olduğundan daha fazla anlam taşır.

Bir Arabın İbn Teymiyeci bir mantıkla tasavvufu eleştirmesi anlaşılabilir, ama bir Kemalistin Atatürkçü olduğunu unutup güya Şeriat adına tasavvufu sorgulamaya kalkışması, işin içinde bir bit yeniği olduğunu gösterir.

O bit yeniği ve gerçek niyet elbette ispatlanamaz, ama yapılan şeyin sonuçta Türkler'in Müslümanlıkla olan bağlarını zedeleyebileceğini tahmin etmek zor değil.

Ahmed-i Yesevî ve Mevlana gibi sembol isimlerin seçilmesi acaba bir tesadüf müydü?

1970'li yıllarda yapılanlar kadar, savunulan düşünceler de özeleştiriden geçirilmedikçe, oyuna getirilen insanlar olmaktan kurtulmak mümkün değildir.

*

Bununla birlikte, Türkiye'de devletin meşruiyet kaynağı olarak İslam'ın değil de milliyetçiliğin gösterilmesi aslında 'gerçek irtica'dır.

Ayrıca, milliyetçiliğin meşruiyetin kaynağı olarak gösterilmesi, bizim milliyetçilerimiz farkında olmasa da, 'millî' bir tutum değildir, gayrimillidir, dış kökenlidir, Fransız öykünmeciliğidir.

Çünkü Fransa'da Fransız Devrimi'nin ardından kabul edilen anayasada "egemenliğin millete ait olduğu" belirtiliyordu. Bunun ne anlama geldiğini Bouthoul'un şu cümleleri ortaya koymaktadır:

> "18. yüzyıl sonunda monarşik düzen ilkesinin gözden düşmesiyle, egemenliğe yeni bir aklî temel arandı. Fransız Devrimi'nde 'Yaşasın kral!' haykırışları unutulduğundan 'Yaşasın millet!' çığlıkları atıldı. Bu evrim, ... milletlerarası ilişkiler yönünden, eski kabile anlayışlarına dönüşün işaretini verdi."

(Gaston Bouthoul, ***Siyaset Sosyolojisi***, çev. A. T. Yazıcı, İstanbul 1968, s. 38.)

Bu açıdan bakıldığında, milliyetçiliği meşruiyetin kaynağı olarak gösterenlerin gerçekte Fransız zihniyetini savunan insanlar oldukları anlaşılır.

Mlliyetçilik sadece hakim etkin grubun milliyet duygusuna izin verir, diğerlerini yok sayar; aksi halde ortada milliyetçilik kalmaz.

Demek oluyor ki milliyetçilik ile adalet, birbiriyle asla yanyana getirilmesi kabil olmayan kavramlardır.

Milliyetçiliğin "demokratik" ilkelerle uyuşmayacağının da farkında olmak gerekiyor.

Çünkü milliyetçilik, millete aidiyetin kabulü veya reddi konusunda insanlara demokratik tercih hakkı tanımaz.

Bu açıdan, milliyetçilik ile demokrasiyi uzlaştırmaya çalışanların, eninde sonunda, demokrasiyi benimseyip milliyetçi politikalardan vazgeçmek ile milliyetçi politikalar izleyip demokratik olmamakla suçlanmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalmaları kaçınılmazdır.

*

Türk milliyetçiliği adına savunulan yanlış, tutarsız ve mantıksız görüşler Batı hayranı "entel"lik meraklılarının beyin jimnastiği kabilinden 'vecize'leri olsaydı pek fazla bir sorun yoktu, fakat Türkiye'nin önemli partilerinden üst yönetimlerinin ve derin devlet cehaleti ya da cahiliyesinin anlayışını yansıtmaktadır ve bu nedenle hem entelektüel birikimimiz hem de toplumsal barışımız için tehdit oluşturmaktadır.

Gerçek irticaı unutup mevhum bir irticaa savaş açan yerli milli derinler zahmet edip faşizmi araştırmalı ve lüzumsuz laf üretmek yerine "Biz faşizmi savunuyoruz, faşistiz" diyerek kısa yoldan dertlerini anlatmayı öğrenmelidir.

Mussolini'nin, "Faşist için, her şey devlet içindedir ve devletin dışında insanî vaya ruhî hiçbir şey mevcut değildir, pek az kıymet sahibidir" dediği bilinmektedir.

Ona göre, faşizm dışında hiçbir ideoloji 20. yüzyılın değişen şartlarına uygun değildi:

> "Eğer 19. Yüzyıl bireyciliğin asrı ise insanlar bu yüzyılın da kollektivizmin yani Devlet'in asrı olduğunu düşünmelidir."

Görüldüğü gibi, Türk milliyetçileri ve de ulusalcıları (ulusolcuları) Mussolini'nin ifadelerini aynen tekrarlamakta fakat onun faşizm olarak adlandırdığı düşüncelere milliyetçilik unvanını layık görmektedir.

Bunlar istiyorlarsa faşizmi de savunabilirler, fakat savundukları görüşlerin 'patent'inin Mussolini'ye ait olduğunu itiraf etmeleri hem bilimselliğin hem de dürüstlüğün gerektirdiği birşeydir.

İnsanlara farklı bir ad altında faşizm propagandası yaptıklarını dürüstçe söylemeleri gerekir.

*

Buraya kadar verdiğimiz örnekler, milliyetçilik adına ortaya atılan görüşlerin çelişkili, tutarsız, gayrimillî ve savunulamayacak ölçüde mantıksız olduğunu ortaya koymakla birlikte, aynı zamanda Türk milletine hakaret anlamına gelecek düşünceleri milliyetçilik bağlamında dile getirenler de mevcut.

Milliyetçiliğin gerçekte, saf haliyle laiklikle bağdaşmayacağını, çünkü her iki kavramın temelini oluşturan zihniyetler arasında uyumsuzluk bulunduğunu da akılda tutmak gerekiyor.

Bu noktayı, milliyetçiliğin birçok ülkede dine müdahale sonucunu vermiş olması da göstermektedir.

Böylece laiklik yok edilmiş, din, milliyetçiliğin elinde adeta bir 'oyuncak' haline getirilmiştir; din devlete karışmamış ama, devlet milliyetçilik adına dine karışmıştır.

Nitekim Batı'da milliyetçilik ile Protestanlık bir arada boy göstermiş, birçok İslam ülkesinde de, milliyetçiliğin etkisiyle "Arap İslamı, Türk İslamı" vs. gibi kavram ve projeler üretilmiştir.

Günümüzde de, AB'nin bir "Avrupa İslamı" icat etmeye çalıştığını, bunun yanı sıra mesela Almanya'nın "Alman İslamı"ndan, Fransa'nın Fransız İslamı'ndan, Çin'in Çin İslamı'ndan söz ettiğini görüyoruz.

*

Batı'da yaşanan siyasal ve toplumsal gelişmelerin anlaşılması, bir yandan laiklikten söz edilirken diğer yandan da onunla çelişkili biçimde dinin millî bir yorumunun üretilmeye çalışılmasının, aslında bütün bunların gayrimillî nitelikte olduğunu gösterir.

Kısacası, hem milliyetçilik, hem de milliyetçilik adına yapılanlar milletin yok sayılması anlamına gelmektedir.

Bu açıdan bakıldığında, milliyetçilik kadar kendi tanımıyla çelişen bir anlayışın bugüne kadar bu topraklarda savunulmadığını söylemek mümkündür.

Evet, milliyetçilik adına yapılanlar, millete ait değildir:

> “Batı’da milliyetçiliğin ortaya çıkışı kapitalizmin gelişmesiyle yakından ilgilidir. Ticarî kapitalizmin doktrinini oluşturan merkantilizm, devletlerin dış piyasalarda kendi tüccarıyla bütünleşmesini, bu da ‘millî şuur’un varlığını gerektirmiştir. Yine feodal toplumda önemli olan din faktörünün Protestanlık ve laisizm ile zayıflatılması içtimaî birliğin en önemli unsuru olarak vatan fikrinin güç kazanmasını sağladı. Kapitalizm Hıristiyanlığı kendi amaçları doğrultusunda reforma tabi tuttu; Protestanlık bunun sonucudur. Yine Protestanlığın bir varyantı olan püritenliğin XVII. yüzyıldan itibaren İngiliz milliyetçiliğinin temelini teşkil ettiği biliniyor. Tevrat ve Yahudi kültürünün bu yeni oluşumda büyük bir yeri vardır.” (“Milliyetçilik”, ***Sosyal Bilimler Ansiklopedisi***, C. 3, İstanbul: Risale Y., 1990, s. 32.)

Protestanlığın kurucularından Martin Luther’in (1483-1546), Vatikan’a başkaldırarak ***İncil***'i ana dili olan Almanca'ya çevirmesiyle başlayan süreç, Almanlar’ın dinlerini millîleştirmelerini, bir Alman Hıristiyanlığı meydana getirmelerini de mümkün kıldı. İngiliz Kralı Henry VIII ve İngiliz Parlamentosu, Papalığın otoritesine son vermek için altı yasa çıkardı. Vatikan’dan bağımsız bir yapı kuruldu: İngiliz Anglikan Kilisesi.

Türk İslamı ya da Türk Müslümanlığı projesi de bu protestan hareketlerden ilham alan reform girişimleri durumundadır.

Türk İslamı kavramı, adı üstünde milliyetçi bir bakış açısını yansıttığı gibi, Protestanlıkta görüldüğü şekilde dinde reformu da (dinin yeniden biçimlendirilmesi) hedefler.

Kısacası, Türk Müslümanlığı projesinin ilham kaynağı Protestan Reformu’dur.

Türk Müslümanlığı projesinin (fıkıh, kelam ve tasavvuf disiplinlerini, usul ilimlerini ve hadîs kültürünü yok sayarak) ***Kur’an***’a yaptığı vurgu da, Avrupa’daki Reform hareketlerinden esinlenmektedir.

Dinde reformun ve “protestanlaşma”nın meşruiyet kaynağının milliyetçilik ideolojisi olduğunu itiraf etmek zorundayız.

*

Fransız Devrimi icadı milliyetçiliği ve putlaştırılmış vatan kavramını bayraklaştıranlar, Faşizm’in devlet anlayışını yüceltip Naziler’in “Tek devlet, tek millet” (Ein Reich, ein Volk) sloganını benimseyenler, **sözlerini kimlerin sözlerine benzetiyorlar?**

Allahu Teala’nın kelamına mı?

Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem’in hadîslerine mi?

Kimin sözlerine?..

*“Yahudiler, ‘Üzeyr, Allah’ın oğludur’ dediler. Hıristiyanlar ise, ‘İsa Mesih, Allah’ın oğludur’ dediler. Bu, onların ağızlarıyla söyledikleri (gerçeği yansıtmayan boş) sözleridir. Onların bu **sözleri daha önce inkâr etmiş kimselerin söylediklerine benziyor**. Allah, onları kahretsin. Nasıl da haktan çevriliyorlar!”* (Tevbe, 9/30)

TÜRKÇÜLÜK MÜ, TÜRKLÜKÇÜLÜK MÜ? MİLLİYETÇİLİK Mİ, TÜRKLÜKÇÜLEŞMECİLİK Mİ?

Türkiye'de **"Türk olmak"** değil, **"Türküm demek"** önemli olduğu için, Türkçülükten değil, Türk**lük**çülükten söz etmek gerekiyor.

Selanikli Mustafa Atatürk niye "**Ne mutlu Türk'e!**" dememişti de "**Ne mutlu Türküm diyene!**" demişti?

Niye?

Belki de bu yüzden Türkiye'de gerçek, has halis Türkler genelde mutsuz, Türküm diyen bilumum *"sonradan görme ya da sonradan olma" ve de "beyaz"* Türkler gayet mutlu.

Sarı saç mavi gözlüler daha da mutlu.

Türküm diyor ve mutlu oluyorlar.

Mesela Türk'ün karşısına **Tekin Alp** takma adıyla çıkan "çakma Türk, korsan vatansever" **yahudi Moiz Kohen** "Türküm" demiş ve mutlu olmuştu.

Buna karşılık **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi** ve **Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca** gibi Türkler, Türk oldukları için bu vatanda mutsuzluk, elem ve keder yaşadılar.. Gam ve gussaya garkoldular.

Evet, Türkçülük başka, Türklükçülük başkadır.

*

Türkçülük; paracılık, menfaatçilik, kumarcılık, içkicilik, türkücülük gibi bir tutkudur.

Türk**lük**çülük ise bir ideolojidir.

Türkiye'de gevezelik panayırında Türk-çülük adı altında satışa sunulan laf salatası da bir **ideoloji** olma iddiası taşıdığına ve ayrıca Türk olanları değil de Türküm diyenleri önemsediğine, "sonradan görme/olma **Türkümsü**"lere "daha Türk" muamelesi yaptığına göre, nüfus kaydındaki adını Türk**lük**çülük olarak tashih ettirmelidir.

Türkiye'de Türk**çü**lük olsaydı, Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ve Elmalılı Hocaefendi el üstünde tutulurdu.

Fakat Türkiye'de Türkçülük değil Türk**lük**çülük lüpçülüğü hakim olduğu için, **yahudi Moiz**, Türkiye Cumhuriyeti'nin en mutlu adamlarının başında geliyordu.

Türkiye'de Türkçülük yok, "Ne mutlu Türküm diyene" diyerek Türklüğün cılkını çıkaran Türklükçülük vardır.

İşin tuhafı, Türkiye'deki Türkçüler ya da Türk milliyetçileri neyi savunduklarının farkında değiller.. Türkçü olmakla Türklükçü olmak arasındaki farkın bilincinde oldukları bile söylenemez.

Neyi savunduğunu, neye inandığını bilmeyen bir ezberci şaşkınlar hamulesi..

*

Bir başka şaşkınlık ya da garabet ise, Anayasa'da "**Atatürk milliyetçiliği**" tabirinin geçiyor olması.

Marx'ın sağ kolu **Engels**, ustasının sosyalizm anlayışını, bilimselliği kaşla göz arasında yankesici ustalığıyla gasbetmek suretiyle "**bilimsel sosyalizm**" olarak adlandırmıştı.. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nı hazırlayan hukukçu müsveddelerinin hepsini topladığınızda zekâ ve beceriklilik bakımından bir Engels

etmiyor olacaklar ki, milliyetçiliklerine "**bilimsel milliyetçilik**, **ilmî milliyetçilik, irfanî milliyetçilik**" filan gibi havalı ve artistik bir isim takmayı becerememişler, **skolastik** zihniyetin hortlaması anlamına gelen bir **gericilik ya da irticacılık** ile (Selanikli'ye skolastizmle bağlı) bir **Atatürk milliyetçiliği** icat etmişler.

Demek ki milliyetçilik, adamına göre değişen birşeymiş.. Ortak bir anlamı, sabit bir zemini yokmuş.

Milliyetçilik Selanikli Mustafa Atatürk'te başka, İsmet İnönü'de başka, Fevzi Çakmak'ta başka, Alparslan Türkeş'te başka olabiliyormuş.

Dolayısıyla millet fertlerinin her birinin de kendi kafasına göre bir milliyetçilik icat etmesinin mümkün olduğu sonucuna varmak gerekiyor.

Mesela Çemişgezekli nalbant Hasan Usta'nın başı kel değil, o da bir milliyetçilik icat edebilir.

Böyle olunca millet arasında "Yok senin milliyetçiliğin daha iyi, yok benimki daha iyi, benimki daha taze, seninki bayat, benimki son model, seninki Nuh nebiden kalma" diye tartışma çıkabilir.

O halde bu noktada çare, millete "**kayıtsız şartsız hakimiyetsizlik"** ve "efendilere kölece itaat" dayatmak, "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" olmayı yasaklamak, "Milliyetçi olacaksanız onu da size biz efendileriniz öğretiriz lan.. Vıdı vıdı edip durmayın, kafa şişirmeyin!" demek.

Bunu da yapmışlar "netekim".. Anayasa'ya Atatürk milliyetçiliği kayıt ve şartını eklemişler.

"Sizin kafanız milliyetçiliğe basmaz, Selanikli ne dediyse o" diye göklerden değilse de Ankara semalarından "ilke ve inkılap" indirmişler.

*

Atatürk milliyetçiliğinden kastedilen, Selanikli Mustafa Atatürk'ün milliyetçilik anlayışı.

Bununla birlikte, kavrama **literal/lafzî** çerçevede anlam verildiğinde, onu "millet yerine Atatürk'ü eksen alan milliyetçilik" olarak da anlamak mümkün.

Evet, **millet milliyetçiliği** (milleti baz alan, millet eksenli milliyetçilik) değil, Atatürk milliyetçiliği..

Türk Dil Kurumu'nun ***Güncel Türkçe Sözlük***'ü milliyetçiliği şöyle tanımlıyor: "**Maddi ve manevi açılardan millet ve ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutma anlayışı**."

Demek ki milliyetçilik, "**millet**" limanında demir atmış değil, seyahate çıkıp "**ülke**" okyanusuna açılabiliyor.

O halde, "ülke" okyanusunda dolaşırken Atatürk adasına da uğrayabilir.. Tanımı buna müsait.

Dolayısıyla, "Atatürk milliyetçiliği" kavramı, lafzî bir yaklaşımla (ve/veya sözlük anlamıyla) "Maddi ve manevi açılardan Atatürk'ü ve Atatürk'ün görüşlerini her şeyin üstünde tutma anlayışı" olarak değerlendirilmeye açık.

*

Her halükârda Atatürk milliyetçiliğinin **amentü**sü şu sözden ibaret: "Ne mutlu Türküm diyene!"

"Ne mutlu Türküm diyen" Moiz Kohen durur mu, o da, 1928 yılında yayınlanan "***Türk'ün Yeni Amentüsü***" kitabı ile bu Türk**lükçü**lüğü (Türk**çü**lüğü değil; Türkçülük Moiz'leri denklem dışı yapıyor), bu yeni amentüyü şerh etmiş.

Ne mi söylemiş?

Mesela şunu:

> "Kahramanlık örneği olan ve vatanın istikbâlini yoktan var eden eden Mustafa Kemal'e, o'nun cengaver ordusuna, yüce kanunlarına, savaşçı analarına ve **Türkiye için ahiret günü olmadığına iman** ederim."

Herifin imanı sağlam.

Türkiye için ahiret günü olmadığına, devletin **beka**sına, **ebed-müddet**liğe inanıyor.

Ha, bu palavralar İslam nokta-i nazarından küfre ve cehalete, pozitif bilimler açısından ise zır cahilliğe karşılık geliyormuş, dert değil, sonuçta bu "**eski amentü**" değil, "**yeni amentü**".

"Hayatta en hakiki mürşit ilimdir"se de, kayıtsız ve şartsız değil, ilim ancak Moiz Kohen'lerin müsaade buyurdukları yerlerde mürşit.

*

Aslına bakılırsa, "Ne mutlu Türk'üm diyene!" sözü, **dinlere özgü** bir anlayışı yansıtmaktadır.

Çünkü, "Ne mutlu Türk'e!" denilmiyor.

Eğer bir Yahudi, Ermeni, Süryani ya da Rum "Türküm" demekle Türk olabiliyorsa, Türk olmak, müslüman olmak gibi bir **dinî işlem** haline gelmiş olur.

"**Kendini Türk hisseden herkes Türktür**" şeklindeki (galiba Türkeş tarafından da seslendirilmiş olan) palavra da aynı durumda.

Kendini **Napolyon, Mehdi, peygamber** vs. hissettiğinde sana "Aferin lan, madem böyle hissediyorsun, demek ki öylesin" demiyorlar, duruma göre **Bakırköy**'de misafir ediliyorsun.

Fakat bu cennet vatanda Bakırköylük bir ideolojik söyleme düşünce harikası muamelesi yapılabiliyor.

Bir toplumda herkes az birazcık Bakırköylük olunca kim kimi Bakırköy'e gönderecek?!

*

Hissetmekle birşey olunsaydı, kendisini hekim hisseden hekim, mühendis hisseden mühendis olurdu.

Sanatçı hisseden sanatçı, edebiyatçı hisseden edebiyatçı, lider hisseden lider, zekâ küpü hisseden de dahi olurdu.

(Ki insanoğlunun, kendisini dünyanın en zekisi sanma gibi bir meziyeti var.. Akıllar pazarda satışa çıkarılmış herkes yine kendi aklını seçmiş derler.. Tipini beğenmeyip estetik ameliyat olan çok da aklını beğenmeyip başkasından akıl isteyen pek yok.)

Şu işe bak, kendini Türk hissediyorsun ve Türk oluyorsun..

Peki ABD, İngiltere, Fransa vs. vizesi için konsolosluklara başvurduğunda "Ben kendimi Amerikalı hissediyorum, İngiliz hissediyorum, Fransız hisssediyorum" diyebiliyor musun?!

*

Evet, milliyetçilik, (özellikle de bugün Türkiye'de anlaşıldığı biçimiyle) ırksal kökenin bir dine dönüştürülmesidir.

Fakat bu dinsellik ne Türkiye'ye özgüdür ne de ilk başlangıç noktası bu topraklardır.. **Fransız Devrimi** ile başlamış ve dünyanın başına bela olmuştur.

Milliyetçilik, Fransa'da (masonların da katkısıyla) kazandığı bu dinsel karakteri yüzünden, paradoksal olarak hem laikliğe aykırıdır, hem de laikliğe muhtaçtır.

Çünkü milliyetçiliğin 'devlet'i ele geçirmesi ancak, **gerçek ve/veya hak dinin** devletten ayrı tutulması ve **kendisinin yapay (uyduruk ve batıl) bir din** olarak onun yerini doldurmaya kalkışması ile mümkün olabilir.

Laiklik sayesinde gerçek dini tasfiye eder, yerine kendisi oturur.

Bununla birlikte aynı milliyetçilik, laikliği benimseyenlerin temel argümanı açısından savunulamaz birşeydir: Devlet olarak, farklı dinlere mensup vatandaşlar arasında **ayırım** yapmamak için **dinler arasında tarafsız** oluyorsan, farklı etnisiteler arasında da tarafsız olman, herhangi bir ırkı öne çıkarmaman gerekir.

Ancak, laik zihniyetliler, (hele bir de Atatürk milliyetçisi olunca) akıl denilen nimeti bozuk para gibi harcayıp idrak bakımından tam takır kuru bakır hale geldikleri için, "Ama bu vatanda falanca ırk mensupları **çoğunlukta**, onlara **ayrıcalık** tanınması gerekiyor" diyeceklerdir.

İdrak fukaralığı gibi kronik bir hastalıktan muzdarip oldukları için, şöyle bir soruyla karşılaşabilecekleri hiç akıllarına gelmez:

"O zaman, bir toplumdaki **yüzde 99'luk müslüman kitle** ile yüzde 1'lik yamalı bohçayı nasıl aynı kefeye koyabiliyorsunuz?!"

(Devletin laiklik hizmetleri sayesinde bugün bu yüzde 99'luk oran belki 80'lere, 70'lere filan düşmüş olabilir, bilemeyiz.. Aslında Lozan'da İngilizler'in istediği, oranın 100 yıl içinde sıfıra indirilmesiydi.. **Kâzım Karabekir**'in hatıratında anlattığına göre, Selanikli Mustafa Atatürk ile has adamları bir ara millete Hristiyanlığı da şapka gibi bir **devrim** olarak dayatmayı düşünmüşler.)

*

Milliyetçiliğin bir din haline getirilmiş ve "Atatürk milliyetçiliği" parantezine hapsedilmiş olmasından dolayıdır ki, bu ülkede resmî kurumlarda, herşeyi işiten ve bilen Allahu Teala'ya **"Ey bugünümüzü sağlayan Ulu Allah!"** diyerek yakarılması laikliğe aykırı görülürken, cesedi mezarında çürümüş, kendisine bile faydası olmayan, kimseye cevap veremeyen bir **ölü**ye, sanki duyuyormuş, her yerde hazır ve nazırmış gibi "Ey bugünümüzü sağlayan şahıs!" diye seslenilmesinin zorunlu bir ritüel olarak insanlara dayatıldığına şahit olunabiliyor(du).

Ve bu ritüelin "hayatta en hakiki mürşit ilim" açısından hurafe, safsata ve palavraya karşılık geldiği, batıl dinlere ve putperestliğe özgü dinî bir mahiyet taşıdığı gözardı edildi.

Üstelik, ilkçağdaki "tanrı-kral" kültünün modern bir formda yeniden üretilmesi esasına dayanan **irticaî** bir hareket olduğu dikkatlerden kaçırıldı.

Firavunların kendilerini putlaştırmaları, salt kişisel "dangalaklık"larından kaynaklanmıyordu, aynı zamanda, onlara tapınmaya hazır "devlet görevlileri"ndeki "sınırsız yalakalığın, köle ruhluluğun, şahsiyetsizliğin ve onursuzluğun" ürünüydü.

Bu putperestlik türünün biraz daha inceltilmiş, rafine ve imbikten geçirilmiş biçimi, liderlerin "**dokunulması bile ibadet olan**" seçilmiş kişiler haline getirilmesidir.

Ve, **Firavunluğa meyilli** olan liderler, böylelerini, yüzlerine tükürüp yanlarından kovmak yerine, "İstemem, yan cebime koy" politikasıyla ödüllendirirler.

*

Evet, milliyetçilik, laiklik (siyasal dinsizlik) sayesinde gerçek dini tasfiye etmekte, yerine kendisi oturmaktadır.

Mesela Türkiye'de geçmişte yaşanan, yapılmak istenen tam da budur.

Bu gerçeği Lapidus şu şekilde dile getiriyor:

> “**Türklük düşüncesi,** laiklik ve modernizme olan temayülü daha da güçlendirdi. Çünkü bu düşünce, Doğu-Batı kimliklerini birbirleriyle uzlaştırmak gibi bir zahmete gerek kalmaksızın, **Türkleri toptan İslam’dan uzaklaştırmayı mümkün kılmaktaydı.** Türk kavramı, Türkler’in tarihî kimliğini ifade edebilen, fakat İslamî olmayan; modern olan, fakat Batılı olmayan yeni bir **medeniyet tarifi** ortaya koyabilmekteydi.”
>
> (Ira M. Lapidus, ***Modernizme Geçiş Sürecinde İslam Dünyası***, çev. İ. S. Üstün, İstanbul 1996, s. 71.)

Evet, Meşrutiyet’in Türkçülüğü, Cumhuriyet döneminde Kemalizm/Atatürkizm tarafından yeniden yoğuruldu ve “Atatürk milliyetçiliği” adı verilen yeni bir biçime ve görünüme kavuşturuldu.

Böylece Türkçülük, Türk**lük**çülük haline geldi.

Türklükçülük (Atatürk milliyetçiliği), Lapidus’un ifade ettiği gibi “**Türkleri toptan İslam’dan uzaklaştırmayı mümkün kılan**” bir muhtevaya sahipti.

Moiz’lerin en hızlı Türk milliyetçisi (Türklükçü) olmalarının nedeni de buydu, yeni Türk milliyetçiliği Türkler’e beleşten “İslam’dan uzaklaşma” iksiri sunuyor, hatta bunu zorla içiriyordu.

*

Bununla birlikte, milliyetçiliğin dinin yerini alması durumu ne sadece Türkiye’ye özgü ve ne de sadece Türkler’in başına gelmiş olan bir musibet.

Çağımızda neredeyse her kavim bu beladan payına düşeni almış durumda.

Nitekim **Wallerstein**, milliyetçiliğin yaşadığımız devirde dinin yerini almış bulunduğuna şu şekilde işaret ediyor:

> "Çağdaş dünyada ırk, tek uluslararası statü grubu kategorisidir. En azından MS. 8. yüzyıldan beri bu rolü oynayan **dinin yerini almıştır**."
>
> (Immanuel Wallerstein, "Bağımsızlık Sonrası Siyah Afrika'da Toplumsal Çatışma: Yeniden Değerlendirilen Irk ve Statü Grubu Kavramları", ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, ed. E. Balibar ve I. Wallerstein, çev. Nazlı Ökten, 2. b., İstanbul: Metis Yayınları, 1995, s. 252.)

Benzer şekilde **Balibar** da, kişinin kendisini "evindeymiş" gibi düşünmesini sağlayan **devlete aidiyet ve bağlılık** duygusunun oluşmasını **Machiavelli**'de olduğu gibi "**zor**"a ya da **Gramsci**'nin dediği gibi **"eğitim"e ve iknaya** bağlayamayacağımızı öne sürerek, ulus-devletin (milli devletin) etkililiğinin en derindeki nedenlerinin bulunması için, vatanseverlik ile **milliyetçiliği "bir din" saymak** gerektiğini belirtir. (Etienne Balibar, "Ulus Biçimi: Tarih ve İdeoloji", ***Irk, Ulus, Sınıf-Belirsiz Kimlikler***, s. 120.)

Demek istediği şudur, zorla ya da eğitimle devlete aidiyet duygusu oluşturamazsınız, bu duygunun insanın içinden gelmesi gerekir, bunu da **din haline getirilmiş** ya da dinin yerini almış milliyetçilik sağlayabilir.

Bu, Mussolini'nin (daha önce de Hegel'in) savunduğu şekilde devletin tanrılaştırılması, putlaştırılmasıdır.

Faşizmdir.

*

Berkeley, Stanford ve Michigan gibi üniversitelerde dersler vermiş olan sosyal bilimci **Hayes**, Balibar ve Wallerstein gibi isimlerin dikkat çektiği olguyu,

"***Nationalism: A Religion***" (***Milliyetçilik: Bir Din***) adlı bir kitap yazarak daha güçlü ve açık bir biçimde dile getirmiş durumda.

Evet, Hayes, Türkçe'ye de çevrilmiş olan bu kitabında, bir sosyolog olarak, çağımızda milliyetçiliğin bir din haline gelmiş bulunduğunu belirtmektedir.

Ona göre, "Kitleler, Hristiyanlığın tarihi inanç ve uygulamasından soğudukça, onun yerine, **entellektüeller tarafından kendilerine sunulan**, en gözdeleri de komünizm ve **milliyetçilik** olan diğer cazip ikamelere meyletti". (Carlton J. H. Hayes, ***Milliyetçilik: Bir Din***, çev. Murat Çiftkaya, İstanbul: İz Yayıncılık, 1995, s. 32.)

Yine ona göre, "İnsanoğlunun **din duygusu** … çağdaş kömünizmde ve özellikle de **modern milliyetçilikte** tezahür etmektedir". (***A.g.e.***, s. 36.)

Milliyetçiliğin (yerlilik-millilik davasının, ya da ulus-devleti putlaştıran devletçilik ideolojisinin) dinlerde olduğu gibi kendi ayin ve ritüellerini geliştirdiğini belirten Hayes, okullarda, stadyumlarda vs. resmî törenler sırasında okunan **marşlar**ın, bu **yeni dinin ilahileri** olduğunu anlamamızı sağlamaktadır.

Mitinglerde, gösterilerde koro halinde yüksek sesle tekrarlanan **sloganlar**, okullarda öğretilen "**andımız**" seremonileri vs., onun yaklaşımı çerçevesinde, bu yeni din ya da putperestliğin **sesli dua ve zikirlerini** oluşturuyor.

Okullarda ve resmî kurumlarda hep bir ağızdan sürekli tekrarlanan **ulusal antlar** dinlerdeki **toplu ibadet ve ayinler**in seküler biçimidir.

Ulusal/milli bayramlar, dinî bayramların alternatifi olma işlevini üstlenmiştir.

Millî kahramanlar/kurtarıcılar, milliyetçiliğin (yerlilik/millilik putperestliğinin, devletçiliğin) **peygamberleri ve velileri/azizleri** olarak arz-ı endam ederler.

Hitler’in ***Kavgam’***ı, Kaddafi’nin ***Yeşil Kitab***‘ı, Selanikli Mustafa Atatürk'ün ***Nutuk***'u türünden “ulu önder / Führer” kitapları ve nutukları, putperestliğin sorgulanamaz **kutsal kitap**larıdır.

Ulusal kahramanların **anıt mezarları** da dinlerdeki kutsal ziyaret yerlerinin ya da peygamber türbelerinin, evliya **yatır**larının bir benzeri durumundadır; fakat ondan daha fazla birşeydirler, bir tür “ahiret hesabı verme” mekânlarıdırlar.

İslam’daki **bayram namazları**nın yerini, bu yeni putperestlikte, (eşi görülmemiş bir yalancılıkla) “ölümsüz” ilan edilen liderin anıt mezarının milli bayramlardaki “**huşu**”lu ziyareti alır.

İbadete/tapınmaya kendini fazla kaptıranların bu törenlerde suratlarının asıldığına, gözlerinin buğulandığına da şahit olunabilir.. İşi abartıp ağlayanlara, secdeye kapananlara da rastlanır.

Hak dindeki Allahu Teala’nın yanılmazlığı ve sorgulanamazlığı inancı, bu putperestlikte, “kurtarıcı lider”in sorgulanamazlığı/hatasızlığı itikadına dönüşmüştür.

Peygamberlerin **masumiyeti** (günahsızlığı) inancının yerini de, “put liderin tanrısallığı inancının **beka**sına kendisini vakfetmiş” gizli servislerin (istihbarat teşkilatlarının) “**dokunulmazlığı**” almıştır.

En temel vatandaşlık haklarından yararlanılması için bile ön şart olarak dayatılan **“ölmüş liderlerin ilke ve devrimlerine iman, sadakat ve bağlılık yemini”** ise, bu yeni putperestliğin sunduğu “dünya cenneti”nin anahtarı haline getirilmiş laik “**kelime-i şehadet**“ durumundadır.

*

Ne yazık ki milliyetçilikteki bu dinî boyuta, ondaki dinsel mahiyete ve putperestlik potansiyeline Türkiye’de çok fazla dikkat çeken yok.

Hayes'ler, Balibar'lar, Wallerstein'lar yetiştirme bakımından güdük ve verimsiz bir toplumsal araziye sahibiz.. Lapidus'lar halimize bakıp şaşırıyor, bizdeki duyarsızlık karşısında hayretten ağızları bir karış açık kalıyor.

Türkiye'de revaçta olan, Türklükçülüğe biraz İslam sosu eklenerek ondaki dinselliğin İslam'dan geldiği intibaını verme illüzyonu ve hokkabazlığı.

Onun gerçek mahiyetine dikkat çeken isimlerin sözleri ise, bu çakma düşünürlük ve ideologluk panayırının hançeresi kuvvetli ve çenesi düşük simsarlarının bağırtı çağırtısı arasında kaybolup gidiyor.

Mesela, İslamî tefekkürün müstesna kalelerinden merhum **Bediüzzaman**'ın şu sözlerini fazla hatırlayan yok:

> "Asabiyet-i cahiliye, birbirine tesanüd edip yardım eden gaflet, dalâlet, riya ve zulmetten mürekkep bir macundur. Bunun için milliyetçiler, milliyeti mabud ittihaz ederler."

Günümüz diliyle ifade etmek gerekirse, "**İslam öncesi dönemlere özgü ırkçılık, birbiriyle dayanışma içine girip yardımlaşan aymazlık, sapıklık, gösteriş ve karanlıktan oluşmuş bir karışımdır ve bunun için milliyetçiler, milliyeti, yani ırk bağını tapınılan bir tanrı kabul ederler**".

Böyle kabul ettikleri için de, herkesin kendi tanrılarına kulluk etmesini beklerler.

Onlar için, farklı bir ırka mensubiyet iddiasında bulunmak, tanrılarını yıkıp parçalamaktan başka birşey değildir, ve mutlaka cezalandırılması gereken bir suçtur.

Milliyet yani etnik köken onların tanrısı olduğu için, Allahu Teala'ya ait "**kıdem ve beka**" (varlığının zamansal başlangıcı ve sonu olmamak) sıfatlarını milletlerine izafe ederler.

Bu yüzden kendi milletlerinin tarihin en eski kavmi olduğunu savunur ve sonsuza kadar yaşayacağı iddiasında bulunurlar.

"Çakma Tekin Alp" som ve saf **Moiz Kohen** gibi, kendi milletleri için **ahiret** diye birşey bulunmadığına iman etmişcesine konuşurlar.